

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 11^{ΟΝ}
ΑΡΙΘ. 542

68 ΣΕΛΙΔΕΣ

“ΑΣΤΙΩΤΗ - ΕΛΚΑ”

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ: ΤΟΥ ΣΕΡ ΜΠΑΖΙΛ ΤΟΜΣΟΝ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΚΟΤΩΜΕΝΗ

Εβδομαί

■ Πάντα λίγοι στίχοι ■
σκόρπιοι κι' ὅπως τύχη

Τὸ Καρναβάλι ἔρχεται, λοιπὸν χωρὶς ἐμπόδιον
μὲ τοῦ κεφιοῦ τὸ γρήγορο, τρελλὸ «ὠτομοτρίς»
καὶ δὲ θὰ εἶναι γρουσουζιά π' ἀρχίζει τὸ Τριώδιον
στὸ μῆνα τὸν ἀνάπηρο καὶ δὴ στὶς δεκατρεῖς.

Αὐτὸ τὸ ξέρουμε καλὰ μωρὲ γέρω - Καρνάβαλε
μπεκρῆ κι' εὐτυχισμένε
ὅτι ποτὲ τῆς ἡ Ζωῆς μὲ σένανε δὲν τάβαλε
γέρω - παραλυμένε!...

Θ' ἀρχίσης τρέλλες φοβερὲς θ' ἀρχίσης γλέντια ξεαλλα
βρὲ κοτσονᾶτε γέρω
κι' ὅσο γιὰ τοὺς σεμνότρυφους πού λένε κουραφέξαλα
τοὺς βράζεις καὶ τὸ ξέρω.

Θ' ἀρχίσης καὶ τ' ἀστεία σου, πειραχτικά κι' εὐτράπελα
δὲ θὰ χαλάς χατήρι
καὶ μιὰ θὰ δώσης αὐστηρή, διαταγή: Στὸ κάπελλα.
Να βάζη στὸ ποτήρι.

Οἱ δρόμοι θὰ γεμίσουν παρέες θεοπάλαβες
καὶ μόνο ἡ Σνομπαρία
θ' ἀγανακτῇ μὲ «Ἄχ» καὶ «γῶ»:
—Τὶ πάθαμε! Κατάλαβες,
μ' αὐτὴ τὴ φασαρία!

Τὸ κέφι γέρω θὰ σκορπᾷ μὲ ὅσα κι' ἂν σοῦ λάχουνε
στὴ ζήση τὴ μικρή σου
καὶ θὰ γλεντᾷ ὁ φτωχὸς πού μπρός του τύφλα νάχουνε
καὶ τὰ λεφτὰ τοῦ Κροίσου.

Μὰ θάχης πάλι τελετές, στίχους, παράτες, ἄρματα
θὰ ρεύση ἀφθονος «χρυσὸς», θὰ γίνουμε Ἀλάσκα,
θὰ δράσουν στὸ συνωστισμό καὶ μερικά... καθάρματα
μὲ ντόμινο καὶ μάσκα.
Καὶ δὲ θὰ βγῆς ρεζήλικος ὅπως ἐβγήκες πέρυσιν
καὶ φρίξαν αἱ Ἀθῆναι
(αὐτὸ τὸ λέω φυσικὰ μὲ δίχως ξεσυνέριση
πάρντόν... μὰ ἔτσι εἶναι.)

Εὐ.—

ΤΕΤΑΡΤΗ

16

Φεβρουαρίου 938

Σ' αὐτὸ τὸ φύλλο:

Ἐνα νέον συναρπαστικὸν μυθιστόρημα:
«ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΒΡΕ-
ΘΗΚΕ ΣΚΟΙΩΜΕΝΗ»
τοῦ διασήμου ἐπιθε-
ωρητοῦ τῆς Σκότ-
λαντ Γουόρντ, σὲρ
Μπάξιλ Τόμσον

Μία χαριτωμένη σελὶς
τοῦ κορυφαίου ἑλ-
ληνος χιουμορίστα κ.
ΓΙΜΟΥ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗ.

Ἐνα ὠραῖο ἑλληνικὸ
διήγημα τοῦ κ.
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ.
Μία μεγάλη ἐρευνά
τῆς «Εβδομάδος» στὰ
μουσικὰ μας διδα-
κτήρια.

ΤΑ ΩΔΕΙΑ ΜΑΣ
Δύο ἀφθάστου ἐνδια-
φέροντος ἱστορικὲς
σελίδες.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ
ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΜΑ-
ΡΙΑΣ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤ-
ΤΑΣ.

Ἐπίσης: Αἱ συνέχειαι
τῶν νέων ἀριστουρ-
γηματικῶν μυθιστο-
ρημάτων μας.

ἘΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟ-
ΡΙΤΣΙ

τοῦ κ. Δ. Κ. Εὐαγγελίδη.
ΤΟ ΑΡΡΩΣΤΟ ΚΡΙΝΟ
τοῦ Ἰουλίου Μορῶ,
ΜΠΟΕΜ

κατὰ μετάφρασιν
τοῦ Ἑμ. Ροῖδη.

Καὶ οἱ νέες περιπέτειες
τοῦ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ

τοῦ κ. Α. Σακελλάρου

ΕΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1.760
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

'Αθηναϊκοί περίπατοι 'Οδός 'Αθηνάς

- Σαράντα τὸ μωσχάρι! Σαράντα τὸ μωσχάρι!..

- Σορόπια! Σορόπια!..
- 'Υποδήματα ἀνδρικά, γυναικεία, μοντέρνα! 'Ορίστε, κύριοι!..
- Δυὸ δεκάρες οἱ χαρτοσακκούλες!..

- Σάμαλι γλυκὸ σὰ μέλι! Ποιὸς δὲν παίρνει, ποιὸς δὲ θέλει!..

Μέσα στὰ γινώριμα ἡχητικὰ κύματα τοῦ Σαββάτοβραδου τῆς ὁδοῦ 'Αθηνᾶς καὶ ἐνῶ ἡ πρωτεύουσα ἐρημώνει εἰς... πείσμα τοῦ κ. 'Ηλίας Πέτρου, τὰ θαυροφορτωμένα τσιγγέλια τῶν ἐμπορικῶν τοῦ κρέατος, μιά ἐπίσημη θρονώδης καὶ ἐπιθλητικὴ φωνὴ κάνει τὴν ἐμφάνισή της αἰφνιδιαστικὰ στη θορυβόπνηχη ἀτμόσφαιρα:

- 'Αξιότιμοι κύριοι, ἡ τελευταία λέξις τῆς ἐπιστήμης εἶνε αὐτὴ τὴν ὁποίαν θὰ σὰς ἀνακοινώσω ἐντὸς ὀλίγου.

Ὁ «ἰδιοκτήτης» τῆς φωνῆς εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους ἐκπροσώπους τῆς περιφερομένης βιοπαλῆς, σημαίνον μέλος τοῦ πλανοδίου σθῶου τυχοδιωκτισμοῦ ποὺ ἡ ἐξυπνὴ ἐφευρετικότης του φαμπρικάρει τίς πιὸ ἀγαθὲς καὶ τίς πιὸ... συμπαθητικὲς ἀπάτες!

Ὁ ρήτωρ τῆς ὑπαιθρίας διαλέξεως εἶνε ὁδοντοίατρος. Ὅχι ἐντελὼς ὁ παλαιὸς τύπος. Δὲν ἔχει πιά «φαβορίτες» καὶ «ὑπογένοιον». Εἶνε ἐντελὼς ἐξυρισμένος. 'Αλλ' αὐτὸ — φοβόμμαι — εἶνε τὸ μόνον σημεῖον τοῦ συγχρονισμοῦ του. Κατὰ τὰ ἄλλα ἐπιμένει εἰς τὴν «κλασσικὴν» του ἐμφάνισιν. Φορεῖ ἄσπρο φανελλένιο πανταλόνι, ζακέττα αἰσθητῶς ἡλικιωμένην καὶ ἕνα πρῶν ἡμίψηλον, τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖ ἐπικινδύνους ἀσκήσεις ἰσορροπίας εἰς τὴν κορυφὴν τῆς φαλάκρας! Τὸ ἀκροατήριον, πυκνότερον, ἀποτελεῖται ἀπὸ καμμιὰ δεκαριά οἰκονομολόγους μὲ τὰ ψῆφια στὸ χέρι, ἄλλες τόσες γυναῖκες καὶ κορίτσια φορτωμένες μὲ πλημμυρισμένα δίκτυα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ξεχειλίζουν τὰ μπουκέττα τῶν μαρουλιῶν, τρεῖς-τέσσερις πιτσιρίκοι μὲ τίς κόφες στὴν πλάτη καὶ ἄλλους ἀκόμη τύπους διάφορους, λαϊκοὺς καὶ ὄχι, πού τοὺς ἐδελέασε ἡ «εἰσόδος ἐλευθέρων» τοῦ ἀκροάματος.

Καὶ ἡ διάλεξις συνεχίζεται:
- 'Η ἐπιστήμη, κύριες καὶ κύριοι, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ 'Ιπποκράτους, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ ἐφευρέτης τῆς, ἦτο ἀτελής καὶ ἐλλιπής. Τὰ φάρμακα ἦσαν θόζανα.

Βαθμωδῶς ὅμως καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἡ ἔπιστήμη προόδευσε. Καὶ ἰδοὺ εἰς τὴν σημερινὴν τελείαν προαγωγὴν τῆς, ὁ διάσημος δόκτωρ Μπάγιερ, ὁ ὁποῖος ἀνεκάλυψε τὴν ἀσπιρίνην,

ἀποδεικνύεται τσαρλατᾶνος, κύριοι. 'Αλλος μέγας προαγωγὸς ἐμφανίζεται. Ὁ δόκτωρ Πίντερμαν, ὁ ὁποῖος ἐφευρετὴς τὸ ἀνθρωποσωτήριο φάρμακον κατὰ τοῦ πονόδοντου, τὸ ὁποῖον παρέχεται ἀκριβῶς τὸ ἴδιον εἰς τὸ μικρὸν αὐτὸ φιαλίδιον, τὸ ὁποῖον... πέντε δραχμᾶς, κύριοι, καὶ ἐγίναντε κάτοχοι τοῦ μυστικοῦ...

'Αλλὰ τὸ ἀκροατήριον, εἴτε ζαλισμένον ἀπὸ τὰς ἱστορικὰς ἀποκαλύψεις τῆς διαλέξεως, εἴτε δυσπιστοῦν ἀκόμη διὰ τὴν γνησιότητα τοῦ «ἀνθρωποσωτηρίου» φαρμάκου, δὲν προθυμοποιεῖται νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν σύστασιν τοῦ ρήτορος.

Καὶ ὁ δόκτωρ... Πίντερμαν — διότι εἶνε βέβαιον ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ ἴδιου τοῦ ἐφευρέτου — χρησιμοποιεῖ καὶ τὸ ἑσχατον μέσον τῆς διπλωματικῆς του δεινότητος.

- Πάρτε, κύριοι, μὲ τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιστροφῆς. Μόλις τὸ χρησιμοποῖσατε ἅπασι καὶ δὲν παύση ὁ πόνος, μοῦ τὸ ἐπιστρέψετε καὶ παίρνετε τὰ χρήματά σας...

- 'Ενας μάγκας παρεμβαίνει:
- Καὶ ποῦ θὰ σὲ βροῦμε, μπάρμπα; 'Εσὺ μόλις σουφρώσης τὰ τάλαιρα θὰ γίνῃς λαγός!

Ὁ... δόκτωρ Πίντερμαν ἐνοχλεῖται πολὺ ἀπὸ τὴν ἐκφρασίν. 'Αλλ' εὐτο-

χῶς ὑπάρχει κάποιος, ὁ ὁποῖος ἔχει πονόδοντο. Πλησιάζει κι' ὁ δόκτωρ τοῦ ρίχνει δυὸ-τρὲς σταγόνες ἀπὸ τὸ ἀνθρωποσωτήριο φιαλίδιον. Περνοῦν πέντε λεπτά ἀγωνίας.

- Βλέπετε; ἀναφωνεῖ ἐπὶ τέλους ὁ δόκτωρ. Εἰσθε θεραπευμένοι. Δὲν πο νεῖτε πλέον!

- Πονᾶω! λέει ὁ πάσχων.

- Δὲν πονεῖτε! Νομίζετε πὼς πονεῖτε! ἐπιμένει εἰς τόνον αὐστηρὸν ὁ ἐφευρέτης, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι πιστεύει εἰς τὴν δύναμιν τῆς ὑποβολῆς.

- Μωρέ, πονᾶω, ποῦ μοῦρχεται νὰ ξεφωνίσω! κραυγάζει ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος, καὶ τὸ ἀκροατήριον διαλύεται μὲ ψιθύρους ἀποδοκιμασίας, ἐνῶ ὁ δόκτωρ Πίντερμαν κραυγάζει:

- Γὰρ νὰ μὴ σοῦ περάσῃ ὁ πόνος, τὸ δόντι εἶνε χαλασμένο. Θέλει βγάλσιμο!

Καὶ ἀρχίζει νέαν διάλεξιν διὰ νὰ συλλέξῃ ἄλλους ἀκροατάς.

- Οἱ ἐπιστήμονες, κύριοι, δὲν τοὺς ξέρουμε διόλου! 'Εγὼ δὲν μοῦ ἀρέσουν αἱ ἐξαπατήσεις...

Καὶ διαδέχεται ἡ μία τὴν ἄλλην ὀνομαστικὴν ἀπόλυτον, ἐνῶ τὸ ἀνθρωποσωτήριο φάρμακον μένει ἀπώλητον!...

Ἰδοὺ καὶ ἄλλος ἐνδιαφέρων τύπος τῆς ὁδοῦ 'Αθηνᾶς. Ὁ 'Ινδὸς φακίρης. Φορεῖ ἕνα μαῦρο σαρίκι στὸ κεφάλι, ἀνεβαίνει σὲ μιά καρέκλα καὶ ρεκλαμάρει τὰ... θαυματουργὰ του ἔμπλαστρα.

- Μπλάστριος γκιὰ πλεურίντινα, γκιὰ νερφίντινα, γκιὰ κάθε εἴντος... κοκκαλοσπαζοκατέβασμα.

Παρακαλεῖ νὰ τὸν συγχωρήσουν οἱ ἀκροαταὶ τοῦ «ἐπεινὴν ντὲν ἔβρεις ἑλλένικο, ντιό-τίς μόλις ἤρτες ἀπὸ τὸ "Αφρικας", αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ φωνάξῃ στὸν θορό τοῦ ἑλληνοπρεπέστατα ἀπάνω στὴ φούρια τῆς δουλειᾶς:

- Πιάσε ρε Γιώργη αὐτὸ τὸ μπακέτο καὶ δώσε μισὴ ντουζίνα μπλάστρια στὸν κύριο μὲ τό... ταγκὸ μουστάκι!

Καὶ ἔπειτα συνέχεια. «'Εδῶ οἱ θελόνες ποῦ περνᾶνε μόνη τῆς ἡ κλωστή». «'Σίδερα γιὰ τσάκισι τῶν παντελονιῶν». «Τὸ μοναδικόν... ἐνδομοκτόνον» κτλ. κτλ.

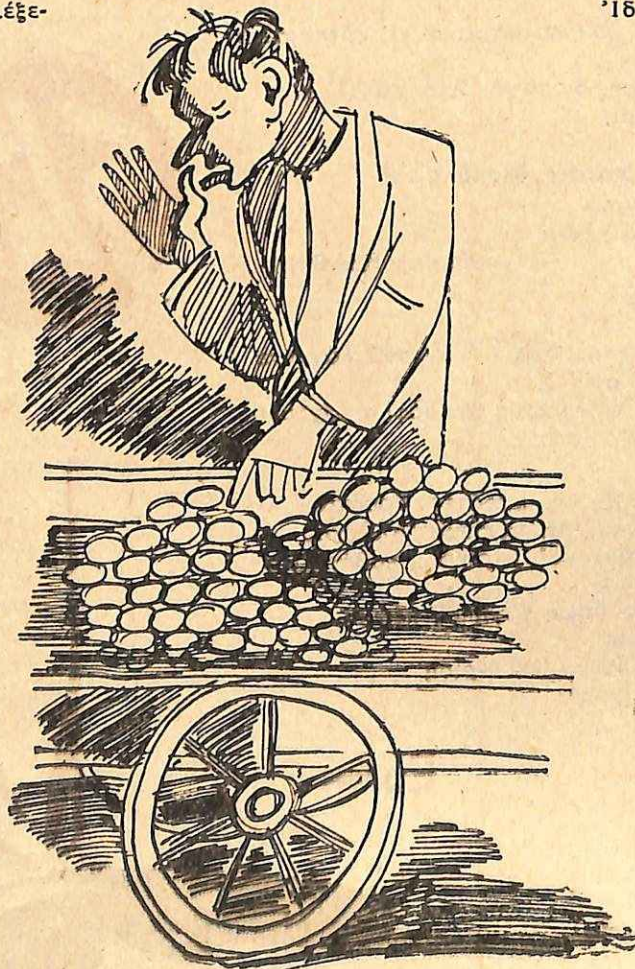
Κάποιος ρεκλαμάρει πειστικώτατα τὰ εἶδη του:

- Τὸ ἀλάνθαστον ξεμεθυστικόν. Μὲ ὀλίγας σταγόνες σ' ἕνα ποτήρι ὕδατος ξεμεθάτε ἀμέσως.

Κι' ἕνας κατακόκκινος ταβερνώβιος ψιθυρίζει κατὰ πλῆκτος:

- 'Εγὼ δὲν ξέρω τί νὰ πῶ γιὰ νὰ μεθύσω καὶ σὺ μοῦ λές νὰ πῶ γιὰ νὰ ξεμεθύσω; 'Ελα, Χριστέ καὶ Παναγιά!

Claque

— 'Εστὶ ἕνα κάλληρον τὰ μανταλίνια,

Ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ κ.
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

πιστὰ ἐγύριθε
ἀπὸ τὸ
νεκρωταῖο λουλαξίδι

Ὁ Ρεβουάρ Μαρί... εἶπε ὁ Κώστας κι' ἔσκυψε νὰ φιλήσῃ τὴ γυναῖκα του.

Ἐκεῖνη δέχτηκε τὸ φιλὶ του με κρῦα χεῖλη καὶ μὲ τὴ δυσἀρεσκεία ζωγραφισμένη στὸ ὄμορφο πρόσωπό της.

- Ὁρεβουάρ, ἀπάντησε...

- Μὴ μοῦ κρατᾷς κακία Μαρί. Φεύγω γιατί εἶναι ἀνάγκη γιὰ τίς δουλειές μου...

- Γιατί νὰ σοῦ κρατήσω κακία; 'Εγὼ συνήθισα σ' αὐτὲς τίς συχνὲς ἀπουσίες, ὥστε τὸ πῆρα πιά ἀπόφασι Κύτταξε τίς δουλειές σου καὶ μόνο αὐτές.

- Μαρί, τὰ λόγια σου εἶναι πικρά. Μὰ σκέψου ὅτι οἱ δουλειές μου ἀπαιτοῦν κάθε τόσο νὰ φεύγω. Δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἄλλοιως. Τὸ ξέρεις καλά... Δὲν εἶν' ἔτσι ἀγάπη μου;

- Ναί... 'Ετσι εἶναι.

- Σὲ τρεῖς μέρες θάμαι πάλι κοντὰ σου.

- Κοντὰ μου δηλαδὴ ἐννοεῖς τὴν 'Αθήνα. Γιατί ὅταν βόσκεσαι ἐδῶ, πολὺ σπάνια σὲ βλέπω.

- Ναί Μαρί, ἀλλά...

- Ξέρω, ξέρω. Οἱ δουλειές σου. 'Εχεις δίκη. Πήγαινε γιατί θὰ χάσῃς τὸ τραῖνο.

Ὁ Κώστας ἐκτύπησε στὰ μάτια τὴ γυναῖκα του μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο παράπονο καὶ συγγνώμη, τὴν ξαναφίλησε κι' ἔφυγε.

Ἡ ἐξέατμισις ἐνδὸς αὐτοκινήτου ποῦ ἀκούστηκε σὲ λίγο, τὴν ἐπληροφόρησε ὅτι ὁ ἄντρας τῆς ἔφευγε καὶ πάλι μακριὰ της.

— — —

'Αναψε ἕνα τσιγάρο, ξεπλώθηκε στὸ ντιβάνι καὶ σκεπτόταν:

Τρεῖς μέρες ἀκόμα μόναχὴ της. Τρεῖς μέρες χωρὶς τὸν ἄντρα της. Μὰ δὲν ἦταν οἱ μόνες ποὺ ἐκείνος περνοῦσε μακριὰ της. 'Εκανε ἕναν πρόχειρο ὑπολογισμό καὶ βρήκε ὅτι, στὶς 1100 μέρες ποὺ ἔχουν περῆσει τὰ τρία χρόνια — τὸσον καιρὸ ἦταν παντρεμένη — τίς 600 τουλάχιστον τίς εἶχε ζήσει μόνη της. Ὁ ἄντρας της, ποῦ διηύθυνε μιά ἐταιρία μὲ ὑποκαταστήματα στὶς ἐπαρχίες, τὴν ἄφηνε συχνὰ γιὰ νὰ ἐκτελῇ τίς περιοδεῖες του. 'Αλλὰ μήπως κι, ὅταν ἐρχόταν ἐδῶ ἐφρόντιζε τάχα νὰ συμπληρώσῃ τὸ κενὸ ποῦ τῆς δημιουργοῦσε μὲ τὰ ἀτελείωτα ταξίδια του; Μήπως τῆς ἀφιέρωνε μερικὲς γεμάτες ὥρες, ποῦ νὰ μὴ σκεπτόταν τίς δουλειές του ποῦ νὰ τίς περνοῦσε κοντὰ της καὶ μόνο κοντὰ της χωρὶς ἄλλη σκέψη; Ὅχι; Κι' ἐδῶ ὅταν βρισκόταν, ἐγύριζε ἀργὰ τὴ νύχτα καὶ τὴν εὗρισκε νὰ κοιμάται, κουρασμένη ἀπὸ τίς μάταιες ἀναμονές. Σπάνια, πολὺ σπάνια τὴν σκεπτόταν ὄχι σὰν γυναῖκα του, μὰ σὰν γυναῖκα ἀπλῶς. Πόσες φορές τὴν ἔκανε νὰ ντυθῇ γιὰ νὰ βγῇ ἔξω, γιὰ τὸ θέατρο καὶ γιὰ μιά βραδυὰ γλεντιοῦ καὶ τῆς τηλεφωνοῦσε τὴν τελευταία στιγμὴ ὅτι δυστυχῶς, ἕνα μεγάλο ζήτημα ποῦ εἶχε παρουσιασθῇ ξαφνικά

τὸν ὑποχρέωνε ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐκτέλεση τῆς ὑποσχέσεώς του... 'Αφοῦ εἶχαν ἀκόμα καὶ χωριστὴ κρεββατοκάμαρα, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἐνοχλῇ στὶς καθυστερημένες ἐπιστροφές του.

Καὶ σκεπτόταν ἀκόμα ἡ Μαρί:
- Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἔχει πολλές δουλειές.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς δὲν τὴν ἔχει βαρεθῇ, πὼς τὴν ἀγαπᾷ. Μὰ ἕνας ἄντρας, ὅσο πολυάσχολος κι' ἂν εἶναι, δὲν πρέπει νὰ στέλνῃ κάποτε - κάποτε τίς δουλειές του στὸ διάβολο, καὶ νὰ χαρίζῃ τίς ὥρες ποῦ κερδίζει τὴν γυναῖκα του; Ἡ δουλειὰ ἀραγε εἶναι πιὸ σοβαρὴ γιὰ ἕναν ἄνθρωπο, ἢ ἡ ἀγάπη; Ὁ ἄντρας τῆς μὲ τὴ στάση του, ἔδειχνε πὼς ἐπίστευε τὸ πρῶτο. Κι' αὐτὸ, ἡ Μαρί, τῶρρισκε προσβλητικὸ γιὰ τὸν ἑαυτὸ της.

Σηκώθηκε καὶ κυττάχτηκε στὸν καθοφέτη. Καὶ ψιθύρισε:
- Ἴσως δὲν εἶμαι ἐγὼ ὑπεύθυνη ποῦ εἶμαι τόσο ὁμορφῆ. Μὰ νομίζω πὼς ἀξιζῶ περισσότερο κι' ἀπὸ τὴν πιὸ σοβαρὴ δουλειά...

...Καὶ τώρα θὰ περνοῦσε ἀκόμα τρεῖς ἡμέρες μόνη της.
Πλήγεις, ἀνία, ἐγκατάλειψις.

— — —

Μόνη της;

Ὅχι ἐντελῶς. Τὸ ἄλλο ἀπόγευμα ἕνα παρατεταμένο χτύπημα κουδουνιοῦ τῆς ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξη τοῦ Πέτρου. Ἦταν τὸ φλέριτ της. Ἐνῶ ἀπὸ τὰ φλέριτ της, τὸ πῶς ἐπίμονο ἀπ' ὅλα μὰ κι' ἐκεῖνο ποῦ ἄξιζε περισσότερο. Τὴν πολιορκοῦσε ἕνα ὁλόκληρο χρόνο. Τῆς ἦταν ἀπόλυτα πιστός. Στὸ διάστημα αὐτὸ δὲν εἶχε ἀκουστῇ καμμιὰ ἐρωτικὴ τοῦ περιπέτεια. Κι' αὐτὸ ἐκολάκευε φυσικὰ τὴ Μαρί. Ὅσο κι' ἂν δὲν θέλῃ μιά γυναῖκα νὰ ὑποχωρήσῃ σ' ἕναν ἄντρα, εὐχαριστιέται πάντα ὅταν βλέπῃ τὸ θῆμα τῆς νὰ ἐπιμένῃ σ' ἕναν ἔρωτα χωρὶς ἐλπίδα καὶ νὰ μὴν ἀναθεωρῇ τίς ἀντιλήψεις του γιὰ τὸ πρόσωπο στὸ ὁποῖο ἀφωσιώθηκε. Βέβαια ἡ Μαρί ἀγαποῦσε τὸν ἄντρα της — τὸν εἶχε παρῇ ἀπὸ ἔρωτα — καὶ δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ παραβῇ κάποια ἀπὸ τίς δέκα ἐντολές εἰς βάρος του. Μὰ τῆς ἄρεσε πάντα νὰ αἰσθάνεται κοντὰ της αὐτὸ τὸν πιστὸ τοῦ ὅρκου ποῦ τῆς μιλοῦσε διαρκῶς γιὰ τὸν ἔρωτά του. Ἦθελε νάγῃ ἕναν ἄντρα, ἀξίλογο, ἔξυπνο καὶ ναρτωμένο ὅπως ἦταν ὁ Πέτρος, ποῦ νὰ τῆς τραγουδᾷ ἀτελείωτους ὕμνους γιὰ τὴν ὁμορφιά της, καὶ νὰ τῆς θυμίζει πὼς ἦταν γυναῖκα.

Τὸν συμπαθοῦσε. Μὰ ἦταν βέβαιη πὼς δὲν τὸν ἀγαποῦσε μ' αὐτὸ τὸ αἰσθημα ποῦ λεγόταν ἔως. Τῆς εἶχε γίνῃ ἀπαραίτητος. Ἦταν ὁ πιὸ τακτικὸς φίλος τοῦ σπιτιοῦ κι' ὁ πιὸ ἐπίμονος κι' ἀκούραστος θαυμαστής.

'Εκεῖνος ὅμως ἐπέμενε. Καὶ σὰν ἐξυμνος ἄνθρωπος ποῦ ἦταν, ἐκμεταλλεῖτο ἀκριβῶς τὸ ἀδύνατο σημείον ποῦ παρουσίαζε ἡ συζυγικὴ τῆς ζωῆς: Τὴν ἐγκατάλειψη ἀπ' τὸ σύζυγο.

- Τί θὰ πῇ δουλειές Μαρί; Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη θέλει θυσίες. 'Αλλοὶ θυσίασαν θρόνους γιὰ τὴν γυναῖκα ποῦ ἀγαποῦσαν, πριουσίες, συγγενεῖς. Ὅχι δουλειές... Μὰ εἶναι κουτὸ καὶ προσβλητικὸ γιὰ μιά γυναῖκα νὰ παυλεῖ μὲ τὴν πληκτικὴ λέξη «ἐργασία» καὶ νὰ βγαίνει νικημένη...

Ἡ Μαρί μεταχειριζόταν ἐπιχειρήματα ποῦ δὲν ἐπίστευε, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν κίνδυνον. Κι' ἐκεῖνος, μὲ τὴ θερμὴ φωνή του, τῆς ψιθύριζε:

...Μιά γυναῖκα σὰν κι' ἐσένα Μαρί, θέλει ἕναν ἄντρα ποῦ νὰ ζῇ γι' αὐτὴ καὶ μόνο γι' αὐτὴ. Δὲν θέλω νὰ πῶ πὼς ὁ Κώστας δὲν εἶναι καλὸς σύζυγος, μὰ δὲν εἶναι ὁ τύπος ποῦ σοῦ πρέπει. Ὁ... 'Αν σὲ εἶχα γνωρίσει πρὶν Μαρί, τί εὐτυχία καὶ γιὰ τοὺς δύο μας. Αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν θὰ ἦσουν ἐδῶ τόσο δυστυχισμένη, οὔτε ἐγὼ τόσο ἀπελπισμένος. Θὰ βρισκόμαστε κι' οἱ δύο μέσα σὲ μιά βαρκοῦλα καὶ θ' ἀφήναμε τὸν ἔρωτα νὰ μᾶς ὁδηγῇ... 'Ελα μαζί μου Μαρί. 'Ελα νὰ φύγουμε μακριὰ, νὰ ζήσουμε μὲ τὴν ἀγάπη, ἀφοσιωμένοι ὁ ἕνας στὸν ἄλλο...

— — —

Τὸν τελευταῖον καιρὸ ἡ Μαρί εἶχε ἀργίσει νὰ συλλογιστῇ πιὸ σοβαρὰ τὰ λόγια τοῦ Πέτρου. Ὁρισμένες φράσεις τοῦ τῆς εἶχαν ἐντυπωθῇ τόσο βαθειὰ μέσα στὸ μυαλό της, ὥστε τὴν τυραννοῦσαν ἐπιμόνα καθὼς ἔφταναν στὴ σκέψη της ἀπρόσκλητες. Εἶχε κοντὰ τῆς ἕναν ἄντρα ἀφοσιωμένο σ' αὐτὴ, ποῦ τὴν ἐλάτρευε. Ποῦ τὴν ἐβλεπε σὰν γυναῖκα καὶ σὰν δνερ. Ἐνῶ γιὰ τὸ δικὸ της ἄντρα αἰσθανόταν πὼς ἦταν μιά ξένη. Μιά ἀπλὴ «σύζυγος» προσωρισμένη νὰ παίξῃ αὐτὸ τὸ ρόλο μέσα στὸ σπίτι. Παράλληλα αἰσθανόταν πὼς ἡ καρδιά της εἶχε ἀνίσει νὰ γάνῃ τὴν ἀδιαφορία τῆς ἀπέναντί τοῦ Πέτρου.

Τὸ τρίτο ἀπόγευμα τῆς εἶχε προτείνει ἕναν περίπατο στὸ Παλλὸ Φάληρο. Ἦταν μιά φθινοπωρινὴ βραδυὰ, ἀπὸ ἐκεῖνες ποῦ κάνουν τὸν ἄνθρωπο νὰ νομίσῃ πὼς ἡ ψυχὴ τοῦ εἶναι ἀπὸ μετᾶθι. Ἐκάθησαν σ' ἕνα παγκάκι, στὴν παραλία, σὰν ἐρωτευμένοι. Τῆς εἶπε πολλά, τῆς εἶπε τὴν ἀγάπη του μὲ καινούργια λόγια, ποῦ τὰ συνώδευε ἡ μουσικὴ τῶν κυμάτων καὶ κατάληξε μὲ τὸ αἰώνιο ρεφραῖν, ποῦ ἐπεσφράγιζε τὸν τελευταῖον καιρὸ κάθε τοῦ παράμοια ὁμιλίας:

- 'Ελα νὰ φύγουμε Μαρί... Ὁ... εἶς μαζί μου πόσο ἀλλοιώτικη εἶναι ἡ ζωὴ. 'Ελα... Ξέρω πὼς συλλογίζεσαι τὸν Κώστα. Πᾶρ τὰ τὸν ἄνδρα! Πᾶρ τὰ τοῦ φανί. Μὰ αὐτὸς ποῦ γο-

ρα θα παρηγορηθῇ με τις δουλειές του. Είναι τόσες πολλές, ώστε δεν θα τοῦ ἀφήσουν καιρό νά αισθανθῇ τὴν ἐλλειψὶς σου. Μαρί, θά σέ περιμένω αὐριο τὸ βρόδου ἀνυπόμονα νάρθης. Θά σέ περιμένω καὶ μεθαύριο καὶ ἄλλα τὰ βράδια, ὡς πού νάρθης. Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα ν' ἀφήσης τὴ ζωὴ σου νὰ περάσῃ ἔτσι στὸ περιθώριο, καταδικασμένη νὰ ζῇς μόνο τις ἐλάχιστες ὥρες πού τὸ ἐπιτρέπουν οἱ ἀσκολίες τοῦ ἀντρα σου. Σκέψου καὶ ἀποφάσισε... Ἐγὼ πάντα θά σέ περιμένω. Καὶ πάντα τὴν πόρτα μου θά τὴν ἔχω ἀνοιχτή...

—□—

Ἐγύρισε στὸ σίτι της μετὰ τὸ κεφάλι γεμάτο ἀπὸ τίς πιδ ἀντίθετες σκέψεις. Ἦθελε νὰ φύγῃ, μὰ σκεπτόταν καὶ τὸν Κώστα. Μιά φωνὴ τῆς ὑπενηθίζε τὸ καθήκον της ὡς γυναίκας καὶ ἄλλη τις ὑποχρεώσεις της ὡς συζύγου. Καὶ δὲν ἀποφάσισε τίποτα.

Τ' ἄλλο ἀπόγευμα ἐγύρισε ὁ Κώστας ἀπὸ τὸ ταξίδι. Βρῆκε ἀπὸ τὴν γυναίκα του τὴν ἴδια ἀδιάφορη ὑποδοχὴ πού συναντοῦσε πάντα, σὲ κάθε γυρισμὸ του. Ἐκεῖνος ὅμως ἦταν γεμάτος καλωσύνη. Ἐπῆρε τὴ Μαρί στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς εἶπε:

—Γέλασε λίγο Μαρί... Ἐξέγασε γιὰ λίγο τὰ παράπονά σου... Ὅλες αὐ-

τὲς τίς τρεῖς μέρες δὲν σκεπτόμουν παρά ἑσένα. Ναί, ἔχεις δίκιο, ἀγάπη μου. Σ' ἔχω παραμελήσει. Ἀπεφάσισα ὅμως νὰ διαθέτω περισσότερο καιρὸ γιὰ σένα. Ὅσο μπορῶ περισσό-τερο. Σήμερα θά κανονίσω τὴ δουλειά μου ἔτσι, ὥστε νάρθω νωρίς στὸ σπίτι. Θέλεις νὰ βγοῦμε ἔξω, ἢ νὰ μείνουμε μαζί, ἐδῶ μέσα, στὸ σπιτάκι μας, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο;... Ἐγὼ μὲ τόσα νὰ ποῦνε... Ἡ Μαρί γέλασε:

—Ναί, ἀγάπη μου, ἀπάντησε. Ἀς μείνουμε ἐδῶ.

Οἱ δύο σύζυγοι φιλήθηκαν. Καὶ ἦσαν ἡ πρώτη φορά, ἔπειτα ἀπὸ πολὺν καιρὸ, πού ὁ Κώστας ἐπῆρε ἕνα τόσο θερμὸ φιλὶ ἀπὸ τὴν γυναίκα του.

Φεύγοντας, τῷ εἶπε:

—Ἡ ὥρα εἶσε ὄντω. Στις δέκα ἀκριβῶς θά γυρίσει.

—□—

Ἡ Μαρί ἐνώπιον ἀλλοιώτικο τὸν ἑαυτὸ τῆς ἐκείνου τὸ ἀπόγευμα. Ἐπὶ τέλους ὁ Κώστας τὴ σκε-

πτότανε, ἐνδιαφερόταν γι' αὐτή. Θά φηγε ἀπόψε τις δουλειές του καὶ θά τῆς ἐξάριζε τὴ βραδυά. Κι' ἀσφαλῶς αὐτὸ θά γινόταν κι' ἀργότερα καὶ πάντα.

Τὴν εἶχε καταλάβει λοιπὸν.

Ἡ ἀποψινὴ του στάσις ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη ἀπόδειξη, πὼς δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὴ σκέψη του. Μέσα στίς πολλές ἀσκολίες του, εὗρισκε τὸν καιρὸ νὰ σκέπτεται τὴ γυναίκα του. Κι' αὐτὸ τὴν ἄλλο ἐσήμαινε παρὰ πὼς τὴν ἀγαποῦσε.

Εἶχε ἔρθει τόσο χαρούμενος, ἀπόψε...

Τὰ λόγια πού τῆς εἶπε ἦσαν τόσο θερμά. Κι' ἐμοιαζαν σὰν μιὰ χαριτωμένη αἴτηση συγγνώμης γιὰ τὴν εἶχε παραμελήσει τόσον καιρὸ. Καὶ σὰν μιὰ ὑπόσχεση πὼς τὸ μέλλον θά ἦταν διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ παρελθόν. Πάντα θά βρῆκε λίγον καιρὸ νὰ τῆς ἀφιερῶσιν. Πάντα θά ἔστειλε στὸ διάβολο μερικὲς δουλειές καὶ μερικὰ συμβούλια γιὰ νὰ τῆς θυμίσῃ πὼς ἦταν ἀντρας της. Τώρα θά ἔμεναν οἱ δύο μαζί, μέσα στὴ θερμὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ. Θά ἄρχιζαν νὰ βγαίνουν ἔξω στὸν κόσμο, πού τοὺς εἶχε λησμονήσει σχεδόν. Καὶ πού ὡς τώρα, πολὺ σπάνια τοὺς ἐβλεπε μαζί. Μιὰ καινούργια ζωὴ θά ἐκλάμβανε. Καὶ ἡ Μαρί αἰσθανόταν πὼς ἐκναγκαλοῦσε τὸν ἀντρα της. Ἐνοιῶθε

Ὁ Πέτρος τῆς κρατοῦσε συντροφιά.

ἕνα τρυφερὸ αἶσθημα γι' αὐτόν... Ἐφθασαν τὰ λίγα, μὰ γεμάτα ἀγάπη, λόγια τοῦ ἀντρα της, γιὰ νὰ τῆς δώσουν τὸ συναίσθημα τῆς εὐτυχισμένης γυναίκας.

Ἡ Μαρί ἦταν εὐθυμη, τραγουδοῦσε. Καὶ τὰ λόγια τοῦ Πέτρου, πού ἐβοῦζαν στ' αὐτιά της ὡς λίγη ὥρα πρίν, τώρα οὔτε τὰ θυμόταν πιά.

Ὁ ἀνθρωπος πού τὴν πολιορκοῦσε τόσον καιρὸ, καὶ πού εἶχε ἀρχίσει μὲ τὴν ἐπιμονὴ του καὶ τὴν ἀγάπη του νὰ τῆς γίνετα συμπαιθητικὸς κι' ἀπαραίτητος, ὁ ἀνθρωπος πού τῆς ἱκανοποιῶσε τις ψυχικὲς τῆς ἀπαιτήσεις, δὲν ἦταν τώρα παρὰ μιὰ πολὺ μακρυνὴ φυσιογνωμία, κάποιον πρόσωπο πού θάσβηνε ἐντελῶς ἀπὸ τὴν καρδιά της, τώρα πού ὁ ἀντρας της θά γινόταν καὶ πάλι ἀληθινὸς ἀντρας της.

Κατὰ τις ἐννῆα ἐπῆρε ἕνα ρωμάντο καὶ ἐξαπλώθηκε στὸ κρεβάτι τῆς κρεβατοκάμαράς της γιὰ νὰ διαβάσῃ ὡς πού νάρθουν οἱ δέκα. Σιγά - σιγά ὅμως τὰ βλέφαρά της ἐβάραιναν κι' ἕνας εὐχάριστος ὕπνος τῆς ἐκκλῖσε τὰ μάτια.

Στις δέκα ἀκριβῶς ὁ Κώστας ἐμπῆκε στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς γυναίκας του. Πέριμενε νὰ τὴν βρῇ ὑπνία. Ὅταν ὅμως τὴν ἀντίκρουσε ἐξαπλωμένη, πλησίασε σιγά στὸ κρεβάτι, ἔσκυψε στὸ πρόσωπό της καὶ ψιθύρισε:

—Μαρί. Ἐκεῖνη ὅμως δὲν ἐξύπνησε. Ὁ Κώστας ἐκάθησε στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά της. Ἦταν τόσο ὁμορφὴ, ἔτσι καθὼς κοιμόταν. Στὸ πρόσωπό της ἦταν χυμὴν ἡ ἡρεμία κι' ἡ εὐτυχία.

Νὰ τὴν ξυπνοῦσε; Ἡ νὰ τὴν ἀφήνῃ νὰ κοιμηθῇ; Ἐμεῖνε γιὰ λίγο ἀναποφάσιτος. Ἐπειτα ψιθύρισε:

—Ἀς τὴν ἀφήσω νὰ κοιμηθῇ τὴν καυμένη... Ἴσως νὰ βλέπῃ ἕνα γλυκὸ ὄνειρο.

Τὴ φίλησε στὸ μέτωπο καὶ τὴ σκέπασε μὲ μιὰ ἐλαφρὴ κουβέρτα προσέχοντας νὰ μὴ τὴν ξυπνήσῃ. Κατόπιν πατώντας πάντα σιγά, ἐπῆγε στὸ δωμάτιό του.

Ἡ Μαρί ἀνοίξε τὰ μάτια της, ἀνακάτεψε λίγο τὰ μαλλιά της κι' ἔπειτα, σὰν νὰ θυμήθηκε κάτι, κύτταξε τὸ ρολόι της:

—Μία καὶ τέταρτο! εἶπε.

Μία καὶ τέταρτο καὶ ἦταν στὸ κρεβάτι ἀκόμα. Ὁ Κώστας δὲν τὴν εἶχε ξυπνήσει. Φυσικὰ δὲν θάγε ἔρθει, γιὰτὶ τότε βέβαια δὲν θά τὴν ἀφήνῃ νὰ κοιμηθῇ. Πάλι οἱ δουλειές του τὸν ἐκράτησαν. Τὶς προτίμησε ἀπὸ τὴν γυναίκα του.

Τότε ἐαναθυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Πέτρου: «Θά σέ περιμένω ἀπόψε, αὐριο, μεθαύριο. Θά σέ περιμένω πάντα. Ἡ πόρτα θά νάιναι πάντα ἀνοιχτὴ γιὰ σένα.»

Ντύθηκε βιαστικά, ἔρριξε ἕνα ἐλαφρὸ ἐπανωφόρι ἀπάνω της, ἐπῆρε μερικὰ πραγμάτια μέσα σ' ἕνα βαλιτσάκι καὶ βγῆκε στὸ διάδρομο. Πατοῦσε σιγά γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσῃ τις ὑπνέτριες. Μὲ τὴν ἴδια προφύλαξι ἀνοίξε τὴν ἐξώθυρα καὶ βρέθηκε στὸ δρόμο...

Δὲν θά ἐξαναγύριζε ποτέ. Κι' ἐκεῖνος βέβαια θά καταλάβαινε...

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Στὸ προσεχὲς διήγημα τοῦ Κ. Ἀλ. Λιδωρίκη.

ΠΡΙΓΚΗΨ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Μιὰ ἀπὸ τὰς εὐγενεστέρους μορφὰς τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου τῆς Ἑλλάδος, ὁ πρίγκηψ Νικόλαος, ἐξέλιπε τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα.

Ἡ ἀπώλεια εἶναι πανελλήνιος.

Ὅχι μόνον διότι ὁ ἐκλιπὼν προῶ-ρας πρίγκηψ ἦτο ἀπὸ τοὺς πλέον ἀγαπητοὺς τῆς ἑλληνικῆς δυναστείας ἀλλὰ διότι μαζί του φεύγει ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ μιὰ ἀληθινὰ ὥραια ψυχή, ἕνας πραγματικὸς καλλιτέχνης.

Δὲν θά προσθέσωμεν τίποτε εἰς τὰς ἤδη δημοσιευθείσας νεκρολογίας, ἐὰν θελήσωμεν νὰ ἐξάρωμεν τὴν προσωπικότητα τοῦ ἐκλιπόντος βασιλικοῦ βλαστοῦ. Εἶναι τόσον γνωστὴ, ἄλλως τε, καὶ τόσον μέσα στὴν ψυχὴ κάθε ὠραιοζήλου Ἑλληνοῦ ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ μορφή, ὥστε θά ἐπερίττειε κάθε ἐξαρσις τῆς σταδιοδρομίας καὶ τῆς δράσεώς του.

Τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ ἡ ἑλληνικὴ καλλιτεχνικὴ ζωὴ, ἰδιαίτερως θά θρηνησοῦν διὰ τὴν ἀπώλειαν.

Υπῆρξεν, ὁ πρίγκηψ, ἕνας ἑνθερμος καὶ εἰλικρινὴς φίλος καὶ ἐμψυχωτὴς των, εἰς τὴν ἄλτοτε μικρὰν μὲν Ἑλλάδα.

Πρὸς τὴν καιρίως τρωθεῖσαν Βασιλικὴν Οἰκογένειαν καὶ ἰδιαίτερως πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασίλεα Γεώργιον, ἡ «Ἑβδομάς» ὑποβάλλει εὐλαβὸς τὰ θερμά της συλλυπητήρια.

Αἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΤΙΓΜΑΙ

Ἡ ἀσθένεια τοῦ ἀειμνήστου πρίγκηπος ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τῆς ἐπομένης σχεδὸν τῶν γάμων τοῦ Διαδόχου. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἐπρόκειτο, εἰμὴ περὶ ἐλαφροῦς ἀδιαθεσίας, ἀργότερον ἐπικολούθησαν σοβαρότερα συμπτώματα. Ἐδῆ-νησε νὰ μετακληθῇ ἐκ Βιέννης ὁ καρδιολόγος καθηγητὴς φόν Μπέργκμαν, δυστυχῶς, ὅμως, παρ' ὅλας τὰς προσπάθειας τῆς ἐπιστήμης καὶ τὰς στοργικὰς φροντίδας τῆς Ὑψηλῆς συζύγου του πριγκηπίσσης Ἐλένης τὸ μοιραῖον ἐπῆλθεν ἀδυσώπητον τὴν παρελθούσαν Τετάρτην καὶ ὥραν 11.57 ἀκριβῶς.

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ πολυκλαύστου πρίγκηπος ἦσαν:

«Εἰμαι εὐτυχὴς πού πεθαίνω στὴν ἀγαπημένην μου πατρίδα».

Παρὰ τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην του εὐρίσκειτο μέχρι τῆς τελευταίας του πνοῆς, ἡ Α. Μ. ὁ Βασίλεὺς Γεώργιος ἡ σύζυγος τοῦ πρίγκηπος Νικόλαος πριγκηπίσσα Ἐλένη, ἡ κόρη του πριγκηπίσσα Ὀλγα, ἀντιβασίλισσα τῆς Γιουγκοσλαβίας, αἱ Α. Β. Υ. ὁ πρίγκηψ Γεώργιος καὶ ἡ πριγκηπίσσα Μαρία τῆς Ἑλλάδος καὶ πάντες οἱ θεράποντες ἱατροί.

Ὅλοι ἔκλαιον. Μαζί, ὅμως, μὲ αὐτοὺς θρηνοῦσε κι' ὁλόκληρος ὁ ἑλληνικὸς λαός, ὁ ὁποῖος πληροφορηθεὶς

ἀμέσως, ἀπὸ τὰ παραρτήματα τῶν ἐφημερίδων, τὸ θλιβερόν ἀγγελμα, προσύχγετο ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μεγάλου νεκροῦ.

Ἡ κηδεία τοῦ πολυκλαύστου πρίγκηπος ἐγένετο τὸ Σάββατον ἐκ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ ἐν μέσῳ παλλοῦκων ἐκδηλώσεων ὁδύνης, ἀποδοθεῖσων τιμῶν ἀντιστρατήγων ἐν ἐνεργείᾳ. Ἡ ταφὴ ἐγένετο εἰς τὸ βασιλικὸν μαυσωλεῖον τοῦ Τατοῖου.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ πρίγκηψ Νικόλαος ἦτο τριτότο-

Ο ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΣ ΠΡΙΓΚΗΨ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

κος υἱὸς τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου Α' ἀλλὰ καὶ τέταρτον κατὰ σειράν τέκνον του. Πρώτος ἦτο ὁ Κωνσταντῖνος, γεννηθεὶς στὰ 1867, δεύτερος ὁ πρίγκηψ Γεώργιος, γεννηθεὶς στὰ 1869 καὶ τρίτη ἡ βασιλοπούλα Ἀλεξάνδρα, γεννηθεῖσα στὰ 1870.

Ὁ πρίγκηψ Νικόλαος ἐγεννήθη στὰς Ἀθήνας τὴν 9ην Ἰανουαρίου 1872, ὡς μετὰ εἰς τὰ ἀνάκτορα τῶν Ἀθηνῶν ὡς πραγματικὸς ἑλληνοπαῖς, σύμφωνα μὲ τὸν πόσον τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλίσσης Ὀλγας, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν αὐστηράτοι μὲν, ἀλλὰ στοργικώτατοι γονεῖς.

Πρώτος διδάσκαλος τοῦ πρίγκηπος Νικόλαου ὑπῆρξεν ὁ Ὁθων Λύδσος, ἀτόπιον δὲ προσελήφθησαν γιὰ τὴν ἀμπλήρωσιν τῆς μορφώσεώς του ἄλλοι Μπισσὸ καὶ ὁ Ἀγγλος Ντίξον. Κατόπιν ἀνέλαβαν τὴν ἀνωτέραν μόρφωσίν του οἱ διαπρεπέστεροι καθηγηταὶ τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου,

οἱ ὁποῖοι εἶχαν μείνει κατάπληκτοι ἀπὸ τὴν φλογερὰν φιλομάθειαν τοῦ ὑψηλοῦ μαθητοῦ των.

Νεώτατος, ὁ πρίγκηψ Νικόλαος ἐσηλθεν εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων, ὅπου ἐγένε τέλειος ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ. Κατὰ βάθος ὅμως ἦτο καλλιτέχνης. Τὰ λεπτά του αἰσθήματα καὶ ἡ φιλοτεχνος διαίτησις του ἦσαν δυὸ ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους παράγοντας τῆς γενικῆς συμπεθείας, μὲ τὴν ὁποῖαν τὸν περιέβαλλον ὅλοι ὅσοι τὸν ἐγνώριζαν.

Στὰ 1895 μετέβη στὸ Παρίσι ὡς ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, γιὰ νὰ παρακολουθῇ τὰ μεγάλα στρατιωτικὰ γυμνάσια. Ἀργότερα μετέβη στὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ἐγένε ἐπίσημος δεκτὸς ἀπὸ τὴν Βασίλισσα Βικτωρίαν.

Μεταβὰς εἰς τὸ Λονδίνον, κατὰ τὸ 1901 διὰ νὰ παραστή εἰς τὴν στέφιν τοῦ Βασιλέως Ἐδουάρδου Ζ' ἐγνώρισε τὴν Μεγάλην Δούκισσαν τῆς Ρωσίας Ἐλένην Βλαδιμήρεβναν, μὲ τὴν ὁποῖαν καὶ ἐνυμφεθῆν στὰς 19 Ἰουνίου. Ὁ γάμος των ἐγένε στὰς 20 Αὐγούστου τοῦ ἰδίου ἔτους στὸ Τσάρκοε—Σέλο.

Ἐκ τοῦ γάμου αὐτοῦ ἐγεννήθησαν τρία κορίτσια. Ἡ πριγκηπίσσα Ὀλγα, σύζυγος τοῦ Ἀντιβασιλέως τῆς Σεβρίας Πούλου γεννηθεῖσα ἐν Δεκελείᾳ στὰς 29 Μαΐου, 1903. Ἡ πριγκηπίσσα Ἐλισάβετ, σήμερον κόμισσα τοῦ Ταϊρίγκ, γεννηθεῖσα ἐν Δεκελείᾳ στὰς 11 Μαΐου 1904 καὶ ἡ πριγκηπίσσα Μαρίνα, νυν δούκισσα τοῦ Κέντ, ἡ ὁποῖα γεννήθηκε στὰς Ἀθήνας τὸν Νοέμβριον τοῦ 1906.

Κατὰ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους 1912-13 ὁ Νικόλαος διέπρεπεν ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ. Μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Θεσσαλονίκης διετέλεσε πρῶτος Γενικὸς Διοικητὴς τῆς, ἐπὶ εἰς τὰς μέγιστας προσόντα συνέσεως καὶ πολιτικότητας.

Ὁ πρίγκηψ Νικόλαος ἐπιδοθεὶς μὲ φλογερὸν ζῆλον εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ τὴν ζωγραφικὴν, ἔγραψε ἀρκετὰ θεατρικὰ ἔργα καὶ ἐφιλοτέχνησε ἀριστοὺς ζωγραφικοὺς πίνακας. Τὰ ἔργα του τὰ ἐξέδιδε ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μάρκος Μασῆς. Τὸ ἀριστότερον δῶμα του εἶναι ἡ «Ἀθῶν Ἀμαρτωλὴ» ἡ ὁποῖα ἐπαίχθη πολλάκις μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν.

Στὰ 1926 ὁ πρίγκηψ Νικόλαος ἐξεδωκεν ἀνγλιστὶ τὰ «Πεῖνήτα χρόνια τῆς ζωῆς μου».

Κατὰ τὰ μικρὰ γούνα τῆς ἐξορίας του ζῶσε στὸ Παρίσι, ἀποχθὼν ἀπὸ τὴν πώλησιν τῶν ζωγραφικῶν του ἔργων, τὰ ὁποῖα ὑπέγραψε μὲ τὸ ψευδώνυμον Νικόλαος Λε Πρένς.

Τὰ Σπουργίτια

Του κ. Τίμου Μωραϊτίνη

Μόλις πάρει τὸ ἄγριο ξεροβόρι, τὰ βλέπεις νὰ φεύγουν σὰν τὰ παγωμένα πουλιά καὶ νὰ ζητοῦν καταφύγιο στὰς εἰσόδους τῶν μεγάλων οἰκοδομῶν, πού ἔχουν πάντα τὶς πόρτες ἀνοικτές, στὸ προσήλιο καμμιᾶς ἐκκλησίας, ἢ πίσω ἀπὸ κανένα ὑψηλὸ μαντρότοιχο.

Τὸ ξεροβόρι τῆς Ἀθήνας, πού γδέρνει τοὺς δρόμους, εἶνε σπαθὶ ξεγυμνωμένο γιὰ τὰ ἀδύνατα φτερά καὶ τὰ γυμνά πόδια. Ἔτσι πάλι χθὲς τὸ θράδυ οἱ δύο μικροὶ ξυπόλητοι ἐτρώπωναν στὴν εἴσοδο ἐνὸς ὑπογείου.

Δὲν εὐρήκαν ἄλλο περισσότερο προφυλαγμένο μέρος. Ἦταν, βλέπεις, καὶ κεντρικὸ καὶ εἶχε ὅλα τὰ κομφορ. Τὸ ηλεκτρικὸ ἤρχετο κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸν μεγάλο ηλεκτρικὸ λαμπτήρα τοῦ δρόμου. Τὸ καλοριφέρ ἔγινε κ' ὅλας ἀπὸ χαρτιά, ἀπὸ κάτι κουτιά τσιγάρων καὶ ἀπὸ ἄλλα σκουπίδια. Ὁ πόλισμαν δὲν ἔβλεπε· εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς καὶ ἐνδιέφερετο μόνον γιὰ ὅσα συνέβαιναν στὴν ἐπιφάνεια. Αὐτὸ τώρα ἔλειπε νὰ ἐρευνόσῃ καὶ τὰ ἔγκατα ὁ ἄνθρωπος!

Ὅταν ἡ φωτιά ἀνάψε γιὰ καλὰ, δύο ἄλφουτα καὶ ἀχτένιστα κεφάλια, μὲ κάτι κατσαρά μαλλιά, πού ἔμοιαζαν μὲ μπερδεμένους σπάγγους, ἐσκυψαν ὅσο μπορούσαν πρὸς τὸ πρῶν ἀπὸ τὴν ἀδυνατὴ φλόγα τῶν σκουπιδιῶν, γιὰ νὰ ζεσταθοῦν. Ἡ φλόγα ὅμως ἀνέθηκε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἐκανε γιὰ λίγα λεπτά τὴν πυρκαϊά, ἐπέταξε καὶ μερικὸς ἀπὲς λητικὸς σπινθήρας γύρω τῆς, ἐπροκάλεσε καὶ ἕνα τεμάχιον ἐφημερίδος καὶ ἀμέσως πάλι ἄρχισε νὰ μαζεύεται.

— Ρε Σωτήρη, θάλε ἀκόμα λίγο κοκ στὴ σόμπα, γιατί θά σβύσῃ, εἶπε ὁ Βρασίδης.

Ὁ Σωτήρης ἔσχισε στὰ τέσσερα ἕνα κομμάτι χαρτόνι ἀπὸ κάποια καπελλίερα καὶ τὸ ἔρριξε στὴ φωτιά μὲ δισταγμὸ.

— Τὸ λυπάσαι, ρε;
— Μὲ ξέρεις γιὰ φιλοχρήματο;...
— Τότε λοιπὸν γιατί συλλογιζόσασαι;

— Τώθελα γιὰ τὸ καπέλλο μου...
— Ἄν εἶνε ἔτσι, καλὰ. Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ, δὲν κάνεις λίγο τσάι;

— Νὰ κάνω, ρε. Θὰ τὸ πιῇς ὅμως χωρίς φλυτζάνι καὶ τσάι, γιατί δὲν ἔχουμε νερό...

Ἡ φωτιά ἄρχισε πάλι νὰ χαμηλώνῃ, ὁ Σωτήρης ἔρριξε καὶ τὸ τελευταῖο κομμάτι τῆς ἐφημερίδος.

Μιὰ φλόγα τότε ξετυλίχθηκε σὰ φεῖδι καὶ πήδησε ὡς τὸ ἄπῳο σκαλοπάτι τοῦ ὑπογείου. Θὰ ἦταν κάποιο κύριο ἄρθρο ἀντιπολιτευομένης ἐφημερίδος ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως. Αὐτὸ ἐφάνηκε καὶ ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα, γιατί ἀμέσως ἐσθύσε.

Ἡ συντροφιά ἄρχισε πάλι νὰ παγώνῃ. Ὁ Βρασίδης ἐζήτησε τσιγάρο. Ὁ Σωτήρης ἔβγαλε μιὰ γόπα καὶ τοῦ τὴν προσέφερε. Ὁ Βρασίδης ἐπῆρε τὸ ἀποτσιγάρο καὶ ἀφοῦ τὸ ἐκύτταξε προσεκτικὰ ἐρώτησε:

— Αἰγυπτιακὰ εἶνε ρε;
— Δὲν ἔχω τὸ ὑπόλοιπο καὶ δὲν ξέρω. Φουμάρησε τὴ συνέχεια καὶ θὰ καταλάβῃς.

— Ἀπὸ ποῖο πεζοδρόμιο ἀγοράζεις;
— Δὲν παίρνω πιά ἀπὸ πεζοδρόμιο, ἀλλάξα καπνοπωλεῖο. Αὐτὰ τὰ πήρα ἀπὸ ἕνα πάτωμα καφενεῖου.

Τὸ κέφι τοὺς δὲν σταμάτησε οὔτε στιγμή. Οἱ νυκτερινοὶ διαβάτες πού περνοῦσαν ἀπὸ πάνω ἔτρεχαν ὅσο μπορούσαν. Τοὺς ἐκυνήγούσε ὁ παγωμένος ἀέρας, ἢ γρίπη, ὁ θάνατος, ὁ φόβος.

— Ρε σύ, γιατί τρέχουν ἔτσι ὅλοι τοὺς; ἐρώτησε σὲ μιὰ στιγμή ὁ Βρα

σίδης.

— Ἀπὸ ἀδιακρισία. Γιὰ ν' ἀνησυχοῦν τὸν κόσμο. Ἐμεῖς τουλάχιστον ὅταν περπατοῦμε δὲν ἀκουγόμαστε...

Τὴ διαγωγή περιμένεις, ρε σύ, ἀπὸ ἀνθρώπους πού φορᾶνε παπούτσια!...

Ὁ Βρασίδης ἔβγαλε μιὰ φωνὴ πρὸς τοὺς διερχομένους:

— Σιγά, ρε! Κοιμοῦνται ἄνθρωποι ἐδῶ!

Στὰς 10 τὸ θράδυ τοὺς πήρε ὁ ὕπνος. Τὸ πρῶτ' ἕνας ἀστυφύλαξ τοὺς τράβηξε ἀπ' τὰ πόδια.

— Βρὲ μόρτες! Ἐπάνω γρήγορα!

Ὁ Σωτήρης χασμουρήθηκε καὶ εἶπε:

— Νωρὶς ἦρθες, κύρ-ἀστυφύλακα. Δὲν εἶνε ἀκόμα οὔτε δέκα ἡ ὥρα!

— Θὰ φορήσετε ἀπὸ τὸ κρῦο, μωρέ, μέσ' στὸ χῶμα! εἶπεν ὁ ἀστυφύλαξ.

— Τώρα κ' ἄλλη μιὰ φορά. Δὲν βλέπεις πού μᾶς ἔθαψαν κιόλας;

— Δημοσίᾳ δαπάνη! ἐπρόσθεσε ὁ Βρασίδης.

Ἐβγῆκαν τέλος ἀπὸ τὸ ὑπόγειο κ' ἄρχισαν νὰ χοροπηδοῦν. Ἐκείνη τὴ στιγμή στὸν ἴδιο δρόμο ἐσημειώθησαν δέκα κρούσματα γρίπης.

— Ποιὸς τοὺς λείει νὰ φορᾶνε παπούτσια; εἶπε μὲ φιλοσοφικὸν ὕφος ὁ Σωτήρης.

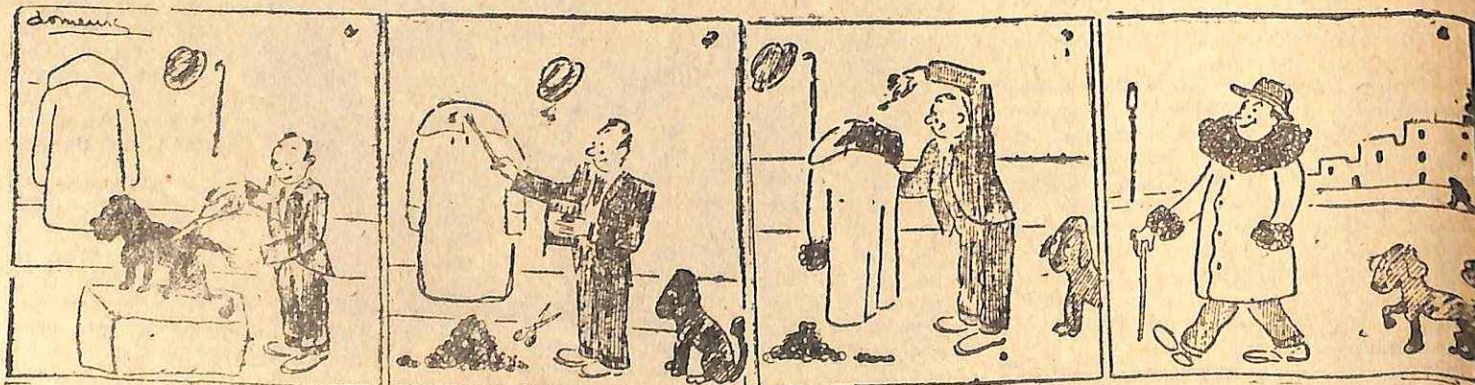
— Ἄμα φορεῖς παπούτσια, πεθαίνει. Ξυπόλητοι δὲν σὲ δέχονται πουθενά, οὔτε στὸν ἄλλο κόσμο...

— Ἀρχισαν καὶ οἱ δύο νὰ σφυρίζουν. Ἐπειτα πηδῶσαν ἀπάνω σ' ἕνα σπασμένο καρροτσάκι πού ἦταν ἀπ' ἔξω ἀπὸ ἕνα μπακάλικο κ' ἐφώναξαν δυνατὰ:

— Σωφέρ, στὴν πλατεῖα τοῦ Συγτάγματος!

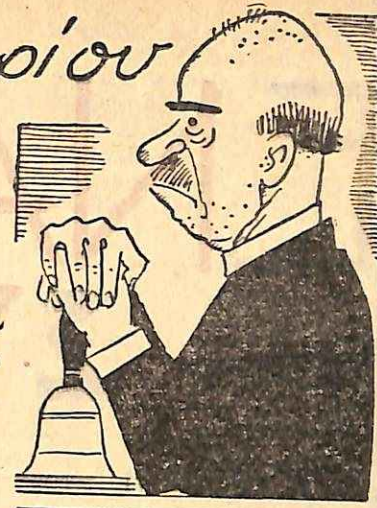
ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

Η ΠΕΝΙΑ ΤΕΧΝΑΣ ΚΑΤΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

Ὁ κ. Ἀπενταρίδης πρόκειται νὰ κάνῃ τὴν πρώτη του ἐμφάνιση στὸ σπὶ-τι τοῦ πεθεποῦ τοῦ καὶ θέλει σῶναι καλὰ νὰ φορέσῃ γυναικ. Ὅπως ὅμως δὲν ἔχει οὔτε γυναικ οὔτε καὶ λεπτὰ γιὰ ν' ἀγοράσῃ...

Τὰ εἰδημε τοῦ δικαστηρίου «Περὶ μουσικῆς»

Του κ. Μίμ. Ψεῖδ.

Ὁ νομα ποιητικὸν ἀντιχεῖδ μέσα στὴν περὶν ἀτμόσφαιραν τοῦ τριμελοῦς:

— Σολωμός!

Καὶ ὡς πού νὰ διαλυθοῦν αἱ ἀναμνήσεις τῆς ἐθνικῆς ποιήσεως ἀντιχεῖδ δευτερον:

— Μαβίλης!

Δὲν ἀρκεῖ αὐτὴ ἡ σύμπτωση; Ἡ τύχη σιγηθεῖ καμμιὰ φορὰ συμπτώσεις πού ἐγγίζον τὰ ὅρια τοῦ σκανδαλοῦ.

Ταῖτη ἐκφώνησις ἐξ ἴσου ποιητικῆ:

— Παράσχος!

Ὅπου μειδία ὁ πρόεδρος. Μειδιῶν οἱ δύο σύνεδροι. Καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς ψιθυρίζει κατ', προφανὸς καλαμπούρι, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἀκούεται διὰ νὰ γελάσουν ἄλλοι, μειδία ὁ ἴδιος. Εἰς τὰς τάξεις τῶν συνηγόρων διακινεῖται ἱλαρότης καὶ μόνον οἱ διάδικοι προσέχοντα σοβαροῖ.

Ἀνύποτοι καθὼς εἶναι τῆς δόξης τῶν ὀνομάτων πού φέρουν, ἀποροῦν, κυττοῦν ὀλόγερτα, κατσοφιάζον καὶ παίρνουν ὕφος ἐχθρικός ἀμυντικός, πρᾶγμα πού ἐντείνει ἀκόμη περισσότερο τὴν εἰρωνικήν διάθεσιν τῶν πλέον ἀνεπτυγμένων τοῦ ἀρχαιοῦ Παρ' ὅλον τὸ πρῶτον τῆς ὥρας ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου διέπεται ἀπὸ χιουμοριστικὰς διαθέσεις καὶ δηλοῖ:

— Μᾶς λείπει ὁ Παλαμάς!

Ἀπορεῖ ὁ Σολωμός:

— Παλαμάς; Δὲν ὑπάρχει κανένας παλαμάς κ. πρόεδρε.

— Πῶς! Δὲν τὸν ἔχετε μάρτυρα;

— Ὁχι. Ἐχὼ τὸν κ. Στραβόλαμο!

— Τέλος πάντων!

— Περικαλῶ! Μπαρόν! Ἐκτὸς ἂν ὁ κ. Παλαμάς εἶναι τῆς συνηγορίας. Ἐρωτήστε τὸν κατηγορούμενον.

Πλησιάζει ὁ Μαβίλης:

— Ὁχι κ. πρόεδρε! Τέτοιον μάρτυρα δὲν ἔχω. Ἐγὼ ἔχω ἕνα μονάχα, τὸν κ. Βύρωνα!

Ὅπου παρεμβαίνει ὁ συνήγορος προλογίζων μὲ μειδία πνευματικὴν παρατήρησιν:

— Ἐχομεν τὸν Βύρωνα κ. πρόεδρε, κορυφὴν τῶν ποιητῶν, καὶ μάρτυρα τῆς μικρᾶς αὐτῆς ὑποθέσεως καὶ μάρτυρα ὡς γνωστὸν τῆς μεγάλης κοινῆς ὑποθέσεως πού λέγεται ἱερὸς ἀγὼν!

Ἡ παρατήρησις ἀνίσταται ὡς ἀστεῖότης καὶ καταλήξασα εἰς μελόδραμα, ἀφήνει παγερὸ τὸ ἀκροατήριον. Καὶ μένει μόνος μειδίων ὁ συνήγορος, ρίχνων βλέμματα θοιμάβου, εἰς πρόσωπα ἀδιάφορα ὡς ἥλιος λαμπρὸς φωτίζων μαύρα σύννεφα.

Ἀξίζει τὸν κόπον μιὰ μικρὴ ἀναδρομή:

Ὁ Σολωμός δὲν ἦταν ποιητής. Δηλαδή ἦταν ποιητὴς παπουτσιαῶν καὶ ὄχι στίχων. Κοινῶς τσαγκάρης. Οὔτε ὁ Μαβίλης ἦταν ποιητής. Δηλαδή ἦταν ποιητὴς κασερίων καὶ ὄχι στίχων. Κοινῶς μαρογκός. Ἐλαφρυντικὰ μέγιστα γιὰ τὴν ἐποχὴν μας πού συγχωρεῖ τὰ παπούτσια καὶ τὶς κασερίες, ποτὲ ὅμως τοὺς στίχους. Δὲν ξέρω ἂν τὰ ὀνόματα παίξουν ἔστω καὶ ὑποσυνειδητῶς ρόλον στὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων. Γεγονὸς εἶναι ὅτι οἱ δύο ἄσχημοι ἄνθρωποι μὲ τὰ ἐνδοξα δυνάμει συνητηθήσαν σὲ μιὰ ἀγνωστὴ ταβέρναν μὲ πασίγνωστον ἀνὰ τὸν αἶμα.

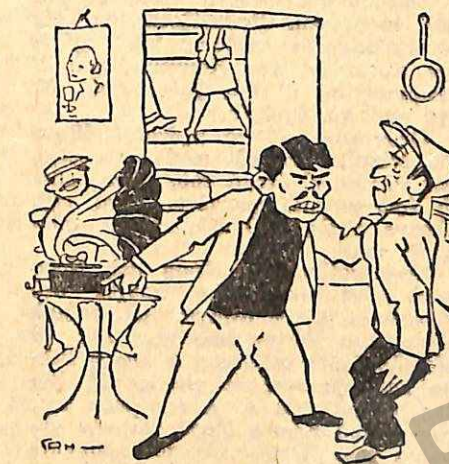
μον ὄνομα— εἰς τὴν «ταβέρνα» ὁ Βύρων, δίδετε κα πατσᾶς. (Συγχώρησε ὁ ψυχὴ τοῦ Ἀγγλοῦ φιλέλληπος τοῦς Ἑλληνας! Δὲν φταίνει ἂν εἰς ἐνδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν σὲ δάξουν πότε νὰ πούλας ἐδῶδιμα καὶ ἀποικιακά, πότε νὰ παράγῃς πατσᾶν ἀντὶ ποιημάτων. Αὐτὰ ἔχει ἡ δόξα). Ἐστρώθηκε ὁ Σολωμός ἀριστερὰ, ἐκάθησε ὁ Μαβίλης δεξιὰ. Ὁ πού διέταξεν ὁ Σολωμός ποιητικῶς:

— Παιδί. Ἐνα κατσοταράκι!

Καὶ ὁ Μαβίλης εἰς τὸν ἴδιο τόνον:

— Κατσοταράκι καὶ δύο τσίρους... ξέρεις!

Ἐφαγαν ἡρέμως. Ἦσαν ἡρέμως. Ἀλλὰ ὁ τσίρος εἶναι ὁ μέγας σκανδαλο-

— Θὰ βάλης τὸ σέρτικο ρε;

ποιὸς τῆς ἐλληνικῆς ταβέρνας. Γαργαλίστης φοβερός τοῦ λάφυρος ἀνοίγει τὴν ὄρεξιν καὶ κεντὰ τὴν δίψαν ὅπως τίποτε ἄλλο εἰς τὴν ἑλλάδα. Τὸ ἐκπαλίνοσε λοιπὸν, ὁ Μαβίλης διὰ μαζῶν καὶ τοῦ ἐγγενήθῃ ὁ ὄρεξις ν' ἀκούσῃ ὀλίγην μουσικήν. (Ἡ ρετσίνα, ὡς γνωστὸν βάσει φωτιά εἰς τὰ ὑψηλὰ φιλόμουσα αἰσθημάτων. Νηφάλιοι ἀκούμεθα εἰς ἀνθισμένην μυγαλιάν. Μεθυσμένοι ἀπαίσομε ἀπ' τὰ μαλλιά τὸν Ριγολέττον. Ὑπάρχουν βέβαια καὶ ἄνθρωποι τραγουδῶντες νηστικοὶ μελόδραμα, ἀλλὰ αὐτοὶ ἐξαιροῦνται ὡς ἀκατάλογοι).

— Κύρ Βύρωνε.

— Διατά!

— Βάσεις λιγάκι τὸ καθουρνιστήριον;

— Μετὰ χαρὰς σου!

Καθουρνιστήριον λέγεται φαίνεται εἰς τὴν καθαρεύουσάν τῆς δημοτικῆς τὸ γραμμαφώνιον. Μετὰ χαρὰς λοιπὸν ἐκομίσθη τὸ μουσικὸν ὄργανον, ἀπὸ τεράστιον τενεκεδένιον κρῖνον τοῦ ὁποίου ἀρχισεν νὰ ἀναβλύζον δραχνὸι στεναγμοὶ καὶ μικρὰ ἄκουα:

Τὰ μάτια μου γι' αὐτὴ δὲν πάσανε στιγμή νὰ τρέχουνε εἰς τὴν ὁρμήσῃ

Καλότυχοι οἱ νεκροὶ πού λησιμονᾶνε τὰ ἐλληνικὰ ταγκά! Καὶ πρὸ παντὸς πού δὲν τ' ἀκούνε καθόλου. Ὁ Σολωμός ὅμως δὲν ἦταν, δυστυχῶς, νεκρός. Κουτσπὶναν μαζί μὲ τὸν φίλον τοῦ Παράσχου, ἔκουσε τὶς πρώτες νότες καὶ ἐσεκλεντίσθη.

— Κύρ Βύρωνε!

— Διατά...

— Δὲν ἀλλάξεις πὲ περικαλῶ, αὐτὸ τὸν ἐσπερινό; Βάλε κανένα σερέτικο, νὰ χαρῆς τὰ μάτια σου!

Ποιτὸν νὰ περιγραφοῦν τὰ παρακάτω. Ποιτὰ δὲν ἦσαν ἀλλὰ διὰ τραγῶν δι διεφώνησαν. Ἡ μουσικὴ ἐξαγριώνει τὰ ἦθη τῶν Ἑλλήνων φαίνεται. Πρῶτα ἐσοφρώσαν τὰ αἰσθήματα. Ὑστερα ἀγρίψαν τὰ ἄτια. Κατόπιν ἐκινήθησαν τὰ πόδια. Εὐρέθη κ' ὁ Σολωμός κοντὰ εἰς τὸν Μαβίλιν.

— Θὰ τ' ἀλλάξῃ;

— Ὁχι!

— Θὰ βάλης ἄλλο;

— Ὁχι, εἶπα.

Εἰς τὴν ἐλληνικὴν γραμματικὴν δύο ἀρνήσεις κάνουν μιὰν κατάφασιν. Εἰς τὴν ἐλληνικὴν ταβέρναν ὅμως κάνουν ἕνα χαστούκι. Καὶ ὅτι ἐπακολουθεῖ. Ἐπικαλοῦνται τὸν ἱερόν, τὰ ἔξῃς:

— Μὲ δουτῇ ἀπ' τὸ σαρκάκι. Γιατί κύριος; Ἐγὼ δὲν διέταξα τὸ γραμμόφωνο; Ἐγὼ! Τὸ λοιπὸν; Πῶς παρεμβαίνει ἐσὺ τὸν λόγον σου κύριος καὶ λές ν' ἀλλάξῃ πλάκα; Ὁχι, μὲ λέει, θὰ βάλης σερέτικο! Καὶ ἐφόσον δὲν μὲ γουστᾶρε ἐμένα τὸ σερέτικο καὶ μὲ γουστᾶρε τὸ ταγκά; Πῶς; Χυμᾶι ἀπάνω μου, ἀνοίγει τὸ στόμα νὰ μὲ δαγκώσῃ, τὴ μύτη! Τραβιέμαι! Ὅπου ἐξαγριώνει μὲ τὴν δαγκωνίαν. Πονᾶ, δάξῃ μιὰ φωνή, ρε Παράσχο δούδεκα θὰ μὲ τὴν κόψη τὴν μύτη! Σηκώνονται οἱ ἄλλοι θαρμῶνες τῆς ταβέρνας νὰ χωρίσουν. Ὅπου ἐμένανε ἀπὸ τὸν πόνο, καθ' ὅτι μὲ ἐσφιγγε τὴν μύτη μὲ τὰ δόντια, μὲ θολώνει τὸ μυαλό. Τὸ λοιπὸν τοῦ κοπανᾶν τὴ νοσθὰ τὸ ὅποιον τοῦ ἐφυγε τὸ δόντι. Καὶ διατί; Ὁ λόγος περὶ μουσικῆς!

Ἔτσι συνέβησαν τὰ πράγματα. Μὲ ἐλαφρὰς παραλλαγὰς τὰ εἶπαν οἱ μάρτυρες. Κατέθεσε περισσότερα λεπτομέρειες ὁ Παράσχος. Ἐδόξα ὁ συνήγορος:

— Ἀπεπειράθησαν νὰ μᾶς κόψουν τὴν μύτην κ. πρόεδρε! Πρόκειται περὶ κανιβαλισμῶν!

Ἀποφασίς:

Καταδικάζεται ὁ Παράσχος εἰς δέκα ἡμέρας κράτησιν. Τ' ἀκούει. Σηκώνει τοὺς ὄμους. Καὶ τρίζει μὲ τὴν σκρίαν τοῦ τὰ δόντια... Ἀλλοίμονον εἰς τὴν μύτην τοῦ κ. Σολωμοῦ.

Μ. Μ. ΨΑΘ.

ΕΝΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο Νίκος Μαρᾶς, νεαρός καθηγητής και διηγηματογράφος της μόδας, διορίζεται σ' ένα γνωστό Κολλέγιο Θηλέων, των Αθηνών. Το άνετο ύψος του, η συναρπαστική του εὐγλωττία κι' η αναπιθδευτή κομψότης πούχει στην εμφάνισή του αναστατώνουν το μαθητικό θηλυκόκοσμο απ' το πρώτο μάθημα. Όλες είναι γοητευμένες μαζί του κι' όλες συζητούν στο διάλειμμα με τόν πυρετό του εὐέξαπτου νεανικού μυαλού τους, γεμάτες ἐνθουσιασμούς για τὸ νέο κι' ὁμορφο καθηγητή.

Στὴν ἀνώτερη τάξη — αὐτὴ πού ἀναλαμβάνει ὁ Μαρᾶς — ὑπάρχει ὅπως πάντα ἕνα σύνολο ἀπὸ διάφορους «τύπους» κοριτσιῶν καὶ μέσα σ' αὐτὸ ξεχωρίζουν τρεῖς πού ὁ Ἐπόπτης τῶν Σχολῶν — ἀνώτερη Ἐκπαιδευτικὴ θέση τοῦ Κολλεγίου — τις ἀναφέρει στὸ Μαρᾶ ὡς πὺ ἀξιοπρόσεκτες. Εἶναι ἡ Ἑλλη Ζάρπα, ἡ Νόρα Γεράνη κι' ἡ Βίλμα Ζαμάνου. Ἡ Ἑλλη, εἶναι τύπος μελαγχολικός, ὑστερικός, ὑπερρωμαντικός. Ἡ Νόρα, μπριόζα, τσακλίνα, σκανταλιέρα. Ἡ Βίλμα — ἡ πὺ ἐνδιαφερόντα — σοβαρή, τομμη, σκεπτικίστρια, ἀτίθασση κι' ἀνυπότακτη σὲ σχολαστικὸς τύπους καὶ κούτες πειθαρχίες. Ὁ πατέρας τῆς Ἑλλης εἶναι ὁ γνωστός διομήχανος Ζάρπας. Χωρισμένος ἀπ' τὴ μητέρα της καὶ ξαναπαντρεμένος. Κι' ἡ μητέρα της ἐπίσης ξαναπαντρεμένη. Οἱ γονεῖς τῆς Νόρας ζοῦν μαζί, μὴ ὁ κόσμος «λέει πολλὰ». Ἡ Βίλμα δὲ γνώρισε πατέρα. Εἶναι δεκάξη χρονῶν κι' ὡς πέρνει ζοῦσε μετὴν ἰδέα πὺς ὁ πατέρας της ἔχει πεθάνει. Κι' ἔφαγα μὴ νύχτα ἡ μητέρα της — πὺ κάνει ἐλεύθερη ζωὴ καὶ νόμισε πὺς ἦθε ἡ στιγμή ν' ἀπολογηθῇ στὴν κόρη της — σὲ μὴ σπαράκτικὴ σκηνὴ τῆς ἐξωμολογήθηκε τὴν τραγικὴ ἀλήθεια. Ὁ πατέρας της ζοῦσε. Ζοῦσε σὰν «σοβαρὸς κ' εὐπόλητος κύριος, κι' εἶχε θέση μεγάλη στὴν Κοινωνία καὶ σχέσεις ἀριστές. Ἦταν ὁ γιαντὸς Κώστας Μαρᾶς. Ὅταν ἀκόμα ἦταν φοιτητῆς τῆς γνώρισε, μικρὴ μαθήτρια τότε, τὴν ἐγέλασε ἀνάνδρα, τὴν ἔκανε μητέρα κι' ὕστερα ἔφυγε κρυφὰ γιὰ τὸ ἐξωτερικόν. Οὐτὲ τῆς ἔγραψε ἀπὸ κεῖ. Ἡ Βίλμα σταμάτησε στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς δραματικῆς ἀσκήσεως τῆς μητέρας της μὴ νὰ μὴν τὴν ἀναγκάσει νὰ μὴν σὲ λεπτομέρειες πὺ τις ἐνοούσε, λεπτομέρειες μὴς ζωῆς πὺ τῇ μάντευε γεμάτη ταπεινώσεις κι' ἐβουτελισμούς. Γιὰ τὸν πατέρα της δὲ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Ζαμάνου, τὴ μητέρα τῆς Βίλμας.

Στὴν ἴδια συγκέντρωση ὁ καθηγητῆς Νίκος Μαρᾶς, ἀδελφὸς τοῦ «ιατροῦ, πὺ τὸν ἠδιάζει ἡ ψευτικὴ ἰσχυροφάνεια τῆς ζωῆς αὐτῆς, μᾶται μόνος κι' ἀποτραβηγμένος σὲ μὴ γωνία. Σὲ μὴ στιγμή τὸν πλησιάζει ἡ χαριτωμένη καὶ πιάνει κυρία Νέλλη Γεράνη, κι' ἀρχίζουν ἕνα διάλογο ἐλαφροῦ «φλέρτ».

30Ν

οἱ θέσις:

—Στὸ Κολλέγιο.
—Ἄ, ἐκεῖ διορισθήκατε;
—Ναί, στὶς ἀνώτερες τάξεις.

Ἡ κυρία Γεράνη ἔκανε μὴ γκριμάτσα σὰ νὰ δοκίμαζε ἐν' ἀνοστο «πιάτο». Μὰ δὲ μποροῦσε πὺ νὰ μὴν τὸ πῇ.

—Ξέρετε... Ἐγὼ τὴν κόρη μου στὸ Κολλέγιο..

—Μπᾶ;
—Ναί, τὴ Νόρα. Στὴν τελευταία τάξη. Ἐσωτερικῇ.

Ὁ Μαρᾶς ἔψαξε πρόχειρα στὴ μνήμη του. Δὲν τοῦ ἦταν δυνατὸ νὰ θυμηθῇ. Θαρροῦσε πὺς μέσα σ' αὐτὲς πὺ τοῦ ἀνέφερε ὁ ἐπόπτης εἶχε ἀκούσει καὶ τ' ὄνομα «Γεράνη». Μὰ πάλι δὲν ἦταν βέβαιος.

Δὲν πρόφτασε νὰ γνωρίσω τις μαθήτριάς μου, εἶπε. Μόλις μὴ φορὰ τις ἔχω δῇ.

—Ἐλπίζω νὰ μοῦ τὴν προσέξετε, πρόφερε στενοχωρημένα ἡ κυρία Γεράνη.

Καὶ σκέφθηκε: «Τὶ ἀτυχία ἦταν αὐτὴ πάλι; Νὰ δῇ ὁ Μαρᾶς, πὺς ἔχει μὴ τόσο μεγάλῃ κόρη, πρᾶγμα πὺ ἐκείνη τὸ κρυβε ὅσο πὺ πολὺ μποροῦσε, κι' εἶχε φτάσει μάλιστα στὸ σημεῖο νὰ σκέπτεται ἂν θάπρεπε νὰ στείλῃ τὴ Νόρα στὴ Γερμανία, δῆθεν γι' ἀνώτερες σπουδές, μὰ πραγματικῶς γιὰ νὰ μὴν τῆς κουβαληθῇ στὸ σπίτι».

Μὰ νὰ εἰσαπτε βέβαια πὺς θὰ τὴν προσέξω. Ἀπάντησε λίγο καθυστερημένα ὁ Μαρᾶς, πὺ κι' αὐτὸς δὲν εὑρίσκε πολὺ εὐχάριστη τὴ σύμπτωση. Δὲν ἤθελε νάχη μὴ σχέση πὺ θάταν κάτι περισσότερο ἀπὸ «φλέρτ», μετὴ τὴν μητέρα μὴς μαθήτριάς. Θάταν ἀναγκασμένος νὰ παρὰβλέπῃ, καὶ νὰ τὴν εὐνοῇ κάπως ἰδιαίτερος, κι' ὅλ' αὐτὰ δὲν ταίριαζαν καθόλου μετὴ τὸ χαρακτῆρα του.

Ἐτοί, αὐτὴ ἡ ἀπρόοπτη παρέμβαση τῆς συνομιλίας ἐψύχωνε ἀρκετὰ τὸ «τὲ - ἄ - τὲ» πὺ εἶχε ἀρχίσει ὁρμητικόν, αἰσιόδοξον, γεμάτον διαθέσεις. Ὁ Μαρᾶς εἶχε χάσει τὸ κέφι του κι' ἡ κυρία Γεράνη δὲν μποροῦσε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὴν ἐφιαλτικὴ ὁπτασία τοῦ ὀριμασμένου κομποῦ τῆς κόρης της πὺ τὸ βάλανε νὰ διαγράφεται μπροστὰ της τόσο σσηματισμένο, τόσο γυναικεῖον, σκληρὸς κι' ἀσυγκίνητος προδότης τὸν μακρινὰ ρισμένων γερατειῶν της... Ἦταν τὰ σαφῆ ἀσάραντα χρονῶν. Μὰ ἔλεγε ἐλκυσιοχτῶ. Καὶ σχεδὸν τὴν πίστευαν. Ἀμὰ ὅμως ἐμφανίζονταν ἡ Νόρα πὺ

ἦταν δεκαοχτὼ κι' ἔδειχνε σὰν εἰκοσίος τύραννος ὁ Νόος, κι' ὅταν ἀκούσθαι;

Ἐκᾶναν μερικὲς ἄσχετες κουβέντες, καὶ τὸ ἐφήμερον «ρωμάντζο» πὺ εἶχε, πρὸς στιγμήν, ἀπειληθῇ, κινδύνευε νὰ σταματήσῃ ἀπ' τὴν πρώτη συνέχεια!... Μὰ εὐτυχῶς ὁ Μαρᾶς εἶχε μὴ ἑαφνικὴ ἐμπνευση. Ζήτησε δυὸ «κοκτέιλ». Κι' ὕστερα ἄλλα δύο. Ἐτοί τὸ... «ρωμάντζο» συνεχίστηκε. Κι' ὅπως ὅλα τὰ ρωμάντζα, κόπηκε στὸ πὺ ἐνδιαφέρον σημεῖο.

—Τὴν Πέμπτη, λοιπόν;
—Τὴν Πέμπτη, στὶς ἑπτέ.
—Δὲ θὰ τὸ ἐξάσετε;
—Σὰν Φῶτς.

Ζαλισμένος ἀπ' τὸ ἄλκοὺ καὶ τὴ μικρὴ δόση τοῦ «Ἐρωτα» πὺ εἶχε πάρει, ὁ καθηγητῆς Μαρᾶς φίλησε σχεδὸν λαίμαργα τὸ μικρὸ λευκὸ χεράκι τῆς χαριτωμένης κυρίας Γεράνης, κι' ἀνέβηκε στὴν κάμαρά του σφυρίζοντας τὸ τελευταῖον «ταγκὸ» πὺ εἶχε ἀποτυπώσει στὴ μνήμη του ἡ τζᾶξ...

Τὸ ἴδιο, βράδυ ἡ Βίλμα ἐξαγρυπνοῦσε.

Μέσα στὴν ἀτάραχη νυκτερινὴ γαλήνη τοῦ παρθενικοῦ κοιτᾶνος, πὺ ἀκουγόντουσαν ἀπαλὰς σὰ νὰ χάιδευαν τὸν ἀέρα, οἱ κοριτσιστικὲς ἀναπνοές, τὰ τσακισμένα νεῦρα τῆς εἶχαν βρῇ κάποια ἐκκοῦραση. Τώρα ἡ σκέψη τῆς λειτουργοῦσε ἡρεμὰ καὶ μὴ αἰσιόδοξον αὐτοτεποίησιν τῆς τόνωνε τὸ ἠθικόν... Ἐπρεπε νὰ πάρῃ τὴ ζωὴ ἀπ' τὴν ἀληθινὴ τῆς ὄψῃ, χωρὶς ἀπερίσκεπτες ἀπογοητεύσεις καὶ χωρὶς ἐπιπόλαιους ἐνθουσιασμούς. Ἐτοί ἦταν ἡ Ζωή. Ἡ Βίλμα τώρα θὰ τὴν ἀλλάζε; Ἡ μικρούλα Βίλμα μὲ τὰ δεκαεφτά της χρόνια καὶ τὴ σχολικὴ ποδιά; Θάταν γελοῖο καὶ νὰ τὸ σκέπτεται...

Ἐπρεπε λοιπόν νὰ συγκρατήσῃ τις εὐαίσθησιες της. «Ρωμαντισμοὶ στὴ Ζωὴ δὲ χρειάζονται» ἔλεγε κάποιος συγγραφέας σ' ἕνα βιβλίο τοῦ πὺχε διαβάσει τελευταῖα. Χρειάζονται λοιπόν νὰ τ' ἀντιμετωπίζῃ κανεὶς ὅλα με ψυχραὶν λογικῇ. Ναί. Αὐτὸ τὴν ἔλεγε καὶ ὅσοι μποροῦσαν νὰ καυχήθουν πὺς εἶχαν τὸ πὺ πολὺτιμο ὅπλο γιὰ τὴ Ζωή, τὴν πείρα, ὅπλο πὺ ἀγοράζεται πανάκριβα, μετὴ τὸ νόμισμα τοῦ χρόνου, καὶ πὺ δὲν κατάφεραν ποτὲ νὰ τ' ἀποκτήσουν τὰ νεῖατα.

Καὶ τότε λοιπόν; Ὁ «Ἐρωτας, ἡ στοργή, ἡ τρυφερότητα; Κάθε ὥρα αἰσθῆμαι πὺς συγκινούσε... Ὅλα ἦταν ἀνύπαρκτα; Θυμήθηκε καὶ σ' αὐτὸ τὰ λόγια τοῦ βιβλίου. Ναί, ὅλα ἦταν χίμαιρες, πλᾶνες, φαντασιες, ψεύτικο ὄλικο γιὰ νὰ γίνετα ἡ βιομηχανία τοῦ «ρωμάντζου» καὶ τοῦ «σονέτου». Βέβαια ἐξαιρέσεις ὑπῆρχαν. Μὰ οἱ «ἐξαιρέσεις» αὐτὲς τρώγανε μὴ γερὰ κατραπακιά ἀπ' τὴ Ζωὴ καὶ μπαίνανε στὴ μπάντα...

Αἰσθανόταν ἀκόμη ἄγουρο τὸν ἑαυτὸ της γιὰ ὅλ' αὐτὰ. Μὰ ὁ Νόος τῆς ἦταν ἀνίσχυρος. Ἦθελε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀκούραστο τύτ - ἄ - τὲ πὺ εἶχε ἀρχίσει ὁρμητικόν, αἰσιόδοξον, γεμάτον διαθέσεις. Ὁ Μαρᾶς εἶχε χάσει τὸ κέφι του κι' ἡ κυρία Γεράνη δὲν μποροῦσε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὴν ἐφιαλτικὴ ὁπτασία τοῦ ὀριμασμένου κομποῦ τῆς κόρης της πὺ τὸ βάλανε νὰ διαγράφεται μπροστὰ της τόσο σσηματισμένο, τόσο γυναικεῖον, σκληρὸς κι' ἀσυγκίνητος προδότης τὸν μακρινὰ ρισμένων γερατειῶν της... Ἦταν τὰ σαφῆ ἀσάραντα χρονῶν. Μὰ ἔλεγε ἐλκυσιοχτῶ. Καὶ σχεδὸν τὴν πίστευαν. Ἀμὰ ὅμως ἐμφανίζονταν ἡ Νόρα πὺ

παίσιος τύραννος ὁ Νόος, κι' ὅταν ἀκούσθαι; Ἐκᾶναν μερικὲς ἄσχετες κουβέντες, καὶ τὸ ἐφήμερον «ρωμάντζο» πὺ εἶχε, πρὸς στιγμήν, ἀπειληθῇ, κινδύνευε νὰ σταματήσῃ ἀπ' τὴν πρώτη συνέχεια!... Μὰ εὐτυχῶς ὁ Μαρᾶς εἶχε μὴ ἑαφνικὴ ἐμπνευση. Ζήτησε δυὸ «κοκτέιλ». Κι' ὕστερα ἄλλα δύο. Ἐτοί τὸ... «ρωμάντζο» συνεχίστηκε. Κι' ὅπως ὅλα τὰ ρωμάντζα, κόπηκε στὸ πὺ ἐνδιαφέρον σημεῖο.

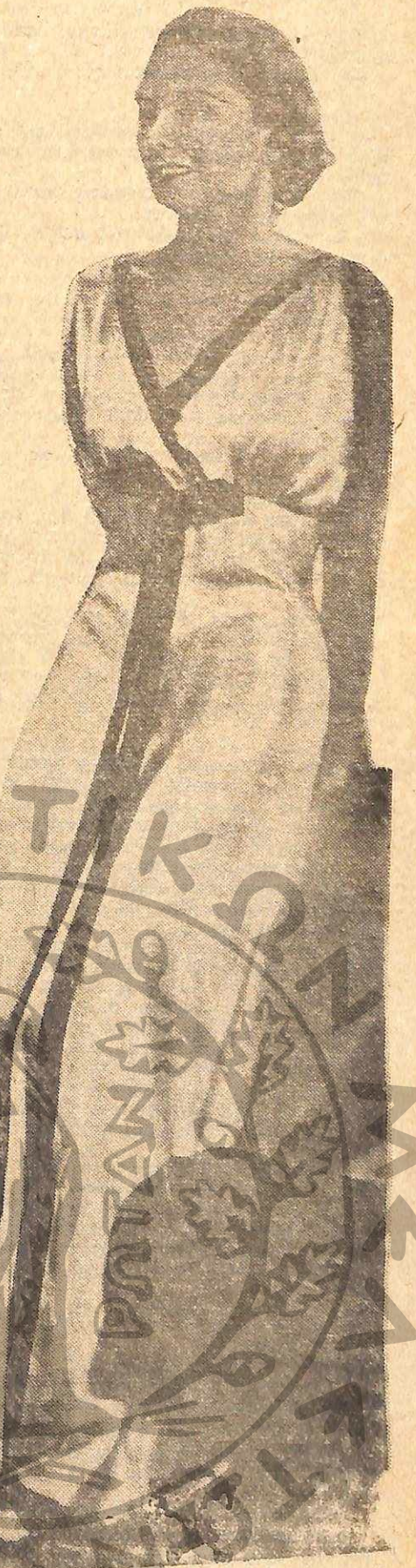
—Τὴν Πέμπτη, λοιπόν;
—Τὴν Πέμπτη, στὶς ἑπτέ.
—Δὲ θὰ τὸ ἐξάσετε;
—Σὰν Φῶτς.

Ζαλισμένος ἀπ' τὸ ἄλκοὺ καὶ τὴ μικρὴ δόση τοῦ «Ἐρωτα» πὺ εἶχε πάρει, ὁ καθηγητῆς Μαρᾶς φίλησε σχεδὸν λαίμαργα τὸ μικρὸ λευκὸ χεράκι τῆς χαριτωμένης κυρίας Γεράνης, κι' ἀνέβηκε στὴν κάμαρά του σφυρίζοντας τὸ τελευταῖον «ταγκὸ» πὺ εἶχε ἀποτυπώσει στὴ μνήμη του ἡ τζᾶξ...

Μὴ αὐτὸ τὸ γλυκὸ ὄνειρον ἀποκοιμήθηκε. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτον σκηκώθηκε γεμάτη κέφι. Ἦταν μάλιστα κι' εὐθυμῇ, πρᾶγμα πὺ τῆς συνέβαινε πολὺ σπάνια. Ὁγτώμιση μ' ἐννημίση εἶχα μᾶθημα μετὴ τὸ Μαρᾶ. Ὁ καθηγητῆς μῆκε στὴν τάξη φρέσκος, ζωηρός, γελαστός, μ' ἐκείνον τὸ γοητευτικὸν τοῦ ὕψος τὸ νεῖατον οἰκειότητα καὶ θάρρος. Μίλησε πάλι συναρπαστικὰ. Κι' ἡ «παράδοξή» τοῦ ἦταν σὰν κουβέντα σαλονιοῦ. Ὅταν ζήτησε νὰ συνεχίσουν μετὰ διαλογικὴ συζήτηση, δυὸ - τρεῖς οἱ πὺ θάρρος λέες ἡ μᾶλλον οἱ λιγότερο γυναικες, φανῆκαν πρόθυμοι νὰ τὸν ρωτήσουν, κι' ὁ Μαρᾶς, τεχνικώτατα κατάφερε ν' ἀναμίξῃ στὴν κουβέντα καὶ τις ὅλες πὺ ἀπαντοῖσαν ἀναγκαστικά, πάντα μ' ἀρκετὸ «τράκ» καὶ μετὴ τὸ ἑαφνικὸ ἐκείνου πὺ

φύρωμα στὰ γνουδωτὰ μάγουλα πὺ τις ἔκανε δυὸ φορὲς χαριτωμένες. Σήμερα ὁ καθηγητῆς ρωτοῦσε κι' ὀνόματα.

—Παρτὸν δεσποινὲς τὸνομά σας;
—Γιαννιώτη.
—Μερσί... προχωρήστε.
—Καὶ μετὰ μόλις ἄντισε ἄλλη νὰ

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

μιλή, τη διέκοπτε κι' αυτήν στην πρώτη φράση:

—Τ' όνομά σας δεσποινίς;

—Μαρκή.

—Μερσί.

—Για δέ λείει «χαίρω πολύ»; ψιθύρισε πειρακτικά η Νόρα στη διπλανή της.

Μά τώπε φαίνεται αρκετά δυνατά κι' ο Μαρκάς τ' άκουσε:

—Σωστή ή παρατήρησής σας! της είπε χαμογελάστα.

Κι' άμέσως ρώτησε:

—Τ' όνομά σας;

—Γεράνη.

—Χαίρω πολύ δεσποινίς!

—Ένα «κόρο» από κύματα γέλιου άκούστηκε. Γέλασε κι' ο Μαρκάς μά μόλις σοβαρεύτηκε το γέλιο στη σάλλα κόπηκε σαν από ηλεκτρικό διακόπτη.

—Ήρθε κι' η σειρά της Βίλιας.

—Τ' όνομά σας;

—Ζαμάνου.

—Έμειναν κι' οι δυο με τ' αβλέμματα μαγνητισμένα λίγα δευτερόλεπτα. Η Βίλια κατάλαβε για πρώτη φορά πώς μπορούν να μιλούν και τ' αμάτια.

—Προχωρήστε, είπε ο Μαρκάς.

Μόλις τ' άκουσε, η Βίλια προσπάθησε να συγκεντρωθώ. Μά είδε πώς ήταν αδύνατο. Δεν μπορούσε να θυμηθεί για τί μιλούσαν. Ο Μαρκάς κατάλαβε την ταραχή της.

—Λέγαμε, είπε, πώς ο ποιητής έμπνέεται από μια άνωτερη σκέψη...

Η Βίλια άρπαξε άμέσως την συζήτηση με μια καταπληκτική έτοιμότητα που ήρθε έτσι σαν αντίδραση της ταραχής της. Κι' απλά, όμως, χωρίς δισταγμούς και περιφράσεις πού να φανέρωναν πώς είχε συνείδηση εκείνων που λέγε, είπε τις σκέψεις και τις άπορίες της.

Η Ποίηση ήταν βέβαια κάτι άνωτερο. Κι' αυτή την ένοιωσε πολύ. Ένας στίχος, της μιλούσε πάντα στην ψυχή και της έφερνε σκέψεις ατέλειωτες. Μά ήταν άραγε σωστό να γη κανείς «αισθησιές; Δεν π' αει ν' αίσαστε μάλλον πρακτικοί, μάλλον τ' αίσ; Για να μην αίσθανόμαστε βαρύτερα τις άπογορευτικές της ζωής πού δεν καταλαβαίνει καθόλου από ποίηση;

Ο Μαρκάς την άκουγε χαμογελώντας. Η φωνή της ήταν απαλή, κυματιστή, νευάτη όμοιότητες. Στά μάτια της καθρεφτιζόταν μια δειλία, κι' η σεμνή της στάση έλεγες πώς ζητούσε ντροπαλά «παρτών» για το προκλητικό κομμάτι της.

—Διαβάζετε βιβλία; τη ρώτησε μόλις τέλειωσε.

—Μάλιστα.

—Τι διαβάζετε τώρα;

—Το «Τουά έ Μουά» του Ζεραλντύ.

Ο καθηγητής έκανε μια έλαφρη γκριμάτσα φιλικής ασυστηρότητας.

—Νωρίς για σας, είπε. Διαβάζετε βιβλία πού διαλέγετε μόνη σας;

—Ναι.

—Οόποτε να προσέξετε λίγο, συνέχισε σ' άλλο τόνο. Είσατε σε μια ηλικία πού δεν έχει κανείς ακόμα

προσωπική γνώμη κι' έπηρεάζεται πολύ άπ, ό,τι διαβάσει. Γι' αυτό έχετε όλες αυτές τις πρόωρες άπαισιοδοξίες.

Και μπαίνοντας άμέσως στο θέμα, βρήκε την εύκαιρία να κάνει ένα άλλο ύμνο στην Ποίηση, πού ήταν γεμάτος έξαρση κι' ένθουσιασμο. Είχε χτυπήσει πιά το κουδούνι όταν τέλειωσε. Μάλιστα χάσανε και τρία λεπτά άπ' το διάλειμμα. Και τη στιγμή ακριβώς πού σηκώνόντουσαν τα κορίτσια, ο Μαρκάς γύρισε στη Βίλια κι' έκανε τόν έπιλογο:

—Βλέπετε λοιπόν δεσποινίς, της είπε, πώς δεν έχετε δίκιο να κουράζεστε το κεφαλάκι σας με νοσηρές άπαισιοδοξίες. Πρέπει σιγά - σιγά και παισιολογία.

—Ε, βέβαια, έκανε η Νόρα με άθωο πειρακτικό τόνο. Ήσουνά βλέπεις τόσο άπποροφημένη με τόν καθηγητή σου!

—Της Βίλιας όμως της έκανε παράξενη έντύπωση αυτό. Ήσως γιατί ήταν άλήθεια! Κι' έγινε κατακόκκινη.

—Α! Καλέ γιατί κοκκίνισες έτσι; ρώτησε πάντα μ' άθωα τσαχπινιά η Νόρα.

—Α! Καλέ γιατί κοκκίνισες έτσι; ρώτησε πάντα μ' άθωα τσαχπινιά η Νόρα.

—Μά... για τίποτα! είπε. Δεν ξέρω.

—Πώ! πώ!... Ειδύλλιο θαύουμε! Δεν την γλυτώνουμε!... έκανε άκράτητη και λίγο ένθουσιασμένη η Νόρα και πιάνοντας τη φιλενάδα της τάγκάζε την τράβηξε προς την έξοδο λέγοντας συγχρόνως γεμάτη περιέργεια κι' ένδιαφέρον:

—Έλα να μοι τά πής λοιπόν... Έλα να μοι τά πής...

Η Βίλια τάχε χάσει σ' α νάταν ένοχη! Και δεν μπορούσε ν' άρθρώσει λέξη.

—Λέγε λοιπόν... Τι έγινε;

—Μά τίποτα! Άπολύτως τίποτα κατάφερε να πής.

—Έλα τώρα, από μένα κρύβεσαι; Άφου το βλέπω πώς σ' ένδιαφέρει!

Το διαβάζω στά μάτια σου.

Είχαν προχωρήσει στόν κήπο, σαν πάντα, κρατημένες σφιχτά - σφιχτά άπ' τα χέρια.

Είμαι πολύ ταραγμένη, ψιθύρισε η Βίλια. Μά δεν ξέρω γιατί...

—Αυτό λοιπόν είναι ο «Ερωτας!» είπε με μια χαριτωμένη έπισσημότητά η Νόρα.

Η Βίλια τρώμαξε πάλι.

—Ελα καυμένη. Άς τ' άστεία!

—Άστεία; Έγώ το είπα πολύ σοβαρά. Έτσι αρχίζω ή άγάπη. Νιώθει κανείς μια ταραχή και δεν ξέρει τι είναι. Σιγά - σιγά τ' άνακαλύπτει...

—Πότε;

—Όταν πιά είναι άργά.

—Και πού το ξέρεις εσύ;

Η Νόρα χαμήλωσε τ' αμάτια.

—Τό ξέρω, είπε σιγά.

—Τώχεις δοκιμάσει αυτό το αίσθημα;

—Ναι.

—Πότε;

—Δυο - τρεις φορές. Όμολόγησε με ντροσιαλό νάζι.

—Α, είσαι λοιπόν... πεπειραμένη. Έ; είπε η Βίλια πού άρχισε να συνέχεται κάπως.

Και σ' α φობόταν μήπως ή κουβέντα ξαναγυρίσει στο Μαρκά, άρπαξε την εύκαιρία.

—Γιατί δέ μοι μίλησες ποτέ γι' αυτό; ρώτησε.

—Ε, νά... Έτσι. Δεν ήρθε ποτέ κουβέντα. Έσ' δεν έντυνε νάχης ως τώρα κανένα αίσθηματάκι;

—Όχι! είπε η Βίλια. Δεν μπορούσα και νά'ω δηλαδή. Έξω δεν κυκλοφορώ καθόλου. Όποτε είμαι σίπι μένω όλη την ήμέρα με τη μαμά ή ή πάμε σε κανένα σινεμά... Σχε-

—Όρβουάρ δεσποινίς! είπε ο Μαρκάς.

Η Βίλια... δεν πρόφτασε να πής τίποτα!... Όσπου να βρή την άπάντηση ο Μαρκάς είχε μπη στο γραφείο.

—Λοιπόν;

Ένα χέρι της έσφιξε άξαφνα το μπράτσο.

Η Νόρα πού τούς είχε δη νά μιλούν, περίμενε να χωρίσουν για να πλησιάσει:

—Με ξάφνιασε! είπε η Βίλια... είλικρινέστατα.

—Ε, βέβαια, έκανε η Νόρα με άθωο πειρακτικό τόνο. Ήσουνά βλέπεις τόσο άπποροφημένη με τόν καθηγητή σου!

Της Βίλιας όμως της έκανε παράξενη έντύπωση αυτό. Ήσως γιατί ήταν άλήθεια! Κι' έγινε κατακόκκινη.

—Α! Καλέ γιατί κοκκίνισες έτσι; ρώτησε πάντα μ' άθωα τσαχπινιά η Νόρα.

—Α! Καλέ γιατί κοκκίνισες έτσι; ρώτησε πάντα μ' άθωα τσαχπινιά η Νόρα.

—Μά... για τίποτα! είπε. Δεν ξέρω.

—Πώ! πώ!... Ειδύλλιο θαύουμε! Δεν την γλυτώνουμε!... έκανε άκράτητη και λίγο ένθουσιασμένη η Νόρα και πιάνοντας τη φιλενάδα της τάγκάζε την τράβηξε προς την έξοδο λέγοντας συγχρόνως γεμάτη περιέργεια κι' ένδιαφέρον:

—Έλα να μοι τά πής λοιπόν... Έλα να μοι τά πής...

Η Βίλια τάχε χάσει σ' α νάταν ένοχη! Και δεν μπορούσε ν' άρθρώσει λέξη.

—Λέγε λοιπόν... Τι έγινε;

—Μά τίποτα! Άπολύτως τίποτα κατάφερε να πής.

—Έλα τώρα, από μένα κρύβεσαι; Άφου το βλέπω πώς σ' ένδιαφέρει!

Το διαβάζω στά μάτια σου.

Είχαν προχωρήσει στόν κήπο, σαν πάντα, κρατημένες σφιχτά - σφιχτά άπ' τα χέρια.

Είμαι πολύ ταραγμένη, ψιθύρισε η Βίλια. Μά δεν ξέρω γιατί...

—Αυτό λοιπόν είναι ο «Ερωτας!» είπε με μια χαριτωμένη έπισσημότητά η Νόρα.

Η Βίλια τρώμαξε πάλι.

—Ελα καυμένη. Άς τ' άστεία!

—Άστεία; Έγώ το είπα πολύ σοβαρά. Έτσι αρχίζω ή άγάπη. Νιώθει κανείς μια ταραχή και δεν ξέρει τι είναι. Σιγά - σιγά τ' άνακαλύπτει...

—Πότε;

—Όταν πιά είναι άργά.

—Και πού το ξέρεις εσύ;

Η Νόρα χαμήλωσε τ' αμάτια.

—Τό ξέρω, είπε σιγά.

—Τώχεις δοκιμάσει αυτό το αίσθημα;

—Ναι.

—Πότε;

—Δυο - τρεις φορές. Όμολόγησε με ντροσιαλό νάζι.

—Α, είσαι λοιπόν... πεπειραμένη. Έ; είπε η Βίλια πού άρχισε να συνέχεται κάπως.

Και σ' α φობόταν μήπως ή κουβέντα ξαναγυρίσει στο Μαρκά, άρπαξε την εύκαιρία.

—Γιατί δέ μοι μίλησες ποτέ γι' αυτό; ρώτησε.

—Ε, νά... Έτσι. Δεν ήρθε ποτέ κουβέντα. Έσ' δεν έντυνε νάχης ως τώρα κανένα αίσθηματάκι;

—Όχι! είπε η Βίλια. Δεν μπορούσα και νά'ω δηλαδή. Έξω δεν κυκλοφορώ καθόλου. Όποτε είμαι σίπι μένω όλη την ήμέρα με τη μαμά ή ή πάμε σε κανένα σινεμά... Σχε-

δόν δεν βλέπω κανέναν.

—Περίεργο! έκανε η Νόρα. Μια μικρή σιγή μεσολάβησε. Και:

—Λοιπόν; ρώτησε η Βίλια. Δέ μουπες...

—Τι να σου πώ;

—Νά, γι' αυτό πού λέγαμε.

Η Νόρα δεν είχε κανένα δισταγμό. Μά χτύπησε το κουδούνι και δεν πρόφτασε να πής τίποτα.

Έτσι συνέχισαν την κουβέντα το μεσημέρι.

Την πρώτη φορά λοιπόν ήταν πρίν δύο χρόνια. Μόλις έκλεινε τ' αδεκάξη. Τότε το καλοκαίρι πήγαιναν στη Μύκονο γιατί δεν είχαν γίσει ακόμα τη Βίλια της Κηφισιάς. Η Νόρα είχε πάρει με πολλούς νεαρούς πού όλοι σχεδόν της έκαναν κόρτε, άλλοι σαχλά και άλλοι έξυπνα. Μέσα σ' αυτούς ήταν κι' ένας ξάδερφος της δεύτερος πού είχε φυσικά μαζί της πολλή οικειότητα. Ένα βράδυ, λοιπόν, εκεί πού βρέθηκαν σε μια στιγμή μόνοι τους στην άκρογυαλιά, την άρπαξε άξαφνα και τη φίλησε. Αυτό το φιλή δεν ήταν το πρώτο πούπαιρνε η Νόρα, μά ήταν το πρώτο πούνοιωθε. Της έκοψε την άναπνοή και τη ζάλισε! Τη μέθωσε όπως μεθάει ή σάμπανια! Όταν κατάφερε να ξεκολλησή τ' α χείλη της άπ' τα δικά του είδε τ' άστερία να χοροπηδούν στόν ουρανό και το φεγγάρι πού — όπως έπ' εκείνος—κρυφοκίτταζε πίσω άπ' ένα σύννεφο να κουκιάει στο στερέωμα σ' α νάταν έκκρεμες ρολογιού!

Αυτή ήταν ή άρχή της πρώτης σοβαρής περιπετειούλας. Μά εκείνος έφυγε τόν άλλο γρόνο για την Εύρώπη κι' όλα τέλειωσαν. Κλάμμα πούχε κάνει τότε η Νόρα!... Μά ύστερα, τόν έχασε γρήγορα και τώρι το θυμάται και γελάει. Σχεδόν το ίδιο συνέβη και μ' ένα δόκιμο πού γνώρισε πέρυσι σίπι της. Έτσι κι' αυτός, της έκανε λίγο κόρτε, ντροπαλό μάλιστα στην άρχή, κι' άξαφνα ένα βράδυ στο «Σέσιλ», την άρπαξε και τη φίλησε. Μά δεν κράτησε κι' αυτό. Στην άρχή η Νόρα ένοιωθε κάποια συγκίνηση, όταν βλεπόντουσαν οι δυο τους. Ύστερα όμως τόν βρήκε πολύ κουτό. Την ίδια εποχή άλλωστε της συνέβη κάτι περίεργο.

Ένας φίλος τού μπαμπά της, πού πιά νέος βέβαια άπ' αυτόν, — όθ' αταν καμιά τριανταπενταριά χρονών — άρχισε να την προσέγγιζε περίεργα. Φρόντιζε πάντα να βρίσκεται κοντά της, της έφερνε βιβλία, την περιποιόταν, και τέλος έν' άπόγευμα της τώπε καθαρά: «Σας άναπαύω». Εκείνη τάχασε λίγο μά ένοιωθε κάτι να την τραβά στην άγκαλιά του. Κι' αυτή τη φορά δεν την ξάφνιασε το φιλή. Τό περίμενε. Γιατί τ' άπάντησε και κείνη, πού σιγά έν' ή άλήθεια: «Κι' έγώ»!...

Η Βίλια την άκουγε προσεκτικά, σχεδόν μ' άδημονία, σ' α να ρούφαγε άπληστα τις λαχταριστές σελίδες ενός πικάντικου βιβλίου.

—Λοιπόν; είπε.

Η Νόρα συνέχισε. Άπό τότε κυκλοφορούσε σχεδόν όλη μέρα μαζί του και τόν «ντουέττο» τους δεν άργησε να γίνη σκανδαλάκι. Της είπε κάτι κι' ή μητέρα της. Η Νόρα άρνήθηκε, έτσι τυπικώς, γιατί... «έπεβάλλετο» ν' άνηθή. Και δεν έδωσε καμιά σημασία. Δεν την πείραζαν ούτε οι έίρωνικές μα-

τιές τών νεαρών, ούτε κάτι έλαφρά ύπονοούμενα πού της πετούσαν. Τό αίσθηματάκι αυτό τη διασκέδαζε πολύ. Έτσι τουλάχιστον νόμιζε. Γιατί άργότερα έν' άποδειχτεί πώς τόν άναπαύσε.

Κι' άναστενάζοντας έλαφρά:

—Ναί, είπε. Δεν τό καταλαβαίνει κανείς αυτό στην άρχή. Τότε, πρίν άπ' τό άπόγευμα εκείνο πού μοι πρωτομίλησε, ένοιωθα μια γλυκειά συγκίνηση, μια παράξενη ταραχή όταν τόν έβλεπα. Και δεν καταλάβαινα, δεν ύποπτευόμουν καν πώς μπορούσε νά'ναι κι' έρωτας!...

Η Βίλια ήταν άνίστατη. «Όστε λοιπόν έτσι ήταν; Και τώρα μέσα της άρχισε να γεννιέται ένα αίσθημα για τό Μαρκά; Για τό Μαρκά πού— αυτό δεν τό ξέγναγε—μπορούσε νάταν και συγγενής της; Τώπε της Νόρας σχεδόν με φρίκη.

—Ού! καυμένη! Κουταμάρες λές! της είπ' εκείνη. Τι συγγενής σου νά'ναι; Δεν τάπαμε. Τό πολύ - πολύ κανένας μακρυνός ξάδερφος. Κι' έπειτα...

—Επειτα, τί;

—Και στενός αν είναι, εσύ δεν έχεις τ' όνομά τους.

Αυτή τη Βίλια την άφησε κατάπληκτη. Τι έννοούσε η Νόρα δηλαδή; Πώς αν ήταν στενός συγγενής της θ' άρκοίσε πού δέ θα τώξερε ο κόσμος; Μά θα τώξερε αυτή, ή ίδια! Κι' αυτό έφθανε. Δέ μίλησε όμως. Άλλά ή έκπληξη είχε ζωγραφιστή καθαρά στο πρόσωπό της.

Κι' ή Νόρα πάλι την πήρε άλλοιως. Νόμιζε πώς την είχε θίξει θυμίζοντας της ότι δεν είχε τ' όνομα τού πατέρα της. Και:

—Με συγχωρείς, ψιθύρισε. Δεν ήθελα να σου θυμίσω τό οικογενειακό σου...

Δεύτερη γράφφα! Η Βίλια έμειν' έκπληκτη για μια ακόμη φορά. «Όστε εκεί της πήγε το μυαλό της. Και νόμιζε κι' ή Νόρα πώς τό έγκλημα τού πατέρα της ήταν κάτι πού έπρεπε να κάνει τη Βίλια να ντρέπεται;

—Α, όχι, είπε. Δεν τό πρόσεξα καν αυτό.

Και για να μην παρατείνι αυτή την σκηνή της ψυχρότητας, πρόσθεσε

μέ λίγο προσποιημένο ένδιαφέρον.

—Δέ μοι τέλειωσες όμως. Τι έγινε ή τελευταία περιπέτεια;

Η Νόρα βρήκε την εύκαιρία να βγί άπ' τη δύσκολη θέση συνεχίζοντας. Νά, αγαπιόντουσαν πάντα. Και τώρα αλληλογραφούσαν. Άλληλογραφούσαν κρυφά. Εκείνος έστελε τα γράμματα σ' όνομα της κυρίας Σοφίας και κείνη της τάδινε! Με τό άζημίωτο φυσικά.

Η Βίλια δεν πίστευε τ' αυτιά της! Η κυρία Σοφία; Ήταν δυνατόν; Σήμερα ήταν ή ήμέρα τών έκπληξεων!...

«Όλο τ' άπόγευμα δεν ξανακουβέντιασαν. Μόνο τό βράδυ τη ρώτησε ή Νόρα «πώς... αίσθάνεται». Δεν είπε τίποτα ή Βίλια. Δεν είχε κέφι για κουβέντες. Την άφηνε ήσυχη ο έαυτός της πού την τυραννούσε με τις άτέλειωτες σκέψεις του;

Άπόψε πάλι ήταν βράδυ μαρτυρίου. Κι' άφου κάθισε άρες όλόκληρες με τ' αμάτια καρφωμένα στο μαύρο κενό τού σκοταδιού, και σκέφτηκε, και προσπάθησε μάταια να κάνει άνάκριση στην καρδιά της, στο τέλος πήρε μια άπόφαση λίγο έξαλλη. Έπρεπε να δη τη μητέρα της. Άμέσως. Άπόψε! Έπρεπε να μάθι τι της ήταν επί τέλους αυτός ο Μαρκάς.

Δεν μόρεσε ν' αντισταθή σ' αυτή την τρελή ιδέα. Και στο τέλος νίκησε και τούς τελευταίους δισταγμούς. Ναι. Αυτό θα γινόταν. Θάφευγε τώρα, αυτή τη στιγμή. Κρυφά. Και θα πήγαινε νύχτα στο σπίτι...

Σήκωσε το κεφάλι της και προσπάθησε ν' αντίληφθ' αν ήταν καμιά πού δεν είχε άποκοιμηθ' άκόμα. Τίποτα δεν άκούγονταν. Μόνο δυο - τρεις ανήσυχες άναπνοές πού όθ' αταν ταραγμένες από κανένα σκανδαλιστικό όνειρο...

Σηκώθηκε.

Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά κι' ύπόκοφα σ' α νάταν κλεισιμένη μέσα σ' ένα σιδερένιο κουτί. Αίσθανόταν παγωμένα τ' α δάχτυλά της. Κι' όμως ήταν ιδρωμένη.

Στις μύτες τών ποδιών, χωρίς φως καθόλου, κατάφερε να ντυθ' με πολύ κόπο. Και με χίλιες προφυλάξεις, με χίλιες αγωνίες, βγήκε στο διάδρομο, και πήρε τη μικρή σκαλίτσα της ύπηρεσίας. Άνοιξε την πόρτα και πετάχτηκε στο δρόμο. Τό σκοτάδι κι' ή έρημιά τη φόβισε. Είχε σχεδόν μετανοιώσει... Μά τώρα πιά δέ γινόταν τίποτα. Περνούσ' ένα ταξί, τό σκαμάτησε και μπήκε.

Τό ταξί έτρεχε γρήγορα στην ύγρη άσφαλτό... Η Βίλια ένοιωθε μια φοβερή ταραχή. Φοβόταν μήπως λιποθυμήσει. Προσπάθησε να συγκράτησ' τόν έαυτό της και να βοή μια δικαιολογία. Τι θάλεγε τώρα στη μητέρα της. Τι τρέλλα ήταν αυτή πούκανε άπόψε;

—

Για κείνο τό βράδυ ή κυρία Πόπη Ζαμάνου είχε καλέσει στο σπίτι της λίγους φίλους. Και μαζί μ' αυτούς τόν κύριο Χρήστο Παπαδόπουλο πού την πήρε τό πρωί στο τηλέφωνο σύμφωνα με την ύπόσχεση πούχε δώσει στο γιατρό Μαρκά.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Ο ἄρχων τοῦ Λονδίνου

Προαιώνιες, παραδόσεις και ἔθιμα

Μέ τη στέψη τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Γεωργίου δού, ἀνέβηκαν καὶ πάλι στὴν ἐπιφάνεια τῆς ἐπικαιρότητας ὡρισμένα πανάρχαια καὶ προαιώνια ἀγγλικά ἔθιμα, ποὺ ἐπαναλαμβάνονται μονάχα μιὰ ἢ δύο φορές σὲ κάθε αἰώνα, ὅποτε πρόκειται νὰ στεφθῇ ἕνας βασιλεὺς.

Θεματοφύλαξ τῶν γραφικῶν καὶ ἱερῶν αὐτῶν ἐθίμων δὲν εἶναι, ὅπως θὰ ἐνόμιζε κανεὶς, ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ἀλλ' ἕνα ἄλλο πρόσωπο, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀποστολὴ συνίσταται στὴ διαφύλαξι τῶν παραδόσεων αὐτῶν. Τὸ ἐν λόγω πρόσωπο ποὺ ἀλλοτε ἦταν ὁ πῶς τρομερὸς ἀντίπαλος τοῦ ἀγγλοῦ βασιλέως, εἶναι ὁ λόρδος — δήμαρχος τῆς ἀγγλικῆς πρωτεύουσας, ὁ ὁποῖος ἀποκαλεῖται «Βασίλειος τοῦ Λονδίνου»!

Ὁ Γεώργιος δός, ὁ ὁποῖος βασιλεύει ἐπὶ τῆς μεγαλύτερας αὐτοκρατορίας τοῦ κόσμου, δὲν εἶναι κύριος ἐν τῷ οἴκῳ του! Ἡ πρωτεύουσά του εἶναι ἄλλον βασιλεῖα καὶ οἱ στρατιῶταί του δὲν μποροῦν νὰ μποῦν εἰς τὸ ἄστυ, ἀνευ ἄδειας τοῦ λόρδου δημάρχου! Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴν ἀστυνομία: «Ὅταν ἕνας ζστυνωμικός κατὰδικῇ ἕνα κακοποιὸν μέχρι τῶν ὀρίων τοῦ ἄστεως, εἶναι ἀναγκασιέναι νὰ τὸν ἀφήσῃ, ἀφήνων τὴ συνέχισι τῆς καταδικῆς ἐξ ἑαυτοῦ στὴ φροντίδα τῶν δικαστικῶν φυλάκων.

Καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ Βασίλειος, γιὰ νὰ μεταβῇ στὴ μητρόπολιν τοῦ Ἁγίου Παύλου ἢ σ' ὁποιοδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ ἄστεως, πρέπει νὰ ζητήσῃ προηγουμένως τὴν ἄδεια τοῦ λόρδου δημάρχου, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ τοῦ παραδώσῃ, ἐν μεγάλῃ ποίησιν, τὴν κλειδιά τῆς πόλεώς του!

Τὸ ἄστυ ὅπου βασιλεύει ὁ λόρδος δήμαρχος, ὡς ἀπόλυτος μονάρχης, βρίσκεται στὴν καρδιά τῆς ἀγγλικῆς πρωτεύουσας. Καὶ καθὼς ἔχει συγκεντρωμένα στοὺς κόλπους του τὰ μεγαλύτερα τραπεζικά καὶ ἐμπορικά ἱδρύματα, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἀποτελεῖ τὴν καρδιά τῆς Βρετανικῆς Αυτοκρατορίας.

Ἡ ἑκτασίς τοῦ ἄστεως δὲν εἶναι πολὺ μεγάλη. Ἐν τούτοις, ὅλα τὰ τμήματα τῆς Αυτοκρατορίας ἔχουν συμβάλει γιὰ τὴν ἐξύψωσι τοῦ μεγάλου του. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας ἐργάζονται στὸ ἄστυ ἑκατοντάδες, χιλιάδων ἀνθρώπων. Ἀλλὰ τὴ νύκτα δὲν μένουν οὔτε πεντακόσιοι. Μετὰ τὸ κλείσιμο τῶν γραφείων, τὸ βασίλειο τοῦ λόρδου δημάρχου μένει χωρίς ὑπηκόους...

Ὅπως εἴπαμε καὶ στὴν ἀρχὴ τοῦ παρόντος, ὁ λόρδος δήμαρχος εἶναι ὁ μόνος ὑπεύθυνος γιὰ τὴ φύλαξι τῶν ἱερῶν παραδόσεων τοῦ βασιλείου. Οἱ τίτλοι του εἶναι: Λόρδος δήμαρχος, Ἀντιβασιλεὺς τῆς κομητείας τοῦ Λονδίνου, Ἀνώτατος Διοικητῆς

τῶν Ἀνορθῶν, ναύαρχος τοῦ λιμένος τοῦ Λονδίνου, μέγας προστάτης τοῦ Ταμέσεως καὶ ἐπίσημος Πατὴρ ὅλων τῶν ὄρφανῶν! Ἐάν τὰ πολυπληθῆ αὐτὰ καθήκοντά του δὲν τοῦ ἀφαιροῦσαν, ὅπως συμβαίνει, τὴν προσωπικὴν του ἐλευθερίαν, θὰ μπορούσε ὁ λόρδος δήμαρχος μὲ τ' ἀξιώματα ποὺ κατέχει, ν' ἀποκτήσῃ τεραστίαν ἰσχύν. Ἀλλ' ὅπως εἶναι τὰ πράγματα, δὲν τοῦ μένει καθόλου καιρὸς γιὰ νὰ σκεφθῇ πῶς θὰ ἐπαυξήσῃ τὴ δύναμίν του. Ὑποχρεωμένος νὰ λαμβάνῃ καθημερινῶς μέρος εἰς εἰκοσι τοῦλάχιστον μεγάλαις τελεταῖς, ὅπου

Ὁ λόρδος δήμαρχος μὲ τὴν μεσαιωνικὴν του στολὴν.

ἐμφανίζεται πότε ὡς δήμαρχος, πότε ὡς ναύαρχος καὶ πότε ὡς πατὴρ τῶν ὄρφανῶν, ὀφείλει νὰ φορῇ, σύμφωνα μὲ τὴν περίστασι, τὴν ἀνάλογη μεσαιωνικὴ στολή. Φαντασθῆτε, λοιπόν, πόσες ὥρες γάνει τὴν ἡμέραν, γιὰ ν' ἀλλάξῃ κοστούμια καὶ στολές!

Τὸν βλέπετε, αἰφνης, τὸ πρωὶ νὰ ἐκτελῇ τὰ δικαστικά του καθήκοντα, ντυμένος μὲ τὴν κόκκινην τὺβεν. Μιά ὥρα ὑστερότερα, τὸν βλέπετε νὰ ἐπισκέπτεται τὸ λιμάνι μὲ μεγάλη στολὴ ναυάρχου. Καὶ τὸ μεσημέρι, γιὰ τὸ γεῦμα, ἄλλο κοστούμι. Εὐτυχῆς ποὺ τὰ καθήκοντά του δὲν διαρκοῦν πέραν τοῦ ἔτους. Διαφορετικά, θὰ πάθαινε ἀπὸ ὑπερκόπωση.

Πρὸ ὁλίγων ἡτῶν, ἕνας σερίφη, ἐπιθυμῶν νὰ διαδεγθῇ τὸν λόρδο δήμαρχο, τὸν ρώτησε τί ἔπρεπε νὰ κάνει, γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴ σημαίνουσα αὐτὴ θέση.

Καὶ ὁ δήμαρχος τοῦ ἀπήντησε: — Ἐν πρώτοις, πρέπει νὰ ἔχετε σιδερένια ὑγείαν. Κατόπιν, ἕνα καλὸν

καμαριέρη. Καὶ τέλος, ἕνα πορτοφόλι γεμάτο, διαρκῶς ἀνοικτό.

Μιλοῦσε ἐκ πείρας ὁ δήμαρχος. Γιατί ἡ ἐτησίαν ἀποζημίωσίς του τῶν 12.500 λιρῶν στερλινῶν μόλις ἔφθανε γιὰ τὴ συντήρησι τῆς χρυσεῆς ἀμάξης του. Ὅλα τὰ λοιπὰ τεράστια ἐξόδα, τὰ κατέβαλε ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερό του ταμεῖο!

— — —

Ὁ «Βασίλειος τοῦ Λονδίνου» ἔχει δικαιοῦματα ζωῆς καὶ θανάτου ἐπὶ τῶν ὑπηκόων του. Τὰ προνόμιά του αὐτὰ ποὺ χρονολογοῦνται ἀπὸ τοῦ 13ου αἰῶνος, δὲν ἔχουν καθόλου γάσει σὴν ἰσχύ τους. Ἐάν ἀπὸ τοῦς ὑπηκόους του δὲν ἀποκαλυφθῇ ἐνώπιόν του, ὁ δήμαρχος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ κόψῃ τὸ κεφάλι! Εὐτυχῶς, οἱ ἄγγλοι γνωρίζουν πολὺ καλά τίς μεσαιωνικὰς αὐτὰς παραδόσεις καὶ δὲν διατρέχουν ποτὲ παρόμοιον κίνδυνον ἀποκεφαλίσμου.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ λόρδου — δημάρχου γίνεται τὸν Ὀκτώβριον ἐκάστου ἔτους. Τὸ θέαμα τῶν τελετῶν εἶναι μεγαλοπρεπέστατο. Καὶ οἱ λογδρέζοι παρ' ὅλην τὴν οἰκίαν καὶ τὸ τσουγερὸ κρῦο, στέκονται στὸ δρόμο, ὡρες ὀλόκληρες, γιὰ νὰ δοῦν τὴν πομπὴν τοῦ νέου δημάρχου, μὲ τίς χρυσὰς ἀμαξες καὶ τίς μεσαιωνικὰς στολές.

Ὁ νέος λόρδος — δήμαρχος, πρὶν παραλάβῃ τὴ θέση ποὺ περιέχεται τοὺς δρόμους τοῦ ἄστεως, ἐπιβαίνων τῆς ὀλόκληρης ἀμάξης του καὶ ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ ὅλους τοὺς συνεργάτας του, οἱ ὁποῖοι εἶναι ντυμένοι, ὅπως καὶ αὐτός, μὲ τὰ πατροπαράδοτα κοστούμια, τὰ ὁποῖα δὲν ὑπέστησαν καμμιά μεταβολή ἀπὸ τοῦ ἔτους 1214!

Ἡ ἑταιρία Ὑδάτων, ἑξαφνα, δὲν ἀποστέλλει τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς μὲ τὴ σημερινή τους φορεσίαν, ἀλλὰ στέλλει «νεροκουβαλητάδες» μὲ γραφικά κοστούμια, τοὺς ὁποῖους ἀκολουθοῦν εἰδικοὶ φρουροί, προσέχοντες νὰ μὴ κλαπῇ ἡ δηλητηρίασθὴ τὸ μεταφερόμενον νερό! Κατὰ τὸν τρόπον αὐτόν, παρελαύνουν ἀπὸ τοὺς δρόμους τοῦ ἄστεως ὅλα τὰ ἐπαναγέματα.

Ὅλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα, γιὰ τὸ φόβο τῆς γνωστῆς ἀπαγορευτικῆς διατάξεως εἶναι χωρίς καπέλλο. Ἐνὰ μονάχα πρόσωπο φορεῖ ἐπάνω ἀπὸ τὴν περρούκα του ἕνα μικροσκοπικὸ καπελλάκι, σὰν κοτινιόν. Ἀλλὰ τὸ καπέλλο αὐτὸ ἔχει καθαρῶς συμβολικὴ σημασία. Ὁ ἀξιωματικός ποὺ τὸ φορεῖ, θέλει νὰ δείξῃ ὅτι ἔχει τὸ σπάνιο προνόμιο, αὐτὸς μόνος, νὰ παρουσιάζεται καπελλωμένος ἐνώπιον τοῦ δημάρχου.

Ἀλλ' ὁ ἀξιωματικός αὐτὸς δὲν φορεῖ τὸ καπέλλο γιὰ δικό του λογαριασμό. Τὸ φορεῖ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, ὁ ὁποῖος, δυνάμει προαιωνίου προνομίου, εἶναι ὁ μόνος ποὺ δικαιούται νὰ ἐμφανίζεται ἀπὸ τὸν λόρδο δήμαρχο μὲ κοπέλλο.

ZAN ZEPΩ

Ὁ ἄγγελος τῶν χιονιῶν

Διήγημα τοῦ ΖΟΖΕΦ ΠΕΡΕ

Εδῶ καὶ τρεῖς ἐβδομάδες τὸ ὁρινὸν καταφύγιον ἦταν σκεπασμένο ἀπ' τὰ χιόνια. Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ὁ Κάρλ, ἕνα παλὺ ληκάρι 19 ἐτῶν, ἔπρεπε νὰ κατέβῃ μὲ σκί στὴν πεδιάδα γιὰ νὰ ψωνίσῃ ἀπὸ τὸ μπακάλη. Καὶ τὰ τρία καταφύγια τοῦ Σνεμπρούκεν, χωμένα στὶς κορυφὰς τῶν Ἀλπεων ἔμεναν ὅλο τὸ χειμῶνα ἀποκλεισμένα ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμον καὶ δὲν ἐπικοινωνοῦσαν μετὰ ἐξ ὧν παρὰ μονάχα διὰ μέσου τοῦ Κάρλ.

Ὁ νέος ἔβαλε τὰ σκί του κι' ἔκανε ἀστείαν μὲ τὴν ἀδελφή του Λίτzu καὶ τὴν ἀρραβωνιαστικίαν του Ἐμμου ποὺ ἦρθαν νὰ τὸν βοηθήσουν καὶ νὰ τὸν φιλήσουν.

— Νὰ εἶσαι προσεχτικὸς μικρούλη μου Κάρλ, εἶπε ἡ Ἐμμου.

— Διόλου! Θὰ σκοτωθῶ, ἀπήντησε γελώντας ὁ Κάρλ. Θὰ κλάψῃς πολὺ ἂν σκοτωθῶ;

— Δὲν θὰ κλάψω διόλου, γιατί θ' ἀσκημίνω.

Ἐδῶ καὶ δεκαπέντε μέρες ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του Πέτερ, ὁ ἐξαδελφός τοῦ Κάρλ εἶχε σπάσει τὰ πόδια του, κατεβαίνοντας τὸ βουνό.

Ὁ Κάρλ ξεκίνησε κάτω ἀπὸ ἕναν μαυρογάλο οὐρανὸ, ποὺ τὸν μεθοῦσε. Τὸ αἶμα του ἀνέβαινε φλογερὸ στὰ μάγουλα. Εἶχε ὀρεγῇ νὰ τραγουδήσῃ, μὰ πενθοῦσε τὸ θεῖο του Γουσταῦ, ποὺ τὸν εἶχε ἀρπάξει μιὰ χιονοθύελλα τὴν περασμένη ἀνοιξή. Πίσω τοῦ ἀκούσε ἑξαφνα τὰ βήματα τοῦ Φόλχεν, τοῦ μικροῦ λυκόσκουλου του. Πῶς εἶχε ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ στοῦλο;

— Φόλχεν! Ἐδῶ Φόλχεν! φώναξε, Πάνω στοὺς κατάλευκους κάμπους ἕνας χιονοδρόμος ντυμένος ἄσπρος, κατέβαινε σὰν ἀστράπη. Ὁ Φόλχεν, ἀφοῦ γαύγισε χύθηκε κάτω ἀπὸ τὰ σκέλια τοῦ Κάρλ, μὲ σηκωμένη τὴν τρίχα τοῦ πεταιοῦ τοῦ ἀπὸ τὸ φόβο.

Ὁ λευκὸς χιονοδρόμος νὰ ἦταν καμένα φάντασμα; Μὰ ὁ Κάρλ δὲν φοβόταν οὔτε τὸν ἥλιο, οὔτε τὰ φαντάσματα. Ὡς τόσο ὁ παράξενος αὐτὸς χιονοδρόμος ὅλο καὶ τὸν προσπερνοῦσε. Τέλος ὁ Κάρλ τὸν ἔφτασε.

— Ἐλα ἐδῶ, τοῦ εἶπε ὁ ξένος, ποὺ μιλοῦσε κακὰ γερμανικά. Μὴ φοβάσαι. Ποιὸς σοῦ ἔμαθε σκί;

— Ὁ ἐξαδελφός μου Πέτερ.

— Νὰ τοῦ πῆς πῶς δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται. Σ' ἀρέσουν τὰ σκί μου;

— Ὡ ναί! Θὰ εἶναι πολὺ ἐλαφρὰ.

— Ἐθέλεις νὰ τὰ δοκιμάσῃς;

— Ὁχι. Φοβοῦμαι μὴν τὰ σπάσω καὶ δὲν ἔχω τόσα πολλὰ χρήματα γιὰ νὰ στὰ διορθώσω κατόπιν.

Ὁ λευκὸς νιονοδρόμος, ποὺ ὁ περίφημος Ὀρσέλλι γνωστὸς σ' ὅλο τὸ Τυρόλο, ὑποσχέθηκε στὸν Κάρλ πῶς θὰ κερδίσει πολλὰ ἂν τὸν ἀκολουθοῦσε. Ἀὐτὰς ἀνέθηκε.

Ὅταν γύρισε στὸ καταφύγιον ἡ ἀδελφή του κι' ἡ μητέρα του, ἔπρεπε νὰ εἰπὴν τὴν ἱστορίαν. Βῆκαν πῶς ἡ ξένος θὰ ἦταν τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ. Δὲν τοῦ εἶπε τίνα ὑποσχέθη πολὺ χρυσάφι; Μὰ ἡ Ἐμμου τὴν ἔμαθε ἡ κείνη καταλάβαινε πῶς στὰ μυρλά τοῦ Κάρλ εἶχε περὶ ὁ περισσός. Κι' ἕνα πρωὶ ἡ ἀδελφή του μπαίνον-

τας στὸ δωμάτιο τοῦ Κάρλ δὲν τὸν βρῆκε. Εἶχε φύγει.

— — —

Ὑστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο ὁ Ὀρσέλλι ἔκαμε μεγάλη διαφήμιση στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὴν «ἀποκαλύψι» του γιὰ τὸν Κάρλ, ποὺ ὅλοι τὸν ὠνόμασαν ὁ ἄγγελος τῶν χιονιῶν καὶ ποὺ ὁ Ὀρσέλλι τὸν προετοίμαζε γιὰ νὰ τὸν παρουσιάσῃ στὰ χειμερινὰ σπορ τῆς Βαλντεγκ. Ὁ ἀρχηγὸς ὅμως τῆς ὁμάδος Βάλτερ δὲν συμπαθοῦσε τὸν Κάρλ. Ἀλλὰ τί τὸν ἐνοιαζε; Αὐτὸς εἶχε βρεῖ μιὰ χαριτωμένη φιληνάδα, τὴν Χίλντα, μιὰ μικροῦλα Βιεννέζα. Ἡ Χίλντα ἦταν παντρεμένη μ' ἕνα μηχανικό, ποὺ ἐδούλευε σ' ἕνα μεταλλεῖο στὴ Χίλντ καὶ τῆς ἔστειλε τακτικὰ χρήματα. Στὴ Βενετία, στὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας χιονοδρόμων, τὴν ἔπιασε κι' αὐτὴ μανιὰ μὲ τὰ σκί κι' ἐκεῖ γνωρίσε τὸν Βάλτερ.

Τώρα ὅμως τὸν παραμελοῦσε γιὰ τὸν Κάρλ, ποὺ μὲ τὰ γαλανά μῦτια του καὶ τὰ κίτρινα μαλλιά του, τῆς φαινότανε σὰν ἀγιοβασιλιάτικο παιχιδάκι. Μὰ κι' ὁ Κάρλ τὴν εἶχε προσέξει. Συχνὰ πῆγαινε καὶ τῆς ἔκοβε σπῆνια λουλούδια ἀπὸ γκρεμνοῦς κι' ἡ Χίλντα ἦταν μαγεμένη μ' αὐτὸν τὸν εἰσθὸν νεό. Ὁ Κάρλ ὅμως δὲν εἶχε μάθει πῶς ἕνα βράδυ, ποὺ ὁ Ὀρσέλλι εἶχε ἀποφασίσῃ νὰ τὸν δώξῃ ἡ Χίλντα εἶχε ἀναλάβει τὰ ἐξόδα τῆς συντηρήσεώς του.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Χίλντα τὸν συμπαθοῦσε πολὺ κι' ὁ καικὸς Ὁ Κορνρόθ ἕνας παλὺς κλόουν ἀπὸ τὸ Λονδίνο, ποὺ τοῦ ἔλεγε συχνά:

— Πρέπει νὰ ἐργασθῇς, πρέπει νὰ γίνῃς ἕνας πρωαθλητής.

Ὁ Κάρλ ἐν τούτοις ἦταν εὐχαριστήμενος μὲ τὴν σημερινή του κατάστασιν καὶ δὲν καταλάβαινε γιὰτί τοῦ τάλεγε ὅλα αὐτὰ ὁ Ὁ Κορνρόθ. Ἦταν δὲ ἐνθουσιασμένος ποὺ μπόρεσε κι' ἀγόρασε ἕνα ραδιόφωνο καὶ τῷ στείλει στὴν Λίτzu καὶ τὴν Ἐμμου.

Ἐν τῷ μεταξύ στὴ Βάλντεγκ ὅλα ἦταν ἔτοιμα γιὰ τὸ δοκιμαστικὸ ἀνέβασμα τῶν χιονοδρόμων. Ὁ Κάρλ τὸ εἶχε πάρει ἀπόφασι νὰ ρθῇ πρώτος. Ἡ Χίλντα τὸν παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακριά. Ἐκεῖνος τῆς φώναζε: «Δὲν ἐργάζαι Χίλντα!»

Ἡ Χίλντα μαζί μὲ τὸν Ὁ Κορνρόθ τὸν ἀκολουθοῦσε. Στὴν ἀρχὴ ὁ Κάρλ, ποὺ ἔφερε τὸν ἀριθμὸν 7, ξεκίνησε χωρίς κέφι. Ἐπειτα ὅμως τὸ ραδιόφωνο, ποὺ τὸ ἀκούει καὶ στὸ καταφύγιον τοῦ Σνεμπρούκεν, ἀνῆγγελε:

— Τὸ 7 προχωρεῖ... Τὸ 7 ἔφθασε τὸ 11... Τὸ 7 ἐπροσπέρασε. Βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς... Κάρλ—Μαρία! Κάρλ—Μαρία!

Ὁ Πέτερ πῆρε τὰ κιάλια νὰ δῇ. Ἐπειτα ἀκούστηκε πάλι τὸ ραδιόφωνο. Αὐτὴ τὴ φορὰ μιλοῦσε ὁ διος ὁ Κάρλ.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενος, ἔλεγε ποὺ ἐνίκησα... καὶ δὲν ἐτάκισα τὰ πόδια μου. Ὁπως ὁ ἀδελφός τοῦ Πέτερ. Μ' αἰετῇ Πέτερ;

Ὁ Πέτερ ἔσκυψε στὸ ραδιόφωνο κι' ἀκούσε.

— Βέβαια καὶ σ' ἀκούω, Κάρλ.

Ἡ Ἐμμου ὅμως ἦταν καταλυτὴ μὲνη:

— Τώρα καταλαβαίνω, εἶπε, πῶς δὲν θὰ τὸν ξαναδοῦμε ποτὲ πιά!

— — —

Τὴ νύκτα ὑστερ' ἀπ' τὸ χορὸ ποὺ δόθηκε πρὸς τιμὴν του, τὸ δωμάτιο ποὺ πῆγε νὰ κοιμηθῇ ἦταν πλάι στὸ δωμάτιο τῆς Χίλντας. Κάθησε πολὺ ὥρα καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ γδυθῇ γιὰτὶ μεταξὺ τῶν δύο δωμάτων ὑπῆρχε μιὰ πόρτα μισανοιγμένη. Σὲ μιὰ στιγμὴ μῆκε μέσα ἡ Χίλντα. Φοροῦσε τὸ λευκὸ φόρεμα ποὺ εἶχε βάλει γιὰ τὸ ἐπίσημο γεῦμα καὶ κάθησε πλάι του. Τότε ἐκεῖνος ἀρχισε νὰ τῆς μιλῇ γιὰ τὸ Σνεμπρούκεν. Ἦρθε τῆς ἔλεγε, ἡ στιγμὴ νὰ παντρευθῇ τὴν Ἐμμου. Μὰ δὲν θὰ ἔχοντο τὴν Χίλντα. Θὰ τῆς ἐτοίμαζε καὶ ἕνα δωμάτιο στὸ καταφύγιον, γιὰ νὰ πηγαίναν συχνὰ νὰ τὴν βλέπῃ. Ἡ Χίλντα ὅταν ἀκούσε τὰ λόγια αὐτὰ ἀρχισε νὰ κλαίῃ. Κι' ὁ Κάρλ ἀναγκάστηκε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ, νὰ τὴν φιλήσῃ.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ Κάρλ κοιμότανε πάνω στὸ κορμὶ τῆς Χίλντας, τῆς πρώτης γυναίκας, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ γνωρίσῃ ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸν μεγάλο ἔρωτα. Ἐκεῖνη σπρώχθηκε κι' ἔστειλε στὸν Πέτερ τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα:

«Ἀναβάλλω ἀναχώρησιν λόγῳ συμφορῆτος συμβολαίου. Εἰδοποιῶ ἡμέραν ἐπιστροφῆς. Κάρλ».

Πέρασε κάμποσος καιρὸς. Ἀπὸ τὸ παραθύρο τοῦ στὸ πέμπτο πατωμα τοῦ ξενοδοχείου «Πάλας» τοῦ Σνεμπρούκεν ποὺ ἦταν καθηγητῆς τοῦ σκί, ὁ Κάρλ ἀκούε τὴ φωνὴν μιᾶς θεοπλάβης Ἀμερικανίδος μαθητριάς του ποὺ ἦταν ἐρωτευμένη μαζί του, ὅπως τόσες ἄλλες γιὰ λίγες ἡμέρες. Τὸν εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ ἡ Χίλντα, φεύγοντας μ' ἕναν ξένο, ποὺ τῆς ἄρσεσε καλλυτέρα ἀπ' αὐτόν. Τώρα δὲν τολμοῦσε πιά νὰνέβῃ στὸ Σνεμπρούκεν καὶ εἶχε παύσει καὶ νὰ τοὺς διδῇ σημεία ζωῆς.

Μὰ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνη νόμιζε πῶς εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρό του στὴν αὐλὴ τὸν σκύλο του τὸν Φόλχεν. Κατεβαίνει. Ἦταν ἐκεῖνος. Τὸν παίρνει στὴν ἀγκαλιά του κι' ἀρχίζει νὰ τὸν γαί-δαῖν καὶ νὰ τοῦ μιλῇ σ' αὐτὴ. «Βλέπεις Φόλχεν; Εἶμαι δυστυχισμένος! Θέλεις νὰ φύγουμε; Λές νὰ μὲ περιμένῃ ἡ Ἐμμου; Λές νὰ μ' ἀγαπᾷ;»

Τὴν ἄλλη μέραν ὁ Ἀγγελος τῶν χιονιῶν μαζί μὲ τὸν Φόλχεν βγῆκε ἀπὸ μιὰ μικρὴ πορτίτσα τοῦ ξενοδοχείου.

Ἐπερπάτησαν ὥρες κι' ὥρες. Τέλος φάνηκαν τὰ τρία μαῦρα ἀστέρια. Τὰ τρία περίπτερα τοῦ Σνεμπρούκεν. Μὰ δὲν εἶναι ἡ Ἐμμου ἐκεῖνο τὸ μικρὸ, ἐκεῖνο κόκκινο σημάδι; Μὰ ναὶ αὐτὴ εἶναι. Χρόνια τώρα τὸν περιμένει. Τότε ὁ Ἀγγελος τῶ χιονιῶν κατάκοπος σταμάτησε καὶ φώναξε δυνατὰ:

— Ἐμμου!... Ἐμμου!

— Κάρλ! ἀνήτησε μιὰ γλυκεῖα φωνὴ μισοπνιγμένη μέσα σ' ἕνα λυγμό.

ZOZEΦ ΠΕΡΕ

ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΗΚΗΝΙΑ

Θεατρικές πρώτες

Η ΚΛΩΣΣΑ

Την περασμένη εβδομάδα ο συμπαθέστατος θίασος των συμπαθεστάτων θιασαρχών κ. κ. Κοκκίνη-Μαυρέα, ανέβασε στο «Ιντεάλ» την καινούργια επιθεώρηση του κ. Γιαννουκάκη, την «Κλώσσα».

Ο συγγραφέας της «Νυχτερίδας», της «Αλεπούς», της «Κολοκυθιάς» και τόσων άλλων επιτυχιών, θα σημειώσει άσφαλως άλλη μία με την «Κλώσσα», γιατί πιθανόν να μὴν εἶνε ἐπιθεώρησις με αξιώσεις μεγάλας, εἶνε ὅμως γεμάτη κέφι καὶ δροσιά κι' ὁ θεατὴς περνάει ὁμολογουμένως δυὸ ἀρκετὰ εὐχάριστες ὥρες.

Ἡ ἐναρξὶς εἶνε ἐλαφρῶς... φιλοσοφική:

Σὰν κλώσσα ἡ ζωὴ
δὲν γράφει τόσες φορές
λύπες μαζί καὶ

(καὶ χαρές,
Κανείς δὲν μπο-

(ρεὶ
στὴς ζωῆς τὴν

(αὐγὴ
νὰ ξέρῃ σὰν τί

(θὰ θυγῇ.
Οἱ μέρες κυλάνε

γλυκεῖες καὶ κα-

(λές
κι' ἄλλες με πύ-

(κρες πολλές.
Ἡμέρες με κέ-

(φια

καὶ με στεναγμούς,
με γέλια καὶ καύμους.

Μετὰ ἀπὸ τὴν ἐναρξιν ἀκολουθοῦν τὰ «Ὠτομοτρίες», ἡ «Πάρνηθα με χιόνια» (ἓνα ὠραῖο μπαλέτο τῆς κυρίας Γκιουζέππε), τὸ «Ταχυδρομεῖο» τὰ «Κομιτάτα» καὶ ἡ «Καρδιά τῆς Γυναίκας», ἓνα πραγματικὰ χαριτωμένο νούμερο με σάτυρα καὶ ὠραίους στίχους. Δὲν εἰς ὁμοῦ μερικὸς καὶ σὰς τοὺς παραθέτομεν:

Ἄλλοτε μιὰ καρδιά παλῆ
ἀγάπης ἦτανε φωλῆ,
κι' εὐχαριστίοταν μιὰ σταλιά
με μιὰ καντάδα φάλτσα.
Ἔτσι σὴν ἀναπαράδι

δὲν ἐβγάξε οὔτε τσιμουδιά.
Τώρα κι' ἡ πιὸ φτωχὴ καρδιά
μεταξωτὴ ζητάει κάλτσα.

Ρεφραὶν

Οἱ καρδιὲς ἀνοίγουν τώρα
μόνο με χρυσὰ κλειδιά
κι' ἡ γυναίκα μ' ὅλη τῆς τὴν
(εὐωδιά
εἶνε μαρούλι χωρὶς... καρδιά.

Εἰς τὸ νούμερο αὐτὸ λαμβάνουν μέρος ἡ κ. Γκιουζέππε, ἡ δις Ντέντυ Φιλοσόφου, ὁ κ. Κοκκίνης, ὁ κ. Μαυρέας, ὁ κ. Χατζηχρήστος, ὁ κ. Στολγίγκας καὶ καταχειροκροτοῦνται κάθε ὥρα.

Στὸ φινάλε τῆς πρώτης πράξεως, ποὺ τιτλοφορεῖται «Ρωμαϊκὸ γλέντι», παρελαύνουν διάφοροι τύποι ρωμίων με διαφορετικὰ «συστήματα» γλεντιοῦ:

Ἡ Ρένα Ντόρ, ποὺ θριαμβεῖ σὴν Κλώσσα.

Δ. Γιαννουκάκη

Στὸ Μωρηά σὲ κάθε γλέντι
χάνει ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη
σὰν γλεντοῦν τὸ παίρνουνε θάρικα
Λεβεντιά εἶνε κάθε γλέντι τοῦ Μω-
Μωραίτης ἂν μεθύσῃ (ρησ
πρέπει νὰ τὸ μπουμπουνίσῃ
κτλ. κτλ.

Ἀνάλογοι στίχοι ὑπάρχουν γιὰ
τοὺς νησιώτες, τοὺς Ἀθηναίους κ.ο.κ.
Τὸ «Ρωμαϊκὸ γλέντι» εἶνε ἓνα φι-
νάλε κεφιῶδες ποὺ δίνει τὴν εὐκαιρία
νὰ τραγουδηθοῦν ἓνα σωρὸ ὠραϊό-
τατα ἑλληνικὰ τραγουδιὰ.

Ἐννοεῖται ἀκόμα κι' ἓνα κωμικὸτα-
το σκέτος τοῦ Κοκκίνου, ποὺ τιτλοφο-
ρεῖται «Ὁ Φραντζέσκος στὸ Μόντε
Κάρλο».

Ὁ Γιαννουκάκης μὴ ἔχων τί νὰ
κάνῃ πλέον τὸν ἥρωά του Φραντζέ-
σκο, δεδομένου ὅτι ὅλα τὰ θέματα
τὰ ἔχει ἐξαντλήσει σὲς προηγούμε-
νες ἐπιθεωρήσεις του, τὸν στέλνει
στὸ «Μόντε Κάρλο».

Ὁ Φραντζέσκος λαμβάνει μέρος
στοὺς ἀγῶνες τοῦ αὐτοκινήτου. Ἐ-
ξυπνος ὅμως ὅπως εἶνε τὴν «σκῆκι»
στοὺς ἄλλους, βάζοντας σὲς ρόδες
τῆς κούρσας του πεπονόφλουδες γιὰ
νὰ... γλυστρῶν καλλίτερα.

Στὸ «Μόντε Κάρλο» ἀποφασίζει
νὰ παίξῃ καὶ χάνει ὅσα ἔχει καὶ δὲν
ἔχει. Ἀπάνω σὲ τὴν ζέστη τοῦ παιγνι-
διοῦ παίζει καὶ τὴν κούρσα του καὶ
ἀναγκάζεται νὰ ῥθῃ σὴν Ἀθήνα με
τά... πόδια!

Με δύο λόγια, ἡ «Κλώσσα», παρ'
ὅλα τὰ μικροελαττώματά της, ποὺ
ἀσφαλῶς θὰ διορθωθοῦν, εἶνε μιὰ ἐ-
πιθεώρησις πολὺ καλὴ ποὺ θὰ κρα-
τήσῃ τὸ πρόγραμμα τοῦ «Ιντεάλ»
ἀρκετὸν καιρὸ.

Καὶ γιὰ νὰ τελειώσουμε. Ἡ μου-
σική τῆς «Κλώσσας», περίφημη, καὶ
προσθέτει μιὰν ἀκόμη ἐπιτυχίαν σὲς
τόσες τοῦ καλοῦ συνθέτου κ. Μαρτί-
νου. Οἱ σκηνογραφίες ποὺ ὀφείλονται
στὸν κ. Γ. Ζωγράφου καλές.

ΤΟ ΚΑΘΙΣΜΑ 13

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ὁ θάνατος τοῦ πρίγκηπος Νικολά-
ου ἐπρόξενεν ὁδυνηρὰν ἐντύ-
πωσιν εἰς τοὺς καλλιτέχνους καὶ
τοὺς θεατρικοὺς κύκλους.

Οἱ συγγραφεῖς ἰδιαιτέρως δὲν ὀρη-
νέυσαν μόνο τὸν λαοφιλὴ πρίγκηπα,
ἀλλὰ καὶ τὸν ἀγαπητὸν συνάδελφό
τους. Γιατὶ ὁ Νικόλαος ἦταν, ὡς γνω-
στὸν ἀριστὸς θεατρικὸς συγγραφεὺς,
Πρόεδρος ἐπίτιμος τῆς Ἑταιρίας Ἑλ-
ληνων θεατρικῶν συγγραφέων, καὶ
ζωγράφος περιφημος.

Στὰ παρασκήνια Ἀθηναῖκου Θεά-
τρου ὁ Τίμος Μωραϊτίνης διηγείτο
προσωπικὰς ἀναμνήσεις τοῦ ἀπὸ τὴν
καλλιτεχνικὴν ζωὴν τοῦ πρίγκηπος Νι-
κόλαου.

— Μιὰ φορά, λέει ὁ κ. Μωραϊτί-
νης, παρακολουθοῦσα τίς πρόδεις ἐ-
νὸς ἔργου του.

— Πῶς σοὺ φαίνεται, Τίμο; ρώ-
τησε ὁ πρίγκηψ.

— Καλὸ, ὑψηλότατε, ἀλλὰ ἡ ὑψη-
λότης σας...
— Ἀσὸ, καὶ μένε Τίμο, τὸ «ὑψη-
λότες»! Ἐδῶ εἰμαστέ συνάδελφοι
καὶ πρέπει νὰ μιλάμε σὰν συνάδελ-
φοι...

Ἔτσι ἀπλὸς ἦταν πάντα. Ἀγνή
καλλιτεχνικὴ ψυχὴ ἀπ' αὐτὲς πρὸς
σπάνια ὀρίσκονται.

Ὁ κ. Μαμίας τοῦ Βασιλικοῦ Θεά-
τρου ἀρρώστησε ὁλοῦς αἰφνιδίως ἀ-
πὸ ὁξείαν λαρυγγίτιδα καὶ ἔνεκα
τούτου πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον
δὲν θὰ παίξῃ.

Τὸν κ. Μαμιά ἀντικατέστησε ὁ κω-
μικὸς κ. Χριστόφορος Νέξερ ποὺ ὑ-
ποβύεται ἤδη τὸν ρόλο τοῦ Σκαπὲν
στὸ ὁμώνυμο ἔργο τοῦ Μολιέρου.

Πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ θίασος Ἀ-
λίκης-Μουσοῦρη θριαμβεῖ σὲς Χαρ-
τοῦμ, πραγματοποιῶν καταπληκτικὰς
εἰσπράξεις.

Ἐλπίζεται ὅτι τὸ καλοκαίρι θὰ ἔλ-
νε ἐδῶ καὶ θὰ ἐμφανισθῇ ἀπὸ σκη-
νῆς καινούργιου θεάτρου — τοῦ θεά-
τρου ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πᾶρῃ ὁ θία-
σος Κοκκίνη-Μαυρέα προτοῦ κλείσῃ
με τοῦ «Λαοῦ» — δεδομένου ὅτι τὸ
παλὸν καλοκαιρινὸν θεάτρο τῆς Ἀλ-
λίκης ὑκρεμίστηκε γιὰ νὰ χτισθῇ πο-
λυκατοικία.

Ἐξακολουθοῦν μ' ἐπιτυχίαν πᾶν-
τοτε αἱ παραστάσεις τῆς ὀπερέτας
τοῦ Μπιάνκο «Ἀρτζεντίν».

Τίς ἀποκρῆς ὁ καλὸς θίασος τῶν
κ. κ. Κυριακοῦ-Μηλιάδου θὰ παίξῃ εἰς
τὸν Πειραιᾶ, διότι τὸ «Κεντρικόν»,
εἰς τὸ ὁποῖον στεγάζεται, θὰ μετα-
έλθῃ εἰς αἰθούσαν χοροῦ.

Ἐνας ἄνθρωπος
ἀπὸ τὸν Ἄρη

Πρόκειται περὶ μιᾶς χαριτωμένης
σατυρικῆς «Φαντασί» τῶν κ. κ. Δ.
Εὐαγγελίδου — Ἄλ. Σακελλάρου
ποὺ ἀνεβάζει τὴν μεταπροσεχὴ ἴσως
ἐβδομάδα ὁ καλὸς θίασος τοῦ μονα-
δικοῦ μας Β. Ἀργυροπούλου.

Τόσον οἱ ἡθοποιοὶ ὅσον καὶ οἱ πα-
ρακολουθοῦντες τὰς πρώτας δοκι-
μὰς ἐκφράζονται με ἐνθουσιασμό γιὰ
τὸ καινούργιόν ἔργο.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐξακολουθοῦν με
μεγάλῃ ἐπιτυχίαν αἱ παραστάσεις
τοῦ «Ὅταν ἡ σύζυγος Κυβερνᾷ» τοῦ
κ. Λεκοπούλου.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΝΤΙΖΕΖ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὸ δημοφιλεστάτου
Πρινέας:

Κάποτε μῆκε σὲ
τράμ «16» ποὺ ἐξυπι-
ρετεῖ ὡς γνωστὸν ἄ-
γονον γραμμῆν. Ἦ-
ταν ὁλο ἄδειο. Ὁ εἰς-
πράκτωρ καθόταν σ'
ἓνα κάθισμα κι' ἐτρω-
γε κουλούρι καὶ τυρί.
Ἐκαστε ὁ Πρινέας.
Σὲ λίγο τὸ τράμ ἐεκί-
νησε χωρὶς νὰ μῆ κα-
νεῖς ἄλλος ἐπιβάτης.
Ἐπὶ τέλους ὁ εἰσπρά-
κτωρ σηκώθηκε. Καὶ ὁ
Πρινέας τοῦ εἶπε με
ῦφος περιλύπον καὶ
συμπνετικόν, ἐνῶ τοῦ
ἔβαινε ἓνα τάλληρο:

— Δὲ δαυλεύετε ἔ;
Δό μου δύο εἰσιτήρια.

Κι' ἄλλο σκετικὸν με
τόσιν, τοῦ ἴδιου πάλι.
Διηγείτο σ' ἓνα φίλο
τοῦ γιὰ κάποιον συγ-
γνήν.

— Τοῦ βρήκαμε δου-
λειά, ἔλεγε. Τὸν Βά-
λανε εἰσπράκτορα σὲ
τράμι. Παίρνει δυὸ νι-
λιάδες τὸ μῆνα καὶ
κουβερτὸν μισά, γιὰ
νὰ πᾶρῃ ἓνα δικό του.

Κάποτε εἰς τὸ Παν-
κράτι ἐπαίξετο ἓνα μονόπρακτο τοῦ
κ. Ρένου Ἑλλήνα τὸ «Κάτι κοινὸ» ἀ-
πὸ τὸν πόλεμον τοῦ ὁποῖου ὁ πρωτα-
γωνιστὴς ἦταν τυφλός.

— Στὸ τέλος τῆς παραστάσεως ὁ
συγγραφεὺς ἐρωτήσε τὸν κ. Χρ.
Γιαννακόπουλον:

— Πῶς σοὺ φάνηκε τὸ ἔργο;

— Καλὸ! εἶπε ὁ Γιαννακόπουλος.
Ἀλλὰ θὰ ἦταν πολὺ καλλίτερον, ἂν ὁ
ἥρωας τοῦ ἀντὶ νᾶναι τυφλὸς ἦταν
μουγκός!

Μιὰ φορά ἓνας κύριος ἀγνωστός
πῆγε σὲς θιασάρχην κ. Β. Ἀργυρο-
πούλου καὶ τοῦ πρότεινε νὰ παίξῃ ἓ-
να ἔργο τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Εὐχαρίστω. Φέρτε τὸ νὰ τὸ δια-
βάσωμε! εἶπε ὁ κ. Ἀργυρόπουλος.

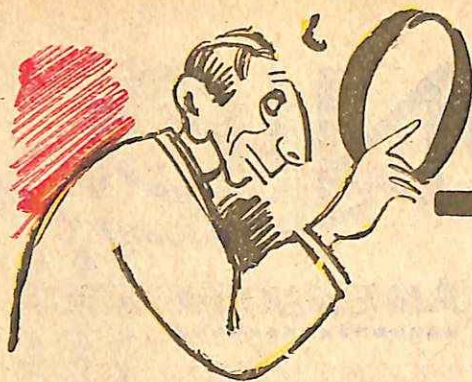
Καὶ πρόσθεσε ἀμέσως:

— Κωμωδία εἶναι φυσικὰ!

Ὁ ἐπισκεπτής συνωφροῦνθη.

— Τί λέτε κ. Ἀργυρόπουλε; εἶπε.

Ὁ ἀδελφός μου εἶναι σοβαρὸς ἄν-
θρώπος! Γιὰ ποῖον τὸν περᾶσατε;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΣ:

ΔΥΟ ΕΥΘΥΜΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

κύρ - Γεράσιμος διότι υπεστήριζε ήθικώς και υλικώς τον Παρασκευά και την επισημότητα κι' ο Παρασκευάς διότι ελάμβανε τακτικώς, εκάστην πρώτην του μηνός την λαχταριστήν επιταγήν των τριών χιλιάδων πεντακοσίων δραχμών.

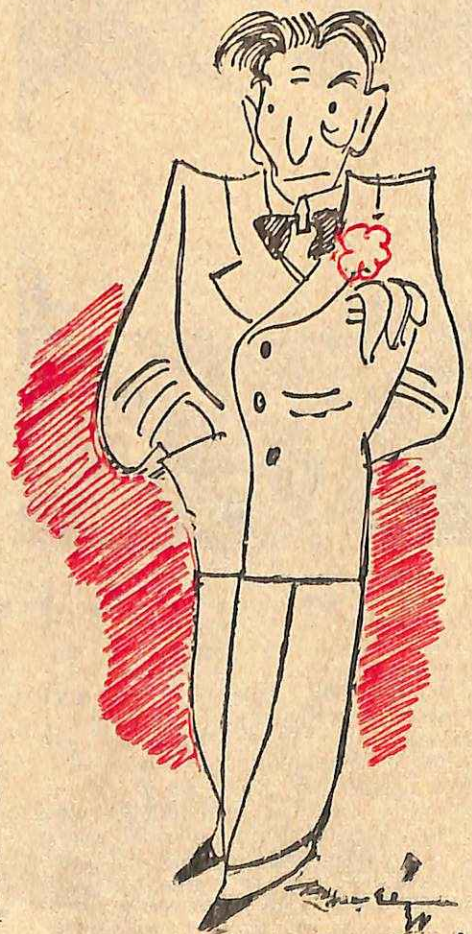
—

Ο Παρασκευάς στην Αθήνα άρχισε ελαφρώς να μερμπαντεύει. Φύσις φλογερά ο Παρασκευάς βρήκε μεγάλο γούστο εις τας έρωτικές κατακτήσεις εις τας οποίας, καθώς θα δούμε παρακάτω, διεκρίθη τόνον όσον και εις το Πανεπιστήμιον. Η πρώτη κατάκτησις του Παρασκευά ήταν... Αλλά επιτρέψτε μου να σας τα διηγηθώ απ' την αρχή.

Ο δλοπόρφυρος δίσκος του ήλιου — για ν' αργίσωμεν κάπως ρωμαντικά όπως άλλωστε απαιτεί η περιστάσις — εβάδιζε βραδέως άλλ' ασφαλώς προς την δύσιν του.

Εν τέλει, ως ήτο έπόμενον, έδυσε και τα πρώτα γκρίζα ριγνά της νύχτας περιέβαλον τας Αθήνας.

Ο Παρασκευάς, φύσις φλογερά και ρωμαντική, όπως είπαμε, έκανε τον περιπάτο του εις τας «Τσαρουχάδικα» την γνωστήν ρωμαντικήν πόρρον της Πλατείας Μοναστηρακίου.

Ο Παρασκευάς άρχισε να μερμπαντεύει

Τα χρόνια περνούσαν ο Παρασκευάς όμως δεν γινότανε σφώτερος.

Λές και μέσα εις το κρανίον του έφύετο κουνουπίδιον το όποιον έμενε έντελώς άνεπηρέαστον από τας έξωτερικάς επιδράσεις.

Τού κάκου οι σοφοί καθηγηταί του Πανεπιστημίου κατέβαλλον φιλοτίμους προσπάθειάς για να τοποθετήσουν έστω και ένα ελάχιστο ποσοστό της σοφίας των εις το άπελπιστικώς άδειο κεφάλι του Παρασκευά.

Τα λόγια τους από το ένα αυτί του μπαίνανε και βγαίναν άνεμποδίστως από το άλλο.

Για να μη τα πολυλογούμε, ο φίλος μας Παρασκευάς δεν έννοούσε να ξεκολλήσει απ' το πρώτο Πανεπιστημιακόν έτος.

Είχε πάρει ως τώρα τρεις άναβολές απ' το στρατό «λόγω σπουδών» και είχε κουράγιο να πάρη κι' άλλες είκοσι τρεις ακόμα εάν παρίστατο ανάγκη.

Όποτε τέλειωνε το Πανεπιστημιακόν έτος, ο Παρασκευάς εύρισκε το ύνομά του μινύμως εις τον κατάλογον των άποριφέντων και εις τιμητικήν πάντοτε θέσιν.

Δέν έννοούσε όμως να καταθέση τα όπλα.

—Ο έπιμένων νικά, σκεπτότανε.

Αλλωστε γιατί να μην έπιμένη; Μήπως είχε να κάνει τίποτα καλλίτερο; Ο γέρος μιά φορά δεν έπαυε να στέλνη τακτικώτατα, εκάστην πρώτην του μηνός, μίαν επιταγήν λαχταριστήν εις την όποιαν άνεγράφετο πολύ καλλιγραφημένος ο αριθμός τρεις χιλιάδες πεντακόσια.

Ο πατέρας, όπως και ο γυιός, ήταν πολύ αισιόδοξος για το μέλλον. Βρέ Γεράσιμε, τούχε πη κάποτε ένας συγχαριανός του, τι θες τώρα και του στέλνεις λεφτά άφου το παιδί δέν τα παίρνει τα γράμματα.

—Τι λές, κύρ - Αριστέϊδη μου, άπάντησε ο κύριος Κουτρομούτης δέν έχεις ιδέαν τι έστι Παρασκευάς θά μείνη ένα, δυό, τρία το πολύ τέσσερα χρόνια αλλά κάποτε θά σπάσθ ό διάβολος το πόδι του και θά προβιβασθ. Δέν ξέρεις τι άτσιδα είναι ο άτιμος. Αμα βάλει κάτι στο μυαλό του θά το κάνει που ό κόσμος να χαλάσθ.

—Βρέ Γεράσιμε, του λέγαν οι φίλοι, είν' άμαρτία να πηγαίνουν έτσι χαράμι τα λεφτά σου σε δίδακτρα και βιβλία.

—Εγώ δέν το κάνω μόνο για τον Παρασκευά, έλεγε υπερηφάνως ο κ. Κουτρομούτης, το κάνω και για την επιστήμην. Η επιστήμη θά δοξάσθ τον Παρασκευά κι' ο Παρασκευάς θά δοξάσθ την επιστήμην. Δέν ξέρετε τι άτσιδα είναι ο άτιμος. Σπίρτο μογάχο.

Κι' όλοι ήσαν ευχαριστημένοι.

ΝΕΟΣ ΜΕ ΠΟΛΛΑ ΠΡΟΒΟΝΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΚΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

το υπόλοιπον θάρρος του σήκωσε το χέρι του και έσκούντησε την προπορευομένην πάντοτε σιλουέττα.

—Ψιτ.

Η σιλουέττα έστράφη αποτόμως. —Τι τρέχει... ευλογημένε μου!

Ο Παρασκευάς κοκάλωσε διότι διεπίστωσε μετ' έκπληξως, άπογορευτικής και όργης ότι η ώραία μελανειμονούσα δέν ήταν ώραία μελανειμονούσα αλλά... σεβάσιμος λειτουργός του Υψίστου!

Αυτή ήταν η πρώτη του έρωτική περιπέτεια. Ίδου τώρα και η δεύτερη: Απόμενος Κυριακής. Λιακάδα χαρά Θεού.

Ο Παρασκευάς έκοβε βόλτες εις τον γύρον της Ακροπόλεως σιγοτραγουδώντας ένα ήλιθιο ταγκό και τρώγοντας συγγράμματα πασατέμπο του όποιου έφτυνε τα φλουδια μετά πατάγου.

Κάπου-κάπου, άμα έβλεπε κανένα όρμητικό θηλυκό, πετούσε κένα πείραγμα απ' αυτά τα έξυπνα πειράγματα που μόνον ο Παρασκευάς ήξερε να κάνει.

—Ζαχαροπλάστης ήταν ο μπαμπάς σου;

Συνήθως δέν έπαιρνε άπάντηση ή και άν έπαιρνε δέν ήταν καθόλου κολακευτική γι' αυτόν.

Ο Παρασκευάς όμως, δέν κατέθετε τα όπλα. Ο έπιμένων νικά, έλεγε. Και έπέμενε για να νικήσθ.

Θήλυ με καταπληκτικές καμπύλες τον προσπέρασε:

—Ζαχαροπλάστης ήταν ο μπαμπάς σου; της είπε από κεκτιμένην ταχύτητα.

Και, ώ του θαύματος:

—Μάλιστα. Γιατί ρώτησε εκείνη.

—Κοκκίνισε ο Παρασκευάς σάν παπαρούνα και ευρέθη εις φοβερά δύσκολον θέσιν. Κόμπιασε λίγο, ξεροκατάπτε και ξαναμυθώρισε.

—Ζαχαροπλάστης ήταν ο μπαμπάς σου;

—Μάλιστα, σας είπα, ξανάπε σκερτοδόζικα το στρουμπουλό θηλυκό. Γιατί ρωτάτε;

—Ετσι...

—Λοιπόν; Τι θέλετε;

—Τίποτα...

—Τότε γιατί με ρωτήσατε άν είναι ζαχαροπλάστης ο μπαμπάς μου;

—Ελα ντέ!!...

—Καλέ, γιατί κοκκινίσατε;

—Εγώ κοκκίνισα;

—Αι! ποιος εγώ;

Ο Παρασκευάς άρχισε να παίρνθ θάρρος και σε λίγο περπατούσαν πλάι - πλάι.

—Πώς σας λένε;

—Παρασκευά... Παρασκευά Κουτρομούτη.

—Χαίρω πολύ.

—Εσάς πώς σας λένε;

—Τι σας ενδιαφέρει...

—Και πώς θά κουβεντιάσουμε;

—Λέγετέ με Βασιλική.

—Μάλιστα.

—Τι μάλιστα;

—Θά σας λέω Βασιλική!

Προχωρούσαν άργα προς το δασύλιον του Σακράτους. Ο Παρασκευάς απ' την πολλή του σαστισμάρα δέν είχε άντιληφθί ότι η νεαρά ύπαρξις την όποία συνώδευε γύριζε κάθε τόσο πίσω της και κυττούσε με άγωνία. Επίσης δέν είχε άντιληφθί πως τούς παρακολουθούσε κατά πόδας άνήρ ύψους δύο περίπου μέτρων με διεσταλμένα χαρακτηριστικά και βλοσυρόν βλέμμα.

Σε λίγο καθόντούσαν σ' ένα παγκάκι.

— Είθε πολύ συμπαθητικό.

—Λοιπόν; είπε αυτή.

—Τι λοιπόν; είπε ήλιθίως ο Παρασκευάς.

—Δέν έχετε να μου πητε τίποτα;

—Όχι.

Η Βασιλική θέλησε να του δώσθ θάρρος.

—Είθε πολύ συμπαθητικός.

—Τό ξέρω.

—Σας το έχουν πη κι' άλλες;

—Όχι.

—Τότε, που το ξέρετε;

—Μου τώπε ο θεός μου ο Γιώργης.

Το στρουμπουλό θηλυκό έπνιξε με πολύ κόπο ένα γέλιο.

—Όποτε έτσι, έ;

—Ετσι, μάλιστα.

—Δέν έχετε λοιπόν να μου πητε τίποτα;

—Όχι.

—Μήπως... με αγαπάτε;

—Μάλιστα σας αγαπώ.

—Τότε γιατί δέν μου το είπατε;

—Δέν τώφερε ή... κουβέντα.

—Αφού λέτε πως μ' αγαπάτε γιατί δέν με φιλάτε;

Παντζάρι γίνηκε ο Παρασκευάς απ' τη ντροπή του. Κατάπτε τη γλώσσ

του και δέν ήξερε τι να της απαιτήσθ.

—Ελάτε, λοιπόν, φίληστε με.

Κι' έπειδή ο Παρασκευάς δέν έλεγε να κουνηθί έκανε την έπιθεση εκείνη. Τόν άγκάλιασε και του κόλλησε ένα ήχητικώτατο φιλι εις το δεξιό του μάγουλο.

Εκείνη άκριβώς τη στιγμή ένεφανύσθ ο ύψηλός άνήρ με τα διεσταλμένα χαρακτηριστικά:

—Μαρίκα, έβρυχήθη.

—Δέν την λένε Μαρίκα, τον διέκοψε ο Παρασκευάς, Βασιλική.

Ο ύψηλός άνήρ με τα διεσταλμένα χαρακτηριστικά και το βλοσυρό βλέμμα τούρριξε μιά άγρια ματιά.

—Μαρίκα, έβρυχήθη και πάλιν.

—Τι είναι, τι θέλεις.

—Ποιος είν' αυτός;

Ο Παρασκευάς έσηκώθηκε εύγενέστατα και αύτουστήθηκε:

—Παρασκευάς... Παρασκευάς Κουτρομούτης.

Η Μαρίκα — διότι περί Μαρίκας έπρόκειτο και όχι περί Βασιλικής — έλαβε τόν λόγο:

—Τι θέλεις τώρα; Γιατί με ένογλεις; Εσύ δέν είπες να χωρίσουμε;

—Ναί, έγω τό είπα...

—Τότε γιατί δέν μ' άφήνεις στην ήσυχία μου. Ο κύριος άπο δώ, κι' έδειξε τόν Παρασκευά, μ' αγαπάει και θά με πάρη. Εσύ ήθελες να περνώς την ώρα σου μαζί μου.

—Μαρίκα, έβρυχήθη διά τρίτη φοράν ο ύψηλός άνήρ με τα διεσταλμένα χαρακτηριστικά κ.λ.π, κ.λ.π.

Σήκω άμέσως κι' έλα μαζί μου γιατί δέν ξέρω κι' εγώ τι θά κάνω.

—Δέν είσαι στα καλά σου Αγγελε.

—Η δεσποινίς Βασιλική, τόλμησε να ψιθυρίσθ ο Παρασκευάς, αλλά ο ύψηλός άνήρ τόν διέκοψε αποτόμως:

—Εσύ να το βουλώσθ γιατί θά σου δώσω γροθιά που δέν θά προλαβαίνης να μαζεύης τα δόντια σου.

Ο Παρασκευάς το βούλωσε.

—Μαρίκα, άκούσες; Σήκω κι' έλα μαζί μου.

Η Μαρίκα όμως ήταν άνένδοτη.

—Θά με πάρης;

—Ελα βρέ Μαρίκα μου κι' όλα θά τα κανονίσουμε.

—Θά με πάρης ή όχι;

—Θά σε πάρω.

Εις αυτό το σημείον άκριβώς ή Μαρίκα, ή Βασιλική, ένηγκάλισθ με τόν ύψηλόν άνδρα και άντήλλαξαν άσπασμόν θερμότητων. Η Μαρίκα, καθώς, ασφαλώς θά καταλόβατε, έπέτυγε με την βοήθειά του Παρασκευά να άποσπάσθ ύπόσχεσιν για μου από τόν δύστροπον έραστή της.

—Δεσποινίς Βασιλική, φώναξε ο Παρασκευάς τρέχων προς το άπομακρυνόμενον ζεύγος. Αλλά δέν κατόρθωσε να έξακολουθήσθ διότι τόν διέκοψε ένα φοβερό χαστοδκι.

Αυτή ήταν η δεύτερη κατάκτησις του φίλου μας Παρασκευά.

ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

Οι άστέρες και οι σύζυγοί των

Τα «μικτά» συνοικέσια κάμνουν...δραύση στο Χόλλυγουντ

Οι ήθοιοι του κινηματογράφου δεν πολυθέλουν να παντρεύονται ανάμεσα τους. Προτιμούν να συνδέουν τη ζωή τους με πρόσωπα που μπορούν να μοιραστούν

Η Μάντλεν Κάρολ και ο Κάπταιν "Αστέρ".

τις φροντίδες και τις αγωνίες των, πράγμα που δεν συμβαίνει όταν άμφω οι σύζυγοι είναι καλλιτέχνες. Γιατί ο καθένας σκέπτεται τις δικές του σκοτούρες και δεν μπορεί να σκεφτεί με τις έγνοιες του άλλου ή της άλλης.

Ας παραδεχτούμε ότι ένας μεγάλος καλλιτέχνης της δόξης παντρεύεται μια συνάδελφό του. Μπορεί ο γάμος αυτός να αποβεί ευτυχής, όπως συνέβη με την Άναμπελλα και τον Ζαν Μυρά, ξαφνά. Τις περισσότερες, όμως, φορές οι γάμοι αυτοί διαλύονται είτε τα έξι χρόνια είτε από τους δυο συζύγους, χαλάει το κέφι του άλλου.

Για να μάθω κανείς τα μυστικά των γάμων των στάρ, πρέπει να ζητήσει μέσα στο περιβάλλον τους. Στο Χόλλυγουντ ή στο Παρίσι. Και όχι μόνον αυτό, αλλά και να συνδέεται ο «παρατηρητής» με τους άστέρες.

Η Ντανιέλ Νταρριέ και ο Άνθι Ντενιόν.

να τους γνωρίζω καλά και να ξέρω όλη την ψυχολογία τους.

Οι άστέρες δεν μιλούν τις περισσότερες φορές του είκοσιτετραώρου των, παρά μόνον για το επάγγελμά τους, το οποίο τους απορροφά τε-

λείως. Το βράδυ, στο σπίτι τους, δεν σκέπτονται παρά την καριέρα τους. Κι οι συζητήσεις με το σύντροφο της ζωής των, γύρω από αυτό το θέμα περιστρέφονται. "Αν, όμως, τώρα ο άλλος των συζύγων είναι κι αυτός ήθοιος του κινηματογράφου, οι προσφιλείς αυτές συζητήσεις δεν μπορούν να γίνουν. Γιατί ο καθένας θα σκέπτεται τη δική του καριέρα και δεν θα έχει τον καιρό να σκεφθεί για το μέλλον του άλλου.

Όταν η Τζιζέλε Ρότσερ επιστρέφει στο σπίτι της κατασκαμμένη από τις πολύωρες χορευτικές πρόβες με τον Φρέντ Άσταρ, τα νεύρα της βρίσκονται σε αξιοθρήνητη κατάσταση. Γι' αυτόν, λοιπόν, το λόγο, ο γάμος της με τον ήθοιο Λιού Άντερ δεν μπόρεσε να κρατήσει και δεν κράτησε.

Και η ξανθή βασίλισσα της κλακέτας σκέπτεται τώρα να παντρευτεί τον σκηνοθέτη και συγγραφέα Ρόμπερτ Ρίσκιν, ο οποίος θα μπορούσε να μοιραστεί τις ανησυχίες της και να

Η Μαρίν Ντενιόν και ο Α. Σέμπερ.

της κρατά συντροφιά, χωρίς να της χαλάει το κέφι με την αφήγηση των ιδίων του επιτυχίων.

Η Μύρια Χόπκινς — η πιο νεύρική γυναίκα του κόσμου — που είχε υποθέσει ένα παιδί και απέφυγε να παντρευτεί, παντρεύτηκε τελευταίως τον σκηνοθέτη Άνατόλ Λίτβακ. Η Νόρμα Σίμπερ, αφού ανέζητησε εις μάτην την ευτυχία, παντρεύτηκε στο τέλος τον παραγωγό ταινιών Τάλμπεργκ. Η Άνν Σόθερν παντρεύτηκε τον σκηνοθέτη Ρόζε Πράντσο, οι δε Μόρρις Λόου και Κάθριν Χέμπουργκ έδιωξαν ως συντρόφους της ζωής των αεροπόρους.

Η Ντανιέλ Νταρριέ είναι σύζυγος ενός συγγραφέα και σεναρίστα. Η Ζοζεφίνα Μπαίκερ έπηρε ένα βιομήχανο. Ο άντρας της Μάρλεν Ντρίτχλιν, ο γοητευτικός κ. Σόμπερ, δεν είναι ήθοιος. Η Κλωντέτ Κολμπέρ παντρεύτηκε μ' ένα διάσημο γιατρό, η δε Τζέιν Μπέννερ έπηρε διαδοχικά ένα μεγαλέμπορο ξυλείας, ύστερα

να σεναρίστα και τώρα ένα συγγραφέα.

Η Μάντλεν Κάρολ, πήρε τον Άγγλο λοχαγό Φίλιπ Άστον. Άλ-

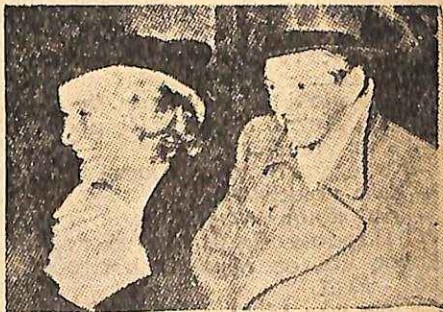

Η Κλωντέτ Κολμπέρ και ο δρ. Πρέσμαν.

λοτε υπασπιστή του πρίγκιπος της Ουαλλίας, η δε Ίρην Ντάνν συνέδεσε τις τύχες της με ένα οδοντογινάτρω, του οποίου δεν θα γίνει ποτέ πελάτης, αφού έχει, ως γνωστόν, τόσο υπέροχα δόντια...

Η Ντανιέλ Παρόλα έχει πάρει τον παραγωγό ταινιών Ντάβεν. Και η Παλέττα Ντυμπό ένα χρηματοδότη κινηματογραφικών επιχειρήσεων. Οι οποίοι επίσης είναι οι γάμοι της Μαρί Κόστ που πήρε έναν διάσημο πιλότο, της Κλαίρης Φραγκοναί που παντρεύτηκε ένα εργοστασιάρχη αεροπλάνων της Εύας Φράνσις που πήρε τον συγγραφέα Ντελλούκ και της Άλνις Φίλντ που παντρεύτηκε τον σεναρίστα Ζαν Κοστάν.

Ένας γάμος σπουδαίος ήταν και της Μαρίν Σαντάλ μ' έναν εκατομμυριούχο της Αμερικής. Η Πόλο

Η Μύρια Χόπκινς και ο Άνατόλ Λίτβακ.

Νέγκρι, το ξέρετε, μετά το Σαρλό, μετά τον τάδε και τον δείνα, είναι σήμερα παντρεμένη με τον πρίγκιπα Μντιβανί. Τέταρτος γάμος παρακαλώ.

Ζ. ΛΟΡΕΛ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ζού Μιρζε

Μασέμ

Αριστοτεχνική μετάφρασις

του Έμ. Ροΐδη

20Ν

Υπήρχον οικία, εις τὰς ὁποίας ὄταν τὸν ἐξέλεον εἰσερχόμενον δὲν ἔλεγαν: «Ἰδοὺ ὁ κύριος Σωνάρ!», ἀλλὰ «Ἰδοὺ ἡ πρώτη ἢ ἡ δεκάτη πέμπτη τοῦ μηνός». Χάριν εὐκολίας καὶ ἰσοτέρας διανομῆς τῆς δεκάτης ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπέβαλε τοὺς ἔχοντας τὰ μέσα νὰ τὴν πληρύνουν, εἶχε καταστρώσει κατὰ συνοικίας καὶ ὁδοὺς ἀλφειοδικὸν κατάλογον τῶν ἀπονηταχοῦ τῆς πόλεως φίλων του, σημειώσας ἀντικρὺ τοῦ ὀνόματος ἐκάστου τὸν ἀνώτατον ὅρον τοῦ ζητητέου ἀναλόγως τῆς περιουσίας του ποσοῦ, τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἠφθόνουν τὰ κεφάλαια, τὴν ὕψος τοῦ προγεύματος καὶ τοῦ δείπνου του καὶ τὰ συνήθως παραθετόμενα φαγητά. Πλὴν τοῦ πίνακος τούτου εἶχε καὶ μικρὸν κατάστιχον, ὅπου ἐνέγραφε μέχρι τοῦ ἐλαχίστου κλάσματος ὅσα εἶχε δανεισθῇ, μὴ θέλων νὰ χρεωθῇ πέραν τινός ποσοῦ, τὸ ὅποιον ἠλπίζε νὰ κληρονομήσῃ ἀπὸ γέροντα θεῖον τὸν κατοικοῦντα εἰς τὴν Νορμανδίαν. Ἀπὸ τὴν πρὸς τινὰ τῶν δανεισθῶν του ὀφειλὴ ἀνήρχετο εἰς εἴκοσι φράγκα, ἔκλειεν δὲ Σωνάρ τὸν λογαριασμὸν του καὶ ἐξῶφλοι δόλοκλον τὸ χρέος του διὰ μίαν, δανειζόμενος ἐν ἀνάγκῃ παρ' ἄλλων, εἰς τοὺς ὁποίους ἐχρεώσκει ὀλιγώτερα. Χάρις εἰς τὸ σύστημα τοῦτο διετήρει πάντοτε πίστιν τινὰ εἰς τὴν ἀγοράν, τὴν ὁποίαν ὠνόμαζε τὸν κοινωμένον χρέος του, καὶ ἐπειδὴ ἦτο γνωστὸν ὅτι ἐσυνείχιζε νὰ πληρῶν ὅταν τοῦ τὸ ἐπέτρεπον τὰ μέσα του, οἱ δυνάμενοι νὰ τὸν ὑποχρεώσουν ἐπράττον τοῦτο χωρὶς μεγάλῃν δυστροπίαν.

Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης τοῦ πρωῒ, ὅτε ἤρχισε τὴν περιουσίαν του πρὸς εὐρεσίαν τῶν ἐξήκοντα πέντε φράγκων, μέχρι τῆς ὥρας τοῦ γεύματος, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀθροίσῃ παρὰ τρία μόνον φράγκα, προσερχόμενα ἐκ κοινοῦ ἐράνου τῶν γραμμάτων Μ, Β καὶ Ρ τοῦ καταλόγου, διὰ τὸν λόγον ὅτι ὅλα τὰ λοιπὰ τοῦ ἀλφαιδοῦ εἶχον κ' ἐκεῖνα ἐνοίκιον νὰ πληρῶσουν.

Ποῦ πηγαίνετε, κύριε; τὸν ἤρωτησεν ὁ θυρωρὸς μίαν φιλικὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆρχετο.

Εἰς τοῦ κ. Υ., ἀπεκρίθη ὁ τεχνίτης.

Εἶνε ἔξω.

Ἦν δὲ κυρία του;

Λέπει κ' ἐκεῖνη. Μοῦ παρήγγειλαν νὰ εἶπω εἰς ἕνα γινώριμον, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ἀπόψε νὰ τοὺς ἱδῇ, ὅτι ἐπῆγαν νὰ γευματίσουν εἰς ἕνα φίλου των. Ἀλλὰ πιθανὸν νὰ εἰσθε σεῖς ἐκεῖνος ὅπου ἐπεριμέναν.

Ἰδοὺ ἡ διεύθυνσις πού μοῦ ἀφῆσαν.

Ἦν δὲ κυρία του;

Λέπει κ' ἐκεῖνη. Μοῦ παρήγγειλαν νὰ εἶπω εἰς ἕνα γινώριμον, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ἀπόψε νὰ τοὺς ἱδῇ, ὅτι ἐπῆγαν νὰ γευματίσουν εἰς ἕνα φίλου των. Ἀλλὰ πιθανὸν νὰ εἰσθε σεῖς ἐκεῖνος ὅπου ἐπεριμέναν.

Ἰδοὺ ἡ διεύθυνσις πού μοῦ ἀφῆσαν.

Ἦν δὲ κυρία του;

Λέπει κ' ἐκεῖνη. Μοῦ παρήγγειλαν νὰ εἶπω εἰς ἕνα γινώριμον, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ἀπόψε νὰ τοὺς ἱδῇ, ὅτι ἐπῆγαν νὰ γευματίσουν εἰς ἕνα φίλου των. Ἀλλὰ πιθανὸν νὰ εἰσθε σεῖς ἐκεῖνος ὅπου ἐπεριμέναν.

Ἰδοὺ ἡ διεύθυνσις πού μοῦ ἀφῆσαν.

Ταῦτα λέγων, ἔτεινεν εἰς αὐτὸν τὴν μάχιον χαρτίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ φίλος του Υ. εἶχε γράψῃ τὰ ἑξῆς:

«Πηγαίνου νὰ δεινῇσῃς εἰς τοῦ Σωνάρ. Ἐλα νὰ μάς εὕρῃς ἐκεῖ».

— Πολὺ καλά, ἀπήντησεν οὗτος ἀναχωρῶν, καὶ ἔπειτα ἐπρόσθεσε καθ' ἑαυτὸν:

— Αἱ ἀστεϊόταται τῶν κωμωδιῶν, εἶνε ἐκεῖναι τὰς ὁποίας φιλοτεχνεῖ ἡ τύχη.

Ὁ Σωνάρ ἐνεθυμήθη τότε ὅτι εὐρίσκειτο ἐκεῖ πλησίον εἰδὸς τι ξενοδοχείου, ὅπου κατῳρῶνεν ἄλλοτε νὰ χορτάσῃ ὅχι πολὺ ἀκριβῶς. Ἦ συνήθως τοῦ καταστήματος πελατεία συνίστατο ἐκ καρραγιῶν τῆς λεωφόρου τῆς Αὐρηλίας, αἰδῶν καὶ δραματικῶν πρωταγωνιστῶν. Τὸ θέρος ἤρχοντο νὰ γευματίσουν ἐκεῖ καὶ ἱκανοὶ μαθητευόμενοι τῶν πολυπληθῶν περὶ τὸ Λουξεμβούργον ἐργαστηρίων ζωγραφικῆς, συγγραφῆς τινὲς ἀνεκδότων θελίων καὶ ἐκδοταὶ ἀγνωστῶν ἐφημερίδων. Τὸ κατὰ στήμα ἔφερε τὸ ὄνομα «Ἐστιατόριον τῆς Μικρομάννας» καὶ ἐνημιζέτο διὰ τὸ γνήσιον αὐτοῦ ξυνολόγιον, τὰ ταγιαριστὰ κουνέλια καὶ τὸ ἰδιῶδες ἄρωμα τοῦ ἀσπρου ὑπεύθυνου οἴνου του.

Ὁ Σωνάρ ἐπῆγε νὰ καθῇσῃ ὑπὸ τὸ ἄλσος, ὡς ὀνομάζοντο τῆς «Μικρομάννας» τὰ τρία ἢ τέσσαρα ραχτικά δένδρα, τῶν ὁποίων τὸ ἀραιὸν φύλλωμα συνεπλέκετο εἰς εἶδος θόλου.

— Ὅ,τι γίνῃ ἂς γίνῃ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἀλλὰ δὲν δύναμαι ν' ἀντισταθῶ εἰς τὸν πειρασμὸν λουκουλείου μονογαγίας.

Καὶ εὐθὺς παρήγγειλε μερίδα ξυνολόγιον καὶ δύο μισὰς μερίδας κουνέλι. Ἐπρωτίαν δὲ πάντοτε νὰ ζητῇ ἀντὶ μίαν δύο μισὰς, παρατηρήσας ὅτι τὸ ἄθροισμα τῶν δύο κλασμάτων ἦτο ἀνώτερον τῆς μονάδος.

Ἦ παραγγελία αὕτη ἐπέσυρεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν προσοχὴν νέας κυρίας, φορούσης ἀσπρὴν νυμφικὴν ἐσθῆτα, ἀνθ' ἧς πορτοκαλέας εἰς τὴν κεφαλὴν, ὑποδήματα χοροῦ καὶ διαφανῆ πέπλον ἐκ ψευδοαντέλλας ἐπὶ ὤμων, οἷτινες θὰ ἤρσαν πολὺ περισσότερον ἀν ἢσαν τελείως ὀστροῦ. Αὕτη ἦτο ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ γείτονος θεάτρου ἐλθοῦσα μετὰ τὴν δευτέραν πρῶτην τῆς «Λουκίας» νὰ προσφέρῃ εἰς ἑαυτὴν γεῦμα συνιστάμενον ἀπὸ μίαν ἀγκινάραν μετὰ τὸ ξυνολόγιον καὶ ἕνα καφέ.

— Δύο μερίδας κουνέλι! εἶπεν εἰς τὸ αὐτίον τῆς ὑπηρετρίας. Αὐτὸς ὁ κύριος ἡξέυρει νὰ τρέφεται. Πόσα χρεωστῶ, Ἀδέλα;

— Εἴκοσι δι' ἀγκινάραν, εἴκοσι διὰ καφέ, πέντε τὸ ψωμί, τὸ ὅλον σαράντα πέντε λεπτά.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ φθάσῃ τέλος πάντων τὸ κουνέλι μου! ἀνέκραγεν ὁ Σωνάρ, κρούων μετὰ τὴν μάχαιραν τὸ ποτήρι.

— Κύριε, ἀπήντησεν ἡ ὑπηρετρία, προσερχομένη μετὰ πινάκιον, τὸ ὁποῖον

— Ἰδοὺ, εἶπεν ἡ Λουκία καὶ ἀπέχωρσε ψάλλουσα:

«Θεοδότης ἀγάπη!...
— Νομίζω ὅτι ἡ αἰδοῦς αὕτη ἐκφώνει τὸ λά, ἡκούσθη λέγων σιωπηλὸς τις μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης κύριος, ὅστις ἐγευματίσεν εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν μετὰ τὸν Σωνάρ, ὅπῃ σθεν προπυργίου θελίων παντὸς μεγέθους.

— Ὅτι ἐκφώνει τὸ λά! δὲν λέγετε μάλλον ὅτι τὸ καταπίνει! ἀπήντησεν ὁ Σωνάρ. Ἀλλὰ καὶ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ψάλλῃ καλλίτερα, ἐπρόσθεσε δεικνύων τὸ περισσεύσαν εἰς τὸ πινάκιον τῆς αἰδοῦς ξυλόλαδον, ἀφοῦ ἐξέπλυνε τὸν λάρυγγά της μετὰ ὕδι.

— Τὸ δέος ἔχει τῷ ὄντι ἰδιότητος διαβρωτικῆς. Ἦ καλλιτέρα τοῦ δέους τούτου ποιότητος κατασκευάζεται εἰς τὰ δικαίως φημιζόμενα ἀποστακτῆρια τῆς Αὐρηλίας.

Ὁ Σωνάρ ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς τὸν τοσαύτην δεικνύοντα διάθεσιν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ὁμιλίας. Τὸ ἀνέκτι δέμα τῶν μεγάλων γαλανῶν ὀφθαλμῶν του, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο πάντοτε ἀναζητοῦντες τι εἰς τὸν αἰθέρα, μετέδιδεν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του τὴν ἡρεμὴν ἐκείνην μακαριότητα τὴν διακρίνουσαν τοὺς μαθητὰς τῶν ἱερατικῶν σχολῶν.

Τὸ δέμα του εἶχε τὸ χροῖμα κιντρινισάντων ἐλεφαντόδοντος πλὴν μόνον τῶν παρειῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπῆνθαι ἐρυθρὰ θρασυῆς καραβίδος, τὸ δὲ στόμα ἐφαίνετο σχεδισθὲν ὑπὸ πρωτοτύπου μαθητοῦ, τοῦ ὁποίου ἐσπρωξάν τὸν ἀγκύνα.

Οἱ ὀδόντες ὅμως ἐστίαζον ὑπὸ τὰ κάπας αἰθιοπικῆς χέλης τοῦ λευκοῦ ὡς κνηγιατικὸ σκῶλον, ἢ δὲ παχέα σιγῶν ἀνεπαύετο εἰς λευκὸν λαίμα.

Ἦν ὄντως τὴν μίαν ἀκρὰν ἐντραμμένην πρὸς τὰ τάρταρα, ἐνθ' ἧς ἄλλῃ ἠπείλει τὸν οὐρανόν. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐφῆρε φαλακρὸν ἤδη πλατύγυρον πῖλον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξέφευγε καταρράκτης ξανθῶν τριχῶν. Ἀξιοθέατον ἦτο καὶ τὸ πλατὺ αὐτοῦ καστανόχρου ἐπανωφόριον, τὸ ὅσον καὶ ὁ πῖλος μαδῆμενον, μ' εὐρύτατα θυλάκια παρανεμωμένα μετὰ γερῶν γραφῶν καὶ φυλλάδια. Οὐδὲν ὡς φροντίζων περὶ τῆς ἀνακρίσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεβάλλετο τὸ ὑποκείμενόν του, ἔτρωγε μετὰ μεγάλῃν ὀρεξιν καὶ συνεχῇ ἐπιφωνήματα ἐπιδοκιμασίας λουκάνικα μετὰ ξυνολόγιον. Καὶ τῶν ὅμως ἀνεγνώσκων ἀνοικτὸν πρὸ αὐτοῦ θιελίον, τοῦ ὁποίου τὸ κείμενον ἐπλοῦτιζε μετὰ πικνὰς εἰς τὸ περιθώριον σημειώσεις.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ φθάσῃ τέλος πάντων τὸ κουνέλι μου! ἀνέκραγεν ὁ Σωνάρ, κρούων μετὰ τὴν μάχαιραν τὸ ποτήρι.

— Κύριε, ἀπήντησεν ἡ ὑπηρετρία, προσερχομένη μετὰ πινάκιον, τὸ ὁποῖον

— Ἀλλὰ δὲν θὰ φθάσῃ τέλος πάντων τὸ κουνέλι μου! ἀνέκραγεν ὁ Σωνάρ, κρούων μετὰ τὴν μάχαιραν τὸ ποτήρι.

— Κύριε, ἀπήντησεν ἡ ὑπηρετρία, προσερχομένη μετὰ πινάκιον, τὸ ὁποῖον

— Ἀλλὰ δὲν θὰ φθάσῃ τέλος πάντων τὸ κουνέλι μου! ἀνέκραγεν ὁ Σωνάρ, κρούων μετὰ τὴν μάχαιραν τὸ ποτήρι.

— Κύριε, ἀπήντησεν ἡ ὑπηρετρία, προσερχομένη μετὰ πινάκιον, τὸ ὁποῖον

— Ἀλλὰ δὲν θὰ φθάσῃ τέλος πάντων τὸ κουνέλι μου! ἀνέκραγεν ὁ Σωνάρ, κρούων μετὰ τὴν μάχαιραν τὸ ποτήρι.

Μαρούφι

ον ετοποθέτησε πρό το φιλοβίβλου ομοτραπέζου, το κουνέλι έτελείωσεν, ο κύριος έλαβε την τελευταίαν αυτήν μερίδα.

— Δυστυχία! ανέκραξεν ο Σωνάρ. Τόσση περιείχετο εις την επιφώνησιν εκείνην μελαγχολία, ώστε ο κύριος με τα βιβλία συγκινηθείς παραμέρισε μερικούς τόμους και θέσας το πινάκιον εις το μέσον της τραπέζης.

— Συγχωρήσατέ με, είπε, να σας παρακαλέσω να μοιράσωμεν το φαγητόν αυτό.

— Άλλά δεν επιθυμώ να στερηθώτε αυτό, απήντησεν ο καλλιτέχνης μας.

— Τότε με στερείτε πολύ μεγαλειότητας ευχαριστώ.

— Αν έχω ούτω... ειπεν ο Σωνάρ τεινών το πινάκιον του.

— Επιτρέψατέ μου να μη σας προσφέρω την κεφαλήν, ειπεν ο ξένος.

— Ο Σωνάρ ηγχαρίστησεν, άλλ' άναλαμβάνων το πινάκιον παρετήρησεν έντός αυτού ακριβώς το τμήμα εκείνο του ζώου, το όποιον έλεγεν ότι έκράτησε διά τόν έαυτόν του ο ξένος.

— Η κεφαλή, έπρόσθεσεν ούτος, είνε μόν το εύγενές έπιτόγισμα του ανθρωπίνου σώματος, άλλα θεωρείται κοινώς ως το κατώτατον του κοινίκου, εγώ όμως την αγάπω.

— Τότε λυπούμαι ότι την έστερηθήτε προς χάριν μου.

— Πώς την έστερήθη; Με συγχωρείτε, εγώ έκράτησα την κεφαλήν. Είχα μάλιστα την τιμήν να παρατηρήσω...

— Άλλά τότε τί είνε τοῦτο; ειπεν ο Σωνάρ, θέτων το πινάκιον του υπό την μύτην του ξένου.

— Τί βλέπω! ανέκραξεν ούτος άνατείνων τάς χείρας εις τόν ούρανόν. Καί άλλη κεφαλή πλην της ιδίης μου; Μας παρέθεσαν κόνικλον δικέφαλον! Ο κ. Βυβών, ο διακρινόμενος διά την κομψότητα του ύφους και της ένδυμασίης του, διαφέρει παραδειγματά, τινα τοιούτου δικεφαλισμού. Το κατ' έμέ, θεωρώ εύτύχημα ότι ηξιώθη να γευθώ σπανιώτατον τέρας.

Χάρις εις το έπεισόδιον τοῦτο, η συναναστροφή απέθη οικειοτέρα. * Σωνάρ, μη θέλων να φανή κατώτερος κατά την φιλοφροσύνην, έζητησε δευτέραν φιάλην οίνου, και άλλην ο ξένος. Ο Σωνάρ έπρόσφερεν έπειτα σαλάταν και ο ξένος όπωρικά. Περί δε την ογδόην της έσπέρας ώρθοντο μεταξύ αυτών επί της τραπέζης πέντε φιάλαι κεναί. Αι σπονδαί αὐται έπρόκαλεσαν, ως ήτο έπόμενον, άμοιβαίαν έμπιστοσύνην. Ο ξένος έγνώριζεν ήδη, ως αν είχε συναναστραφή μετ' αυτού τόν φίλον μας Σωνάρ, όπως και ούτος ότι ο ομοτραπέζος του άνομάζετο Γουσταύος Κολίνος, έπαγγελλάμενος την φιλοσοφίαν και άποζών έκ μαθημάτων γεωμετρίας, χημείας, βοτανικής, άστρονομίας, όντολογίας και πάσης άλλης ακριβούς φυσικής ή μεταφυσικής έπιστήμης. Πάντα όσα έκέρδαιεν έκ της έγ-

κυκλοπαιδικής του διδασκαλίας έξώδευεν ο Κολίνος εις αγοράν βιβλίων. Το καστολόχουν έπανωφόριόν του ήτο γνωστόν εις όλους τους ύπαίθριους βιβλιοπώλας, από της γεφύρας της Όμονοίας μέχρι του Αγίου Μιχαήλ. Ούδεις όμως, ούδ' αυτός ο ίδιος έγνώριζε τι έκαμε τα φορτία εκείνα των βιβλίων, προς άνάγκωσιν των όποιων θα ήτο άναρκής ο βίος και αυτός του Μαρουφί. Από φιλομαθούς είχε γίνει βιβλιομανής. Αν συνέβαινε ποτέ να έπιστρέψη το έσπέρας άνευ δύο ή τριών νεοσυλλέκτων τόμων προς πλουτισμόν της βιβλιοθήκης του, δεν έλειπε να ειπή ως ο Ρωμαίος αυτόκράτωρ: «Έχασα την ήμέραν μου». Οι περιποιητικοί αυτοί τρόποι, η πρωτοτυπία της συνομιλίας του, εις την όποιαν κατάρθωσε να συμπλέκη τα άσύγκλωστα και πρό πάντων τα φρικαλέα του λογοπαίγνια κατέβελξαν τόν Σωνάρ σπύσαντα να ζητήσει την άδειαν να προσθήσθι το όνομα του Γουσταύου Κολίνου, εις τόν περιήμον εκείνον κατάλογον των φίλων του.

Περί την 9ην της έσπέρας έξήλθον έκ του ξενοδοχείου της «Μικρομάννας» εύθυμότατοι, όχι όμως και πολλοί επί των ποδών των στερεοί. Ο Κολίνος έπρόσφερε καφέ, τόν όποιον έδέχθη ο Σωνάρ υπό τόν όρον ν' αντιπροσφέρη το κονιάκ. Μετά ταῦτα μετέβησαν να γευθώσιν εις το έπί της οδού 'Αγ. Γερμανού καφενεύον του Μώμου.

Ότε εισήλθον εκεί εῶρον δύο έκ των φοιτητών του καταστήματος ζωής προς άλλήλους λογομαχοῦντας. Ο εις έξ αυτών ήτο εικοσιπενταετής περίπου νέος, του όποιου το πρόσωπον έπασκίαζε πυκνή τρίχρους γενειάς, ενώ επί του κρανίου του αϊ τρίχες ήσαν τόσοں ολίγαι, ώστε θα ήδύνατο χωρίς μεγάλον κόπον να μετρηθώσιν. Εφόρει μαδρον φόρεμα στενόν εις τούς άγκώνας και πρώην μαδρον θρακίον τά δε υποδήματά του έφαινοντο χρησιμεύσαντα εις τόν Περιπλανώμενον Ιουδαίον διά να κάμη τόν γύρον του κόσμου.

Ο Σωνάρ παρατηρήσας ότι ο φίλος του Κολίνος και ο θαυπάγων νέος έχαιρετίσθησαν ήρώτησεν αυτόν αν τόν έγνώριζεν.

— Τόν άπαντά εις την βιβλιοθήκην, απήντησεν ούτος, νομίζω ότι είνε άνθρωπος των γραμμάτων.

— Τοῦτο ύπέθεσα κι' εγώ έκ της ηλικίας των ένδυμάτων του.

Ο δε κύριος, με τόν όποιον ο νέος έκείνος έλογομαχεί, ήτο περίπου τσσαρακοντούτης, όλοστράγγυλος και προωρισμένος ν' άποθάνη έξ άποπληξίας, καθ' όσον ήδύνατο τις να κρίνη έκ της άμέσου άνευ μεσολαθήσεως τραγήλου συναφείας της κεφαλής με τούς ώμους του. Η ήλιθιότης ήτο χαρνεμένη με κεφαλαία γράμματα επί του συμπιεσμένου αυτού μετώπου, του όποιου τὸ ήμισυ έσκέπαζε μικρός μαδρος σκούφος. Άνομάζετο κύριος Μανάρης και ήτο υπάλληλος της Δημαρχίας, κρατών τά κατάστιχα του νεκροσκόπου.

— Κύριε Ροδόλφε! έκράυαζε διά φωνής, ήτις έφαινετο έξερχομένη από τόν λάρυγγα φύλακος χαρμετίου, σείων αυτόν διά τὸ κομβίον του ένδύματός του, θέλετε να σας είπω την γνώμην μου; Όλαι αὐταί αϊ έφημερίδες δεν χρησιμεύουν εις τίποτε. Άκούσατε μίαν ύπόθεσιν· εγώ είμαι οίκογενειάρχης και έρχομαι εις το καφενεύον να παίξω ντόμινο. Τοῦτο το παραδέχεσθε;

— Άδιστάκτως. Προσέχετε τώρα εις τόν συλλογισμόν μου, έξηκολούθησεν ο κ. Μανάρης, συνοδεύων πάσαν φράσιν του με γρονθοκόπημα της τραπέζης σείων τά ποτήρια και τά φυτζάνια, έρχομαι και βλέπω έφημερίδας. Η μίς λέγει μαδρό, η άλλη λέγει άσπρο, και τοῦτο κι' εκείνο. Άλλά τί μ' ενδιαφέρουν έμένα όλα αὐτά. Εγώ είμαι καλός οίκογενειάρχης, ο όποιος έρχεται εις το καφενεύον...

— Να παίξω ντόμινο, συνεπλήρωσεν ο Ροδόλφος.

— Κάθε θράδυ, έξηκολούθησεν ο κ. Μανάρης. Υποθέσατε τώρα. Μ' έννοείτε...

— Πολύ καλά.

— Διαβάξω ένα άρθρον, το όποιο δεν μου άρέσει και με πνίγει η χαλί, διότι ήξεύρω ότι όλα όσα λέγουν αϊ έφημερίδες είνε όλα ψεύματα! Άναίσχυντα ψεύματα, έστρίγγλισε με τόν έξέχοντα τόνον της φωνής του, και όλοι οι δημοσιογράφοι συκοφάνται, άχρείοι και λησται.

— Άλλά κύριε Μανάρη...

— Ναί, λησταί, έφώναξε δυνατώτερα ο γραμματεὺς του νεκροσκόπου. Αὐτοί έκαμαν την επανάστασιν και το χαρτονομίσμα. Άπόδειξίς ο κ. Μυράτ...

— Θέλετε να είπτε ο Μαρράτ, διέκοψεν ο Ροδόλφος.

— Όχι, όχι, ο Μυράτ, έπέμεινεν ο κ. Μανάρης, είδον και την κηδείαν του, όταν ήμην μικρός.

— Άλλά σας θεβαίω...

— Εγώ ξεύρω τί λέγω! Είδα μάλιστα και εις το Ιπποδρόμιον την έφοδον του Μυράτ.

— Ας είνε λοιπόν ο Μυράτ.

— Αυτό λέγω και εγώ. Ο Μυράτ όπου έγραφεν εις ένα υπόγειον την άχρείαν του έφημερίδα! Σας έρωτα, δεν έκαμαν καλά οι Βουρβόνοι να τόν καταπονήσουν, αφού είχε προδώσει;

— Τίνα έκαρτόμησαν οι Βουρβόνοι; Τις έπρόδωσε;

— Ο άχρείος έκείνος, όπου έγραφε την έφημερίδα εις το υπόγειον και έπρόδωσε τόν Ναπολέοντα εις τά 1815. Διά τοῦτο λέγω, ότι όλοι οι δημοσιογράφοι ήσαν πάντοτε οι ίδιοι. Ξεύρετε τί θα έλεγα εγώ, κύριε Ροδόλφε; Άκούσατε μίαν ύπόθεσιν. Θα ήθελα μίαν καλήν έφημερίδα... όχι μεγάλην και πρό πάντων χωρίς φράσεις;

— Άλλά πώς θα ήδύνατο να έκφρασθί χωρίς φράσεις;

— Μάλιστα χωρίς φράσεις. Παρακολουθήσατε τόν συλλογισμόν μου.

— Προσπαθώ.

— Λοιπόν χωρίς φράσεις, θα έλεγε μόνον πώς είνε εις την ύγειαν του ο Βασιλεύς και αν θα είνε καλώς αϊ έσοδείαι. Διότι εις τί χρησιμεύουν όλα τά άλλα, τά άκατάληπτα; Κάμετε μίαν ύπόθεσιν. Εγώ είμαι υπάλληλος της Δημαρχίας και κρατώ τά κατάστιχόν μου, δεν είν' έτσι; Λοιπόν θα ήτο ως να ήρχοντο να μου είπουν: «Κύριε Μανάρη, σεις που καταγράφετε τάς αποβάσεις, να γράψετε και τοῦτο κι' εκείνο».

Άλλά ποίον τοῦτο; Ποίον έκείνο; Και τί σχέσιν έχει τοῦτο κι' έκείνο με το κατάστιχόν μου; Αϊ έφημερίδες είνε το ίδιον, προσέθεσε θριαμβευτικώς, ως τελικόν συμπέρασμα.

— Βεβαίωτατα, ειπεν εις τόν άκρατών του, κατορθώσας, ως φαίνεται, να έννοήσθ.

Και ο κ. Μανάρης, αφού έδέχθη τά συγχαρητήρια των γειτόνων του, έπήγε να καθήσθ και πάλιν εις την τράπεζαν του ντόμινου.

Του έφραξα το στόμα, επιθύρισε δεικνύων τόν Ροδόλφον καθίσαντα εις άλλην τράπεζαν με τόν Σωνάρ και τόν Κολίνον.

— Τί κτήνος αυτός ο καταστιχάρης! ειπεν ούτος εις τούς συντρόφους του.

— Άλλ' η κεφαλή του, με τά στρογγυλά της μάτια είνε διά ζωγράφισμα, απήντησεν ο Σωνάρ, έξάγων καπνοσύριγγα, εις την όποιαν είχε μεταδώσει ο καπνός στυλινότητα μαύρου καθρέπτου.

— Η πίπα σας είνε ώραιότητα, ειπεν ο Ροδόλφος.

— Έχω άλλην πολύ ώραιότεραν, την όποιαν καπνίζω εις τούς θσιλικούς χορούς, απήντησεν ο Σωνάρ. Κολίνε δόσε μου καπνόν.

— Μοῦ έτελείωσεν, απήντησεν ο φιλόσοφος.

— Επιτρέψατέ μου, να σας προσφέρω ειπεν ο Ροδόλφος θέτων επί της τραπέζης μικρόν δέμα καπνού.

Την φιλοφρόνησιν ταύτην ανταπέδωκεν ο Κολίνος προσφέρων εις τούς συντρόφους του έν ποτόν. Ο λόγος έπράπη εις την φιλολογίαν, ο δε Ροδόλφος ώμω όγησε μιὰ πολλής μετριοφροσύνης τάς σχέσεις του προς τάς Μούσας και παρήγγειλε νέον ποτόν. Ο υπήρητης αφού έγέμισε και πάλιν τά ποτήρια ήτοιμάζετο ν' άποκομίση την φιάλην, άλλ' ο Σωνάρ όστις είχεν ακούσει άντηχοῦσαν εις το θυλάκιον του Κολίνου την δυαδίαν των πενταφράγκων, διέταξε ν' άφεσθί η φιάλη επί της τραπέζης. Το περιεχόμενον αὐτῆς κατέστησε μετ' ολίγον μεταδοτικώτατον τόν Ροδόλφον, όστις έσπευσε να διηγηθί απ' άρχης έως τέλους την βιογραφίαν του εις τούς νέους αυτού φίλους.

Οῦτοι θα διασκεδάσουν πιθανώς εκεί, αν ο καταστηματαρχής δεν έδοποιεί αυτούς με πολλήν εύγένειαν ότι ήτο η ώρα να κλεισθί το καφενεύον. Ολίγας όμως στιγμάς αφού έξήλθον, ήρχισε να θρέχη ποταμίδόν. Ο Κολίνος και ο Ροδόλφος κατ'όκριν εις την άλλην άκραν των Παρισίων, εις τόν Άγιον Λουδοβίκον, και την Μονμάρτην, ο δε Σωνάρ, τελείως λησμονήσας ότι από της πρώτης ήτο άνέστιος, έπρότεινεν εις αυτούς να τούς φιλοξενήσθ.

Κατοικῶ, ειπεν, εῶα πλησίον. Θα ξενοκτίσωμεν όμιλοῦντες περί φιλολογίας και καλλιτεχνίας. Σὺ θα κλειδοκυμβαλίσθ και ο Ροδόλφος θα μάς άπαγγείλῃ στίχους, ειπεν ο Κολίνος. — Έχει δικαίον, έπρόσθεσεν ο Σωνάρ, πρέπει να διασκεδάσωμεν. Ο βίος είνε θρασύς. Όταν έφθασαν εις την οίκίαν του, ο Σωνάρ εκάθησε πρό της θύρας άναμένων τούς συντρόφους του, εισελθόντας εις γειτονικόν όπωπώλειον, το όποιον έτυχε ακόμη άνοικτόν, να προμηθευθόν τά στοιχία αὐτοσχεδίου δείπνου. Ο Σωνάρ έκρουσε κατ' έπανόληψιν την θύραν, ένθυμούμενος άμυδρώς ότι ο Δουράνδος είχε την κακήν συνήθειαν να θραδύνῃ. Η θύ-

Μαρούφι

ρα ήνοιχθη επί τέλους, ο δε θυμωρός άτελώς έξυπνήσας και μη ένθυμούμενος τὸ πρώην συμβάντα, οῦδεμίαν άντέταξεν ένστασιν εις την είσοδον των τριών φίλων.

Μετά τὴν έπιμονον άνάβασιν της ούρανομήκους κλίμακος, ο Σωνάρ, όστις έπρόπορευετο, έμεινεν έκπληκτος εύρίσκων τὸ κλειδίον εις την κλειδαρότρυπαν της θύρας.

— Τί συμβαίνει; ήρώτησεν ο Ροδόλφος.

— Δεν ήμπορώ να τὸ έννοήσω, έπιθύρισε ο Σωνάρ. Εύρίσκω εις την κλειδαρότρυπαν τὸ κλειδίον, το όποιον είχα λάβει μαζί μου, άναχωρών τὸ πρωί. Ίδου αὐτό, έπρόσθεσεν έξάγων την κλειδα έκ του θυλακίου του.

— Τοῦτο είνε μαγεία!

— Θαυματουργία! ειπεν ο Κολίνος.

— Φασμαγορία, έφώναξε ο Ροδόλφος.

— Δεν ακούτε; ήρώτησεν ο Σωνάρ με φωνήν η οποία ήρχισε να τρέμῃ.

— Τί;

— Τὸ πιάνο μου, το όποιον παίζει μονάχον ντό, λά, μί, ντό, σί, σόλ, ρέ... Αὐτὸ το άναθεματισμένον «ρέ» είνε άδιόρθωτον.

— Άλλά μήπως έγελάσθης και δεν είνε εῶα το στίτι σου; ήρώτησεν ο Ροδόλφος, ψιθυρίσας έπειτα εις το αὐτίον του Κολίνου. Φοβοῦμαι ότι ο φίλος μας έμέθυσεν.

— Καί εγώ τὸ φοβοῦμαι νομίζει ότι ακούει πιάνον, εῶα είνε φλάουτον.

— Άλλά και σὺ, ως φαίνεται, μέθυσας, αφού δεν διακρίνεις ότι είνε βιολί, ειπεν ο ποιητής καθίζων εις τὸ τελευταίον σκαλοπάτι.

— Βιολί; Άκουσε, Σωνάρ, ειπεν ο Κολίνος σύραν τόν φίλον του έκ της κνήμης· ο κύριος έπιμένει ότι παίζων βιολί.

— Άκούσατε, ακούσατε έξεφώνησεν ο Σωνάρ, του όποιου πέθανεν ο τρόμος· τὸ πιάνο μου έξεκαλονθεὶ να παίζῃ. Τοῦτο είνε μαγεία.

— Θαυματουργία, έκράυασεν ο Κολίνος.

— Φασμαγορία, έστρίγγλισεν ο Ροδόλφος.

Την τριωδίαν εκείνην διέκοψε τὸ αϊφνίδιον άνοιγμα της θύρας, πρό της όποιας έφάνη νέος κύριος κρατών λυχνίαν φέρουσαν τρία ροδόχροα κηρία.

— Τί επιθυμείτε, κύριοι; ήρώτησε χαιρετών με πολλήν εύγένειαν τούς τρεις φίλους.

— Τί έκαμα σ' Ηπατήθην θεβαίως, δεν είνε εῶα τὸ δωμάτιόν μου, ειπεν ο Σωνάρ, βλέπων τὸ όλος άγνωστον έκείνο πρόσωπον.

— Συγχωρήσατέ, κύριε, τόν φίλον μας, έπρόσθεσαν συγχρόνως ο Κολίνος και ο Ροδόλφος είνε, ως βλέπετε μεθυσμένος.

Άλλ' εῶα έζητουν συγγνώμην δὲρ αὐτοῦ, ο Σωνάρ άνεγίνωσκεν έπι της θύρας την χαρκαθείσαν διά κρητίδος κατωτέρω έπιγραφήν.

«Ήλθα τρεις φορές να σοῦ ζήτήσω τ' άρχιχροινιάτικα μου».

Ε ὕ φ η μ ί α.

— Όχι, όχι, δεν ήπατώμην, έκράυασε στεντορείως. Τοῦτο είνε θεβαίως τὸ δωμάτιόν μου. Ίδου τὸ έπισκεπτήριον το όποιον ήλθεν η Εύφημία να μ' άφήσθ την πρώτην του έτους.

— Πιστεύσατε, κύριε, ότι πολὺ λυποῦμαι διά την διαγωγήν του φίλου μας, έπανέλαθεν ο Ροδόλφος.

— Καί εῶα θα κάμω πᾶν τὸ δυνατόν διά να σωφρονισθῇ, έπρόσθεσεν ο Κολίνος.

Ο άνοίξας την θύραν ήδυνήθη να κρατήσθ τόν γέλωτα.

— Αν θέλετε, ειπτε, να εισέλθετε μίαν στιγμὴν εις τὸ δωμάτιόν μου, πιστεύω ότι ο φίλος σας θα πεισθῇ βλέπων αὐτὸ ότι δεν είνε δικόν του.

— Εύχαριστώ.

Και ο ποιητής και ο φιλόσοφος λαβόντες τόν Σωνάρ, ο μὲν έκ του δεξιού, ο δε έκ του άριστεροῦ θραχίονος τόν έμβάσαν εις τόν θάλαμον η μάλλον τὸ παλάτιον του Μαρκέλλου, τόν όποιον άνεγνώρισε θεβαίως ο άναγνώστης.

— Περιέργων ειπε πόσον εύμόρφυνεν η κατοικία μου, ειπεν ο Σωνάρ.

— Επέισθης, τέλος πάντων η σκόμη; ήρώτησεν αὐτόν ο Κολίνος. Άλλ' ο Σωνάρ, άναγνώρισας τὸ πιάνο του, εκάθισε πρό αὐτοῦ και ήρχισε να παίζῃ.

— Ε, σεις, ακούσατε ειπε κρουων συγχορδίας. Τὸ ζῶον άνεγνώρισε τὸν αὐθέντην του, Σόλ, λά, σόλ, φά, μί, ρέ. Άναθεματισμένον «ρέ». Δεν σας έλεγα ότι είχα άναγνώρισει τὸ δργανόν μου.

— Επειμένει, ειπον οι δύο φίλοι εις τόν Μαρκέλον.

— Καί τοῦτο, έπρόσθεσεν ο Σωνάρ δεικνύων τὸ έναστρον φουστάν, τὸ όποιον έκείτο έπί καθίσματος, μήπως δεν είνε αὐτοῦσιον τὸ πρωινόν μου ένδυμα; Κι' τοῦτο, έξηκολούθησε, ξεκολλών από τόν ταίχον και θέτων υπό την μύτην του Μαρκέλου τὸ έν αρχή μνημονευθέν δικαστικόν έγγραφον εις έμέ η εις άλλον, αποτείνεται;

Καί ήρχισε ν' άναγινώσκῃ:

« Διά ταῦτα ύποχρεούται ο κ. Σωνάρ να έκκενώσθ το οίκημα και να παραδῶσθ αὐτὸ εις τόν ιδιοκτήτην έν καλήν καταστάσει την ογδόην Ἀπριλίου πρό μεσημβρίας, καταβάλλων και τὰ δικαστικά έξοδα συμποσόμενα εις πέντε φράγκας. Μήπως τομύζει να ίσχυρισθῇ ότι δεν είμαι εῶα ο Σωνάρ, ο έξωσθεις δικαστικώς έκ της οίκίας του και καταδικασθεις να πληρώσθ και πέντε φράγκα; Καί αὐτά έποδόσθες παρατηρών τούς πόδας του Μαρκέλου, δεν είνε αϊ παντόφλαι, τάς όποιάς μοῦ εκάτησεν η φίλη της καρδιάς μου; Τί άπαντάτε εις ταῦτα;

— Κύριε, απήντησεν ο Μαρκέλος, άποτεινόμενος κατά προτίμησιν εις τόν Κολίνον και τόν Ροδόλφον, ο φίλος σας έχει δικαίον καθ' όλα και εύρίσκεται εις τὸ στίτι του.

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

Ένα δράμα στην πλατεία

Εύδυμος διάλογος του Μωρίς Ντεκομπρά

Πρόσωπα:
Ο κ. ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ, σύζυγος της
ΧΟΝΤΡΗΣ ΚΥΡΙΑ.
Ο ΤΖΙΜΜΥ γιός τους.
Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ.
ΕΝΑΣ ΘΕΑΤΗΣ.
ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ.

Η σκηνή παρουσιάζει την πλατεία ενός θεάτρου. Σε λίγο πρόκειται να σηλωθεί η αυλαία.

Χοντρή Κυρία (στον άντρα της).— Κάθεται καλά, Βικέντιε;

Ο κ. Βικέντιος.— Έξοχα! Ο Τζίμμι μου.— Έγώ δεν είμαι διόλου καλά, μαμά! Δεν βλέπω τίποτα!... Ο κ. Βικέντιος.— Πώς θές να ιδής, κοντέ, αφού δεν σηκώθηκε ακόμη η αυλαία!...

(Γκάζι-γκούπ!... Άνοίγει η Αυλαία.)

Η Χοντρή Κυρία.— Ω! Κύττα, Τζίμμι, τι ώραία που είναι! Οι νάνοι χορεύουν γύρω απ' τη φωτιά!... Νά κι' η Νελάιδα που έρχεται!...

Ο Τζίμμι.— Δε βλέπω τίποτα καλὸ μαμά! Πού είναι οι νάνοι; Πού εἶ-
η Νελάιδα!...

Η Χοντρή Κυρία.— Θεέ μου! Τί ἐκνευριστικό που είναι αυτό το παιδί!... Κάθισε ήσυχα Τζίμμι, τί κουνιέσαι έτσι!

Ο Τζίμμι.— Αφού σου λέω πως δεν βλέπω! Είναι το καπέλλο της κυλίας μπλοσά!...

Η Χοντρή Κυρία (πὸ μαλακά τώρα).— Καλὸ έχει δικη το παιδί. (Στὸν άντρα της). Βικέντιε, τὸ παιδί δεν βλέπει τίποτε, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ καπέλλου.

Ο κ. Βικέντιος (φιλοσοφικά).— Τί να κάνουμε; Υπομονή!...

Η Χοντρή Κυρία.— Βικέντιε! Δεν πληρώσαμε γιὰ να κάνουμε υπομονή ἄλλα γιὰ να ιδούμε θέατρο!

Ο κ. Βικέντιος.— Τί θές να κάνω; Η Χοντρή Κυρία.— Θὰ μπορούσες τουλάχιστον, ν' ἀλλάξεις θέση με τὸν μικρό.

Ο κ. Βικέντιος.— Αυτό, μάστα. (Αλλάζει θέση με τὸν Τζίμμι). Καλὰ είναι τώρα; Μπα! Τώρα δεν βλέπω ἐγώ! Καπέλλο είναι τοῦτο ἡ κρεμαστὸς κήπος!...

Η Χοντρή Κυρία.— Ἐπρεπε να πῶς τὴ θέση τοῦ παιδιοῦ γιὰ να καταλάβης ὅτι εἶχε δικη!...

Ο κ. Βικέντιος (σιμύει πρὸς τὴν Κυρία με τὸ καπέλλο).— Με τὸ παοντόν, μοντάμ, ἔντε τὴν καλωσύνη νὰ βρῆτε τὸ καπέλλο σας;

Η Κυρία με τὸ καπέλλο.— Λο.—.....

Ο κ. Βικέντιος (ἐπιμένει).— Κυρία μου, ἔντε σὰς παρακαλῶ πολὺ τὴν καλωσύνη νὰ βγάλετε τὸ ὠνόμασ καπέλλο;

Η Κυρία με τὸ καπέλλο.— Λο.—.....

Ο κ. Βικέντιος (φυσά).— Πούω...

Η Χοντρή Κυρία.— Καὶ σου λέει ὁ ἄλλος... κυρία τοῦ κόσμου!... τὴς μιλάς καὶ οὔτε γυρίζεις νὰ σὲ δῇ!...

Ο κ. Βικέντιος (στον Κο

της Κας με τὸ καπέλλο).— Παοντόν κύριε, δεν λέτε, παρακαλῶ τὴς Κυρίας σας νὰ βγάλῃ λίγο τὸ καπέλλο τὴς; Η' Κα με τὸ καπέλλο (στον άντρα της).— Ιωακείμ! Ἄν τολμήσης νὰ κάνης αὐτὸ που λέγει ὁ ἀναιδὴς αὐτός, θὰ λογαριασθῶμε στο σπίτι! Ο Κος τὴς Κας με τὸ καπέλλο.— Καλά! Εὐπράξια μου...

(Λίγες στιγμὲς σιωπῆς).

Η Χοντρή Κυρία (φωναχτά).— Ἀναίδεια, τέλος πάντων που σου ἔχουν μερινέες!...

Η Κα με τὸ καπέλλο (κατακόκκινη στὸν άντρα της).— Ιωακείμ! Θ' ἀφήσης νὰ με δρῖζουν ἐστὶ αὐτοὶ ἐδῶ;

Ο Κος τὴς Κας με τὸ καπέλλο (στον κ. Βικέντιο με ἀξιοπρέπεια).— Κύριε!... Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ μὰς ἐνοχλῆτε ἐσεῖς καὶ ἡ Κυρία σας, γιατί δεν ἀκούμε τί λένε στὴ σκηνή.

Ο κ. Βικέντιος (με ἀνάλογη ἀξιοπρέπεια).— Καὶ μεις σὰς παρακαλοῦμε νὰ μὴ μὰς ἐμποδίζετε τὸ θέαμα. Δεν πληρώσαμε γιὰ νὰ βλέπουμε τὸ καπέλλο τὴς κυρίας σας!... (Στὸν Τζίμμι) Ἐλα ἐπὶ ἐδῶ, στὴ θέση σου!

Ο Τζίμμι (συμμορφώνεται, ἀλλά...)— Καλὰ πατέλα, δεν βλέπω τίποτα!...

(Ο Κος τὴς Κας με τὸ καπέλλο, κάνει πὸς δεν καταλαβαίνει. Η σύζυγός του τὸν σπρώχνει με τὸν ἀγκώνα τὴς, ἀλλ' αὐτὸς πάλι σιωπᾷ φιλοσοφικῶς).

Η Κα με τὸ καπέλλο (φωναίζει κατακόκκινη ἀπὸ τὸ θυμὸ).— Ιωακείμ! Θὰ δάλω τίς φωνές!...

Ο Κος τὴς Κας με τὸ καπέλλο.— Σιγώτερα φιλιᾶται μου, τίς ἐθαλές ἦδη...

Η Κα με τὸ καπέλλο (πρόσπεχε).— Ιωακείμ δεν είναι δυνατόν νὰ τοὺς ἀσῆσης αὐτοὺς τοὺς ἀνάγωγους νὰ με δρῖζουν ἐστὶ!...

Ο κ. Βικέντιος.— Ἀνέβα πάνω στο καθισμά σου!...

Ο Τζίμμι ν' ἀνεβαίνει).— Ὡλαία! Τόλα βλέπω...

Ενας θεατὴς (πίσω ἀπὸ τὸν Τζίμμι).— Ποι! Μικρός! Κάτσε κάτω παιδί μου!...

Ο κ. Βικέντιος (ἐπιμεταβαίνοντας).— Ο μικρὸς θὰ μείνῃ ἐκεῖ που βρίσκεται! Ἄν θέλετε νὰ δῆτε, πῶς τὴς Κυρίας απ' ἐδῶ, νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο τὴς! Τζίμμι, μὴν τὸ κουνᾷς παιδί μου ἀπ' αὐτοῦ!...

Ενας θεατὴς.— Ἐστὶ τὸ θέ-

Ο κ. Βικέντιος (γλυκύτατος).— Ὄ!... μὰς σπλαδώνεται!... Ἀλήθεια, ὅμως εἰστε πὶδ ὥραία χωρίς καπέλλο σὰς βεβαιῶ! Δεν είναι ἔτσι Ἐρριλὴ μου;

Η Χοντρή Κυρία.— Ναί, Βικέντιε μου!...

Η Κα με τὸ καπέλλο (πὸν άντρα της).— Ιωακείμ, δώσε στὸν μικρὸ τὴς Κας ἀπὸ πίσω, ὥς σοκολατάκι ἀπὸ τὸ κοντί.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

τε; Ἀνεβαίνω τότε κι' ἐγὼ πάνω στο καθισμά μου! Τὸ Κοινό ν.— Καθῆστε!... Κάτω!... Κάτω!...

(Ο θεατὴς ξανακάθεται καταφροντισμένος).

Ο Τζίμμι (ὀδύζοντας).— Πατέλα! Ο κύριος που κάθεται ἀπὸ πίσω μου, με τσίμπησε στά!...

Ο κ. Βικέντιος (στον Θεατή).— Κύριε! Ν' ἀφήσετε ἥσυχο τὸ παιδί! Ενας Θεατὴς.— Νὰ κάτση κάτω!

Ο κ. Βικέντιος.— Πῆστε καλύτερα, τὴς Κυρίας νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο τὴς!

Τὸ Κοινό ν.— Σοσ! Κάτω!... Ο μικρός!... Τὸ καπέλλο... Ὁξωω!

(Δημιουργεῖται πανδαιμόνιον. Ενας σφυρίζει, ἕνας ἄλλος φωνάζει σὰν κοκκοῦβάνια, κάποιος τρίτος σηκώνεται καὶ χειρονομεῖ. Τὸ θέατρο ἀναστατώνεται οἱ ἡθοποιοὶ διακόπτουν καὶ παρακολουθοῦν κι' αὐτοὶ τὸ θέαμα: ἐκπληκτοὶ στὴν ἀρχή, με εὐχαρίστησι κατόπι).

Ο Κος τὴς Κας με τὸ καπέλλο (στον αὐτὴ τὴς γυναίκας του).— Ἄκουσε βγάλε σὲ παρακαλῶ τὸ καπέλλο σου νὰ τελειώνωμε!...

Η Κα με τὸ καπέλλο (κατάπληκτος).— Πωσῶς;! Νὰ βάλω τό... τὸ καπέλλο μου; Ιωακείμ θὰ σὲ γερασούνισω!

Η ταξιθέτης.— Κυρίες καὶ Κύριοι, σιωπὴ, παρακαλῶ! Ἐμποδίζετε τὸν κόσμο νὰ ἀκούσῃ. Μικρὲ, κάτσε κάτω!... Κύριε μου, σὰς παρακαλῶ! Θὰ φωνάξω τὸν ἀστυφύλακα!...

Ο κ. Βικέντιος τραβᾷ κάτω τὸν Τζίμμι. Ο Τζίμμι βάζει τὰ κλάμματα. Σε λίγο οἱ οἱ σωμαίνουν. Η Κα με τὸ καπέλλο θριαμβεύει προσωρινῶς).

Η Χοντρή Κυρία (στον Τζίμμι που ἐξακολουθεῖ νὰ κλαίῃ σιωπηλά).— Μὴ κλαῖς γρυσό μου, θὰ ιδῇς σὲ λίγο περίφημα. (Ἐφαρμόζοντας τὰ ἡρωικά μέσα).

Η Κα ἔχει βέβαια λόγους νὰ μὴ θέλῃ νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο τὴς! Τὴν καὶ μὴν.

Ο κ. Βικέντιος (που μπήκε στο νόημα).— Βέβαια, βέβαια... Δεν μπορεί, κατὶ ὅλη τὸ κεφάλι τὴς γιὰ νὰ τὸ κρύβῃ με τόσο πείσμα Καμμιὰ φάλκρα... Ποὶς ξέρει!...

Η Κα με τὸ καπέλλο (Γίνεται κατακόκκινη καὶ με μιά ἀπότομη κίνηση βγάλε τὸ καπέλλο τὴς).— Ὁρίστε γιὰ νὰ ἡσυχάσετε!...

Ο κ. Βικέντιος (γλυκύτατος).— Ὄ!... μὰς σπλαδώνεται!... Ἀλήθεια, ὅμως εἰστε πὶδ ὥραία χωρίς καπέλλο σὰς βεβαιῶ! Δεν είναι ἔτσι Ἐρριλὴ μου;

Η Χοντρή Κυρία.— Ναί, Βικέντιε μου!...

Η Κα με τὸ καπέλλο (πὸν άντρα της).— Ιωακείμ, δώσε στὸν μικρὸ τὴς Κας ἀπὸ πίσω, ὥς σοκολατάκι ἀπὸ τὸ κοντί.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Μιὰ ἱστορία σκωτσέζικη

ΕΙΧΕ ΑΛΛΑΞΕΙ

ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ

Κάποιος Ἑγγλέζος ἦταν βαρεῖα ἀρρωστος. Ο γιατρὸς διέταξε νὰ τοὺ κάνουν τὸ ταχύτερον μετάγγιση αἵματος. Ένας Σκωτσέζος, με κατακόκκινα μάγουλα, δέχτηκε, νὰ προσφέρῃ τὸ αἷμα του, με τὸ ἀζημίωτον φυσικά.

Γίνθηκε ἡ μετάγγις κι' ὁ Ἑγγλέζος ἔβγαλε καὶ τοῦδωσε διακόσιες λίρες. Τρελλάθηκε ὁ Σκωτσέζος ἀπ' τὴ χαρὰ του. Τέτοιο ποσὸν οὔτε στὸν ὕπνο του δεν τὸ εἶχε δῇ.

Υστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ Ἑγγλέζος ξαναρρώστηκε καὶ ξαναχρειάστηκε αἷμα. Φώναξαν φυσικά πάλι τὸν Σκωτσέζο που ἦρθε τρεχάλα. Γίνθηκε κι' ἡ δεύτερη μετάγγιση καί, ὅταν τελείωσε ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά, ὁ Ἑγγλέζος ἔβγαλε καὶ τοῦδωσε ἑκατὸ λίρες.

Περίεργο, σκέφτηκε ὁ Σκωτσέζος, τὴν ἄλλη φορά μοῦδωσε τὰ διπλάσια. Ἀλλὰ δεν εἶπε τίποτα γιατί καὶ οἱ ἑκατὸ λίρες δεν ἦταν ποσὸν εὐκαταφρόνητον.

Ο Ἑγγλέζος ἀρρώστηκε καὶ γιὰ τρίτη φορά. Πάλι χρειάστηκε μετάγγιση καὶ πάλι φώναξαν τὸν Σκωτσέζο.

Αὐτὴ ὅμως τὴν φορά ὁ Ἑγγλέζος ἔκανε τὸ «Κορδίδο» καὶ δεν τὸ ἔδωσε τίποτα.

Τί εἶχε συμβεῖ; Ἀπλοῦστατα. Στὶς φλεβες του κυκλοφοροῦσε πιά... Σκωτσέζικο αἷμα!!

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ο Λαλάκης δὲν λείπει ποτέ του ψέμματα

Μία εύδυμη ἱστοριουλά

τοῦ κ. Β. Σαμπᾶ

Ἦταν καλὸ, πολὺ καλὸ παιδί ὁ Λαλάκης κι' ὅλοι στὴν παρέα τὸν ἀγαποῦσαν. Μαζὶ ὅμως με τὰ πειρά του τὰ καλὰ εἶχε κι' ἕνα πολὺ κακὸ, ἕνα ἐλάττωμα ὁ Λαλάκης: δεν ἔλεγε ποτέ του ψέμματα.

Σ' ὅτι τοῦ ἔλεγαν, σ' ὅτι τὸν ρωτοῦσαν ἐννοοῦσε ν' ἀπαντᾷ πάντα με ἀκρίβεια καὶ πρὸ παντὸς με εὐλικρίνεια. Δεν θὰ μπορούσε ποτέ, νὰ πῇ κανεῖς, πὼς εἶχε γελασθῇ ἀπ' τὸ Λαλάκη. Ἡ φιλαληθεία του ἔφτανε μέχρι μονομανίας καὶ ἡ εὐλικρίνεια του μέχρι ἀταπαρνήσεως.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ τοῦ εἶχε στοιχίσει πολλὰ γιατί ἂν ὑπῆρχαν μερικὸι ποὺ τοὺς εὐχαριστοῦσε τὸ κακὸ αὐτὸ φυσικὸ τοῦ Λαλάκη, ἦσαν πάρα πολλοὶ κι' οἱ δυσχεστερημένοι ἐξ αἰτίας του, τὸ γεγονός δὲ αὐτὸ τοῦ εἶχε στοιχίσει ὡς τώρα, τὰ μαλλοκέφαλά του τοῦ Λαλάκη.

Φαντασθῆτε ὅτι κάποτε, εἶχε χάσει μιά σπουδαία θέση σὲ κάποια Ἐταιρία, μόνο καὶ μόνο γιατί ἀπῆλθε ὅταν τὸν ρώτησαν τί ξέρει, με μιά ἀπέρριττη καὶ συγκινητικὴ ἐν τῇ ἀπλότητι τὴς λέξη, μιά λέξη που φέρνει συνήθως καταστροφές:

— Τίποτα.

Κάποτε δὲ πάλι, ὅταν πέθανε ἕνας μακρινὸς συγγενὴς του στὴν Αὐστραλία καὶ τὸν ἐκάλεσαν γιὰ νὰ τοῦ ἀνακρινώσουν τὴν συγκινητικὴ εἰδηση ὅτι τὸν κληρονομοῦσε ἑλλείψει ἄλλου... ἀμειωτέρου κληρονόμου, ὁ δυστυχὴς Λαλάκης ἐφώνησε κατεξανεστημένος:

— Μὰ πὼς! Ὑπάρχει ἕνας πρώτος ἐξάδελφός του στὸ Μπαγλαμαποῦρ τῶν Ἰνδιῶν!

Καὶ ἔλασε τὴν κληρονομία.

Τὸ φοβερότερο, ὅμως, πᾶνμα τὸ θῆμα αὐτὸ τὴς ἀληθείας, ὁ δυστυχέστατος Λαλάκης, τὸ ἔπαθε ἐδῶ καὶ λίγες μέρες.

Πὼς δεν ἔπεσε κεραννόπληκτος, πὼς δεν πῆρε ἑκατὸν ἑξήντα δισκία κινήνης ὁ Λαλάκης εἶναι θαῦμα. Πάντως, ἰδοὺ ἡ ἱστορία. Ἡ τελευταία δὲ. Ὅχι γιατί ὁ Λαλάκης πέθανε, ἀλλὰ γιατί ἔπαυσε ἀπὸ τό-
τε... νὰ μὴ λῇ ψέμματα.

Κάποτε, ἡ φήμη τοῦ Λαλάκη ἐφθασε καὶ σ' αὐτὰ κάποιες ἀξιοσεβάστας δεσποινίδες κατόχου ἀξιοσεβάστας προικός.

Ρομαντικὸ κορίτσι ἡ δὲς Π. εἶχε μείνει ἀνύπαντρη, ψάχνοντας νὰ βρῇ τὸ ἰδανικὸ της. Εὐλικρίνεια ζητοῦσε καὶ ἡ δὲς Π., εὐλικρίνεια περίμενε.

Γι' αὐτὸ καὶ περίμενε καὶ περίμενε τόσο, που ἔπεσαν τὰ μαλλιά της καὶ ἀναγκάστηκε νὰ φορέσῃ περρούκα!

Ὅταν ἄκουσε γιὰ τὸν Λαλάκη, ξετρελλάθηκε. — Αὐτὸς εἶναι! εἶπε, μέσα της καὶ δεν δίστασε νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ καὶ τοῦ πατέρα της

— Παιδί μου, εἶναι νεαρός πολὺ.

— Μὰ κι' ἐγὼ πατέρα δεν εἶμαι νεαρά! Τί μπορούσε νὰ πῇ ὁ δυστυχὴς πατήρ!

Πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Λαλάκη. Τὸ στόμα τὴς ἀληθείας, ἔφερε τὰ περὶ φιλίας καὶ περρούκας ἀλλὰ ἡ προικα, ὅπως εἶπαμε, ἦταν ἀξιοσεβάστη.

Ἐδέχθηκε, ἔγιναν οἱ ἀρραβῶνες καὶ σὲ λίγο θὰ γινόντουσαν οἱ γάμοι. Ὅποτε ἕνα βράδυ συνέβη ἡ καταστροφή.

Ὁ Λαλάκης καθόταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ με τὴν ἀρραβωνιαστικιά του. Ἐκεῖνη ἦταν ὅλο νάξι, κι' ἐκεῖνος τὴς χαίδεψε με συγκίνησι τὰ χερούσθαι μαλλιά. Ἐαφνικὰ ἐκείνη τὸν ρωτᾷ:

— Λαλάκη μου σ' ἀρέσει τὸ χρώμα τῶν μαλλίων μου δευξενέ, ἢ θέλεις νὰ τὰ ἀλλάξω;

Τὸ στόμα τὴς ἀληθείας σκέφτηκε λίγο κι' ἔπειτα: — Γιατί Νινίτσα μου νὰ τρέχης στὰ κομμωτήρια; Δεν ἀλλάξεις καλλίτερα περρούκα;

Καὶ ὁ Λαλάκης ἐδιώχθηκε ἀπ' τὸ παράθυρο.

Καὶ μιὰ μαρσεγιέζικη

Ὁ Μάριος ψάρευε ἕνα θραδάκι με τὸ καλὰμὶ στὴν προκυμαία τὴς Κορνίς, ὅταν βλέπῃ νὰ πλησιάσῃ ἕνας νέος νὰ πετᾷ τὸ σακκάκι του καὶ νὰ πέφτῃ στο νερό.

Ὁ Μάριος κατάλαβε ἀμέσως περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ ὅπως ἦταν πονόψυχος ἄνθρωπος, πετᾷ κι' αὐτὸς ἀμέσως τὸ σακκάκι του, καὶ πέφτει πίσω ἀπὸ τὸν νεαρό στο νερό. Σὲ λίγο καταρθώνει νὰ τὸν πιάσῃ ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ νὰ τὸν βγάλῃ ἔξω.

Ὁ νεαρός ὅμως ἀπελπισμένος μὲ τὴν πάτησε στὴν προκυμαία, κάνει ἕνα πλάγιο πήδημα καὶ εἰσέρχεται γιὰ δευτέρη φορά στὴ θάλασσα.

Γιὰ δευτέρα φορά ὁρᾷ καὶ ὁ Μάριος ἔξω πρὸς τὸν νεαρόν, τὸν φθάνει στὸν πᾶτο καὶ τὸν βγάδεῖ ἔξω σὺ καὶ ἀβλαβῇ.

Ὁ νέος, ἐντούτοις ἦταν φαίνεται φοβερὰ ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴν ζοή, γι' αὐτὸ καὶ πέφτει γιὰ τρίτη φορά στὴ θάλασσα.

Ἀνεξάντλητος σὲ καλωσύνη ὁ Μάριος πέφτει κι' αὐτὸς γιὰ τρίτη φορά στο νερό καὶ σώζει πάλι τὸν αὐτόχειρα.

Ὁ νεαρός δεν ἀποπειράθηκε νὰ πῇ σὰ καὶ τετάρτη φορά στὴ θάλασσα. Ρίχνει ἕνα ἄγριο βλέμα στὸν Μάριο καὶ ἀπομακρύνεται.

Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν ἕνα δέντρο. Ὁ νέος τὸ πλησιάζει καὶ βγάζοντας ἕνα σχοινὶ ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ δένει σ' ἕνα κλαδί καὶ ἀπαγορεύεται.

Ὁ Μάριος τὸν βλέπει, ἀλλ' ἀπῆλθε τὴν φορά δεν τὸ κουνᾷ.

Οἱ παριστάμενοι τὸν ρωτοῦν με ἀπορία:

— Πὼς δεν τρέχεις Μάριε νὰ τὸν σώσης; Δεν ἀποχρίστηκες ὁ δυστυχής!...

— Ἀπαγορεύτηκε. ἔκανε ὁ Μάριος, κι' ἐγὼ θέλω πὼς πῆγε νὰ κρεμασθῇ γιὰ νὰ σωθῇ!...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Το "αρωτικό κρινο"

Ένα άριστουργή-
ματικό μυθιστό-
ρημα έρωτος και
περιπετειών

ΓΙΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

(Στο 'Αζαί της Γαλλί-
ας, ένα γραφικό χωριου-
δάκι της κοιλάδας του
Ιντερ, ζή με τα δίδυμα
κοριτσάκια της 'Η Σαρ-
λόττα Λαμάρς. 'Ο άν-
τρας της απουσιάζει ά-
πό διετίας στην Αυστρα-
λία, όπου πήγε για να
εργασθ' σε κάτι μεταλ-
λεία. Μια παράξενη άρ-
ρώστεια προσέβαλε την
άτυχη Σαρλόττα που έως
τότε ήταν υπόδειγμα νοι-
κουράς και μητέρας.
'Εξ αιτίας ενός άθεσπιά-
δικου που άνοιξε πλάι
στο σπίτι της, ή άτυχής
κατελαμβάνετο από κάτι
παράξενα συμπτώματα με
τάσεις προς έμετον, με
σποτιόλην και με δύσ-
πνοιας, που την άναγκά-
ζουν να ξεπετιέται έξω
από το σπίτι της και να
τρέχει στο δάσος, για ν'
αναπνεύσει καθαρόν αέρα.
Οι συχωριανοί της που
την έβλεπαν να τρικλί-
ζει, νόμισαν ότι τώρριζε
στο ποτό και άρχισαν
να την περιφρονούν και
να τη φωνάζουν Μπε-
κρού. Πολλές φορές, ή
άτυχής Σαρλόττα έπεφτε
στά χωράφια άναίσθητη.

σ' ένα βαθύ ληθαργικό ύπνο, που έ-
μοιαζε με θάνατο. Και να τί έπαθε
στο τέλος: Μια μέρα, χωρίς να ξέρη
πώς, έφερε στον κόσμο ένα κατεπι-
κτό άγοράκι, τον 'Ανρύ. Κάποιος ά-
τιμος την είχε βρή άναίσθητη και την
έβιασε. Τό σούσουρο έγινε τρομερό
στο μικρό χωριό. Και όταν το μικρό
νόθο παιδί άρρώστηκε από τα ίδια
συμπτώματα, όλοι οι κάτοικοι του 'Α-
ζαί, μη εξαίρουμένου και του για-
τρού Ρενεβίλ, υπέθεσαν ότι ή Μπε-
κρού έδηλητηρίασε τό παιδί της άμαρ-
τίας, για να μη τό βρή ο σύζυγός της
που μαθεύτηκε ότι έπέστρεψε από την
Αυστραλία. Μονάχα ένας δεν ήθελε
να πιστέψη την ένοχη της Σαρλόττας
παρ' όλα τα φανερά σημάδια. 'Ο παι-
δικός της φίλος Ζάν Μπερτελέν, ο ό-
ποιος εξακολουθούσε να τρέφει γι'
αυτήν ένα τρυφερό αίσθημα.

Στόν πύργο του Φενεστρέλ, κοντά
στο 'Αζαί, ζή ο κόμης Ουμβέρτος ντέ
Τιελλάι με την όραία και ματαιόδοξη
γυναίκα του την Κλοτίλδη. 'Αλλ' ή
Κλοτίλδη, παρ' όλη την άγάπη του άν-
δρός της, πλήττει τρομερά από τη ζωή
της έπαρχίας και άπατά τον κόμητα
με ένα ρέμπελο νέο του χωριού, όνό-
ματι Ματίς (τόν άποτιθέμενο ήσαστή
της άτυχούς Σαρλόττας). Ένα βράδυ
κατά τη διάρκεια μιας έσπερίδας, ο
κόμης μετράει στο γιαντρώ Ρενεβίλ
200.000 φράγκα, για ένα κτήμα που
του είχε πωλήσει προ ήμερών ο για-
τρός. 'Ο τελευταίος πήρε τα χρήματα
και ο κόμης, έπειδη ήταν νύκτα, συ-
νώδευσε τό γιατρό, για ασφάλεια, ως
τό σπιτάκι της Σαρλόττας, όπου και
άπεφωρίσθησαν.

Την ίδια μέρα, ο άνδρας της Σαρ-
λόττας, έπιστρέψας γεμάτος λαχτάρα
από την Αυστραλία, βρήκε στο σπίτι
του την πιο τρομερή συμφορά. 'Η γυ-
ναίκα του είχε άσπασήσει ένα νόθο
παιδί. Και τό παιδί αυτό είχε πεθάνει
την ίδια μέρα της άφίξεώς του άνύ-
ποπτου συζύγου, από δηλητηρίαση, ό-
πως φώναζε ο κόσμος).

3ον

Οί δυο άνδρες χαιρετήθηκαν.
'Ο κόμης γύρισε πίσω, κατευ-
θυνόμενος προς τον πύργο και
ο γιατρός έσυνέχισε τό δρόμο
του. Δεν έκανε, όμως, δυο βήματα
και μπροστά του είδε μια άνδρική
σιλουέττα. 'Ηταν ο Ζώρζ Λαμάρς, ο
όποιος με φωνή που έτρεμε, του εί-
πε:

—Γιατρέ, είμαι ο Ζώρζ Λαμάρς.
—'Ο σύζυγός! είπε ο γιατρός.
—Ναί, ο σύζυγός της Μπεκρούς...
έλατε, σας παρακαλώ.
—Τι με θέλετε;
—Θέλω να ξαναδείτε τό νεκρό παι-
δάκι.
—Τό παιδάκι δεν έχει πλέον ανάγ-
κη της συνδρομής μου...
—Ελάτε, γιατρέ, σας παρακαλώ.
Ίκέτευσε ο Ζώρζ.

'Ο Ρενεβίλ δεν έδίστασε. Και μπή-
κε μέσα στο σπιτάκι με τους κισ-
σούς.

Κεφάλαιον ΙΙον

Μου παίρνουν τα παιδιά μου

Μόλις έφθασαν στο νεκρικό δω-
μάτιο, ο Ζώρζ είπε στο γιατρό:

—Κύριε, ξαναγύρισα
χωρίς να ξέρω τί συνέ-
βη κατά την άπουσία
μου. Φαντασθήτε την ά-
πελπισία που με τυραν-
νεί... Δεν ζητώ, όμως,
τόν οίκτο κανένος. 'Α-

—'Η γνώμη μου, είπε ο γιατρός,
θα γίνει γνωστή στη δικαιοσύνη, αύ-
ριο τό πρωί... 'Εχω την πεποίθηση
ότι τό παιδί δηλητηριάστηκε.

—Και ποιόν θεωρήτε ένοχον; Μιλή-
στε, γιατρέ!

—Δεν μπορώ να μιλήσω... Αυτό
δεν με άφορά... 'Ο γιατρός μπορεί
να ύποδείξη τό έγκλημα, άλλ' όχι
και τον έγκληματία... ή δικαιοσύνη
είναι ή μόνη άρμοδία ν' άνακαλύψη
και τιμωρήση τον ένοχο.

—Τουλάχιστον, γιατρέ, ποιόν ύπο-
πτεύετε;

—Δεν μπορώ τίποτε να σας πώ.

—Είσατε βέβαιος ότι πρόκειται πε-
ρι έγκλήματος;

—'Απολύτως βέβαιος. Πάντως, ο
είσαγγελεός θα διορίση και άλλους
ιατροδικαστάς, που θα κάνουν νε-
κροψία.

'Η Σαρλόττα που μέχρι της στιγ-
μής εκείνης έμενε σάν μαρμαρωμέ-
νη, μίλησε:

—Λέτε, γιατρέ, ότι τό παιδί μου
δηλητηριάστηκε;

—Ναί, είπε ο δόκτωρ Ρενεβίλ, γω-
ρίς να την άξιώση με τό βλέμμα του.

—Είσαί τρελλός! του φώναξε.
Τρελλός τρελλός, τρελλός! Δεν έ-
φωνα ούτε στιγμή από την κούνια
του παιδιού, καθώς άρρώστηκε.

'Ο γιατρός δεν άπάντησε. Και
παίρνοντας τον Ζώρζ από τό μπρά-
τσο, του είπε:

—Ελάτε, κύριε Λαμάρς... δεν πρέ-
πει να μέινετε περισσότερο εδώ... και
ή παρουσία σας είναι περιττή... Δεν
έχετε να κάνετε τίποτε... Σας προσ-
φέρω τη φιλοξενία μου ν' άπόψε...

Και από μέσα του έλεγε ο για-
τρός: «Τουλάχιστον θα τον ένω κον-
τά μου και θα μπορέσω να τον προ-
στατεύσω άν πάθη καμιά κρίση...
'Ο δυστυχής κινδυνεύει να παραφρο-
νήση...»

—Πράγματι, τα μάτια του Ζώρζ
πετούσαν τώρα μια παράξενη, άγρια
λάμψη. Τα νεύρα του χοροπηδούσαν
μέσα του.

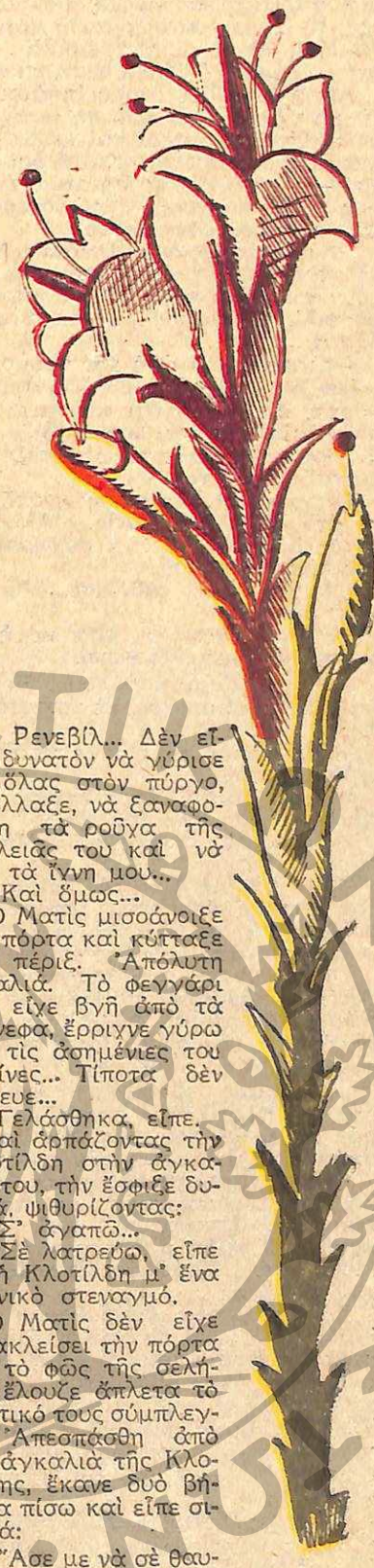
—Ευχαριστώ, γιατρέ μου, ψιθύρι-
σε, ευχαριστώ... 'Αλλά θα μείνω. Δεν
τελείωσα ακόμα... 'Εχω και κάτι
άλλο να κάνω.

—'Οπως θέλετε, είπε ο γιατρός
με λύπη. Καληνύχτα σας.

Η ιστορία
ένός μαρτυρικού
έρωτος
που τίθεται στην
πιό άπρόοπτη
και δραματική
δοκιμασία.

ΟΝΙΘΗΝ ΟΤΩΦΘΗ Ο

του άφδάστου
γάλλου συγγρα-
φέως
'Ιουλίου Μαρύ

Ρενεβίλ και τη φρικτή κατηγορία.

—'Ολες οι συμφορές άπ' αυτόν
τόν άνθρωπον ήλθαν στο κεφάλι
μου... Και με κατηγορεί αυτός!...
Αυτός που δεν μπόρεσε να γιατρέ-
ψη ούτε μένα, ούτε τό παιδάκι μου...
Και τώρα γέμισε τον κόσμο με τις
συκοφαντίες του... 'Α! Τόν καταρα-
μένο! Και να γιατί μου πήραν τα
παιδιά μου! Τα παιδιά μου!

Και άρχισε να τρέχει σάν τρελλή
μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, χωρίς
να ξέρη ποδ πηγαίνει...

'Η καμπάνα της εκκλησίας του
Πόν - ντε - Ρουάν σήμανε τη δεκάτη
νυκτερινή...

Κεφάλαιον Ι2ον

Στα έρείπια της μονής

'Η Κλοτίλδη ντέ Τιελλάι είχε όρί-
σει ως τόπον για τα νυκτερινά της
ραντεβού με τόν Ματίς, τα έρείπια
της μονής του Ρελαί. 'Εκεί είχαν
συμφωνήσει να συναντηθούν κι' άπό-
ψε, στάς έννέα, ένώ οι καλεσμένοι
της θα γλεντούσαν στο πάρκο του
πύργου.

Πρώτη έφθασε στα έρείπια ή κό-
μισσα.

Με τό θάρρος που δίνει ο έρωτας
στις γυναίκες, διέσχισε μόνη της τό
σκοτεινό δάσος για να φθάση στον
τόπο όπου θα συναντούσε τον έρα-
στή της. Στο δρόμο της δεν είχε κα-
νένα συναντήσει. 'Απόλυτη έρημιά
βασίλευε τριγύρω.

'Εσπρωξε μια μισοκλεισμένη πόρ-
τα και μπήκε κάτω από μια κάμαρα,
που τό σκοτάδι την έκανε πελώρια,
σάν φτερούγα γιγαντιαίου πουλιού.

Δεν φοβότανε. 'Ηταν συνηθισμέ-
νη πιά. Και οι κουκουβάγιες με τις
νυκτερίδες που άρχισαν να φτερουγι-
ζουν άνήσυχες, δεν της έκαναν καμ-
μιάν έντύπωση.

Στάθηκε άκίνητη κοντά στην πόρ-
τα και περίμενε τόν Ματίς. Δεν περι-
μενε πολύ. Σε λίγο, ο άνδρας των
στοχασιών της έφθασε, της έδωσε
ένα βιαστικό φιλί στο στόμα κι, έ-
κλεισε τη πόρτα.

Φαινότανε τρομαγμένος. 'Η Κλο-
τίλδη τό κατάλαβε.

—Τι συμβαίνει, λοιπόν; τόν ρώτη-
σε άνήσυχη.

—Δεν ξέρω... μου φαίνεται πως
κάποιος με παρακολουθεί... Κάποιος
άνδρας, που έρχεται προς τα εδώ...

—Πώς ήταν ντυμένος;

—Σάν χωρικό.

—Θά είναι κανέναν παραστικός.

Δεν πιστεύω να έρχεται για μέ.

—Τό εύχομαι, είπε ο Ματίς, τρέ-
μοντας.

—Μά γιατί τρέμεις;

—Τρέμω για σένα, Κλοτίλδη, για-
τί...

—Γιατί;

—Γιατί από τη σιλουέττα του άγ-
δρός αυτού, μου φάνηκε πως πρό-
κειται για τόν άνδρα σου...

—Για τόν άνδρα μου! έκανε ή κό-
μισσα τρομαγμένη.

—Ναί...
'Ενα ρίγος διέτρεξε τα μέλη της
νεαράς γυναίκας.

—Δεν είναι δυνατόν, ψιθύρισε... τόν
είδα που έφευγε, συνοδευών-τό για-

τρό Ρενεβίλ... Δεν εί-
ναι δυνατόν να γύρισε
κι' όλος στον πύργο,
ν' άλλαξε, να ξαναφο-
ρέση τα ρούχα της
δουλειάς του και να
βρή τα ίχνη μου...

—Και όμως...

'Ο Ματίς μισόανοιξε
την πόρτα και κύτταξε
στά πέριε. 'Απόλυτη
σιγαλή. Τό φεγγάρι
που είχε βγή από τα
σύννεφα, έριχνε γύρω
του τις άσημένιες του
άκτίνες... Τίποτα δεν
σάλευε...

—Γελάσθηκα, είπε.

Και άρπάζοντας την
Κλοτίλδη στην άγκυ-
λιά του, την έφίξε δυ-
νατά, ψιθυρίζοντας:

—Σ' αγαπώ...

—Σε λατρεύω, είπε
κι' ή Κλοτίλδη μ' ένα
ήδονικό στεναγμό.

'Ο Ματίς δεν είχε
ξανακλείσει την πόρτα
και τό φως της σελή-
νης έλούζε άπλετα τό
ερωτικό τους σύμπλεγ-
μα. 'Απεσπασθή από
την άγκαλιά της Κλο-
τίλδης, έκανε δυο βή-
ματα πίσω και είπε σι-
γαλά:

—'Ασε με να σε θαυ-
μάσω... άσε με να σε

Το "αφρωδίο" κρίνο

καμαρώσω και να σου πω τι όμορφη είσαι άποψε...

Και ή Κλοτίλδη, για να τον ευχαριστήση κατέβασε την κουκούλα, ξεκούμπωσε το μακρύ της παλτό και με μιά χαριτωμένη κίνηση των ώμων της, τó άφησε να σωριασθή χάμα.

—Ναι, είσαι όραιο, όραιο σαν θεά, ψιθύρισε ό Μάτις έκστατικός.

Αυτός φορούσε στολή ίππότου, με τό καπέλλο κάτω από τη μασάλη, με τό ξίφος στο πλάι και με τά μαλλιά πουδραρισμένα... Καί ή όμορφιά του — γιατί ήταν πραγματικά όμορφος — άνδεικνύετο περισσότερο με τη στολή του εύπατρίδου.

Άγκαλιάσθηκαν και πάλι. Άλλά τη στιγμή που έτοιμάζονταν να σμίξουν τά χείλη τους σ' ένα παράφορο φιλή, τρώμαξαν. Είχαν άκούσει βήματα...

—Κατάλωμοι από τον τρώμο, έρριξαν ένα όειλό βλέμμα έξω από την πόρτα. Στο μονοπάτι που περνούσε στην άκρη των έρειπίων, βάδιζε ένας άνδρας, που κάθε τόσο γύριζε και κύτταζε πίσω του.

Τό χέρι της Κλοτίλδης γατζώθηκε στον ώμο του Μάτις... Άλλά κι αυτός δεν μπόρεσε να συγκρατήση μιά κίνηση τρώμου.

—Αυτός είναι, ψιθύρισε... 'Ο άνδρας σου!

—Είμαστε χαμένοι, είπε κι ή κόμισσα με σβυσμένη φωνή.

—Μή φοβάσαι καθόλου... Ξεχνάς ότι είμαι έτοιμος να σε προστατεύω;

Άλλά πώς τους είχε προδώσει στόν κόμητα;

—Είμαι ναμένη! έπανέλαβε ή Κλοτίλδη, τρελλή από τον τρώμο.

—Κουράγιο, αγάπη μου. Μή φοβάσαι...

Ο κόμης ντέ Τιελλαί, σταμάτησε και κύτταξε πίσω του. 'Υστερα κρύφθηκε πίσω από ένα θάμνο κι έμεινε άθέατος από τους δυό έραστές.

Οι τελευταίοι άνεδορήσαν. Προφανώς, ό κόμης δεν έσκόπευε να πλησιάση στά έρείπια. Άλλά τότε τι ήρθε να κάνει έδώ πέρα; Γιατί αυτός οι μυστηριώδεις κινήσεις του;

—Φοβάμαι! Φοβάμαι! ψιθύρισε πάλι ή Κλοτίλδη. 'Ασφαλώς, για μάς ήλθε. Θά νομίζη τι δεν ήρθαμε άκόμη και ένεδρεύει σαν κυνηγός...

Δέν τελείωσε τη φράση της 'Άλλά βήματα άκούσθηκαν πάνω στά χαλίκια του μονοπατιού... Καί με την ψυχή στά χείλη από την άγωνία, ό Μάτις και ή Κλοτίλδη είδαν τό γιατρό Ρενεβίλ!

Τά πράγματα έξελίγησαν ραγδαίως από αυτή τη στιγμή. Μόλις ό γιατρός πέρασε μπροστά από τό θάμνο, όπου ήταν κρυμμένοι ό κόμης, κοντοστάθηκε για να πάρη άνάσα.

Την ίδια, όμως, στιγμή, ό κόμης έγύμνηξε άπάνω του σαν θηρίο, τόν έσπαξε από τό λαιμό και θέλησε να τόν πνίξη!

—Βοήθεια! Βοήθεια! φώναξε ό γιατρός, με πνιγμένη φωνή, προσπαθών με τά γέρικά γέρια του ν' άπαλλάγη από τίς χαλύβδινες άρπάγες

του κόμητος.

Ο Μάτις και ή Κλοτίλδη κυττάχθηκαν τρέμοντες. 'Ηταν άληθινό αυτό που έβλεπαν; 'Η μήπως έπρόκειτο περί έφιάλτου;

—Βοήθ... άκούσθηκε πάλι ή φωνή του γιατρού.

—Θά τόν σκοτώσω! ψιθύρισε ό Μάτις.

Και κίνησε να τρέξη πρós βοήθεια του γέροντος.

Άλλά ή Κλοτίλδη τόν συνεκράτησε.

—Μή μ' άφήνεις μόνη, ψιθύρισε.

—Μά θά τόν πνίξη... δεν πρέπει να τόν άφήσω... άκουσε...

—Θέλεις λοιπόν, να προδοθώ; Θέλεις την άτίμωσή μου; Σκέψου!...

—'Αν μάς ίδη μαζί, θά με σκοτώση, ψιθύρισε ή Κλοτίλδη άπελπισμένη.

—'Ασε με σε παρακαλώ, Κλοτίλδη...

—'Οχι... δεν μπορώ ν' άνθέξω στην καταστροφή... Ούτε θέλω να με σκοτώση. Φοβάμαι τό θάνατο, Μάτις, λιπήσου με.

Ο Μάτις άναγκάστηκε να την άκούση... 'Εν τώ μεταξύ ό γιατρός Ρενεβίλ άγωνιούσε μέσα στά γέρια του στοταγγαλιού. Καί κάποια στιγμή άκούσθηκε να λέγη:

—'Αθιε!... 'Η κατάρα του 'Θεού έπάνω σου!... Τό φάντασμα μου θά σε κυνηγή μερά και νύχτα... ή έκδίκησή μου θά γραφή στο μέτωπό σου... τη μέρα που θά είσαι πιο εύτυχής... θυμήσου... στο μέτωπό...

—'Υστερα σιωπή. Κανένas θόρυβος πιά, μέσα στη σιγαλιά του δάσους. 'Ο άτυχής γιατρός είχε ξεψυχήσει...

—ΕΠΙ—

Μόλις συνήλθε από τη λιποθυμία της ή Κλοτίλδη, ψιθύρισε:

—'Ηταν άλήθεια αυτά που είδα με;

Άλλ' ό Μάτις δεν άπήντησε. 'Η ταραχή τόν είχε παγώσει κι' αυτόν.

Έρριξε τό παλτό στόν ώμο της κομήσης και άγκαλιάζοντάς την σφιχτά, ψιθύρισε:

—Πάμε να φύγουμε από δω... 'Ο φονιάς έφυγε... πρέπει να έπιστρέψουμε στόν πύργο... Δεν πρέπει να γίνη αντιληπτή ή άπουσία σου... ούτε ή δική μου... 'Ελα, πάμε πάλι στό Φνεστρέλ.

—Δέν έχω τη δύναμη, Μάτις... Θά με σκοτώση, όπως σκότωσε και τόν άλλον.

—Θάρρος, Κλοτίλδη!... Δεν υποπτεύεται τίποτε... Γιατί φοβάσαι;

—Πρέπει να έλθης και σύ μαζί μου, Μάτις... δεν μπορώ να έπιστρέψω μόνη μου, μέσα στό κολασμένο αυτό δάσος...

—Θά σε συνοδεύω ως τά πρόθυρα του πάρκου, Κλοτίλδη... δεν πρέπει να μπούμε μαζί, για να μη παρεξηγηθώ...

—Ναι... ναι...

Και ξεκίνησαν με βήμα κλονιζόμενο από τη συγκίνηση.

Στό πάρκο του πύργου οι καλεσμένοι, σκορπισμένοι σε διάφορα γκρούπ διασκέδαζαν χορεύοντας και τραγουδώντας ή φλερτάροντας πίσω από τους πυκνούς θάμνους. 'Ετσι, κανένas δεν είχε αντιληφθή την άπουσία της Κλοτίλδης.

Μόλις επέτρεψε ή κόμισσα, πέρασε από τό νορβηγικό κίόσκι, έρριξε μέσα τ

σε από τό νορβηγικό κίόσκι, έρριξε μέσα τ

παλτό της και άνεμχθη πάλι με τους προκεκλιμένους της, όποιοι άρχισαν να τη κομπλιμεντάρουν για την έπιτυχία της θαυμασίας αυτή έσπερίδος, που τόσο ζωντανά ξανάφερνε στη μνήμη την έποχή της Μαρίας - 'Αντουανέττας.

Άλλ' ή Κλοτίλδη δεν είχε αυτό ούτε μάτια για κανένα. Τό βλέμμα της άναζητούσε τόν κόμητα. Προσπαθούσε να πείση τόν έαυτό της ό τό δράμα που είχε δη δεν ήταν παρά μιά φρικτή όπτασία και ότι ό κόμης βρισκόταν κάπου εκεί, περιπο

ούμενος τούς καλεσμένους του.

Άλλά δεν τόν έβλεπε πουθενά. Γύρισε σ' όλα τά μέρη, ρώτησε διαξιά και άριστερά — με τρόπο, φυσικά — άλλά κανένas δεν είχε δη τό κόμητα, από την ώρα που είχε φύγει με τό γιατρό Ρενεβίλ.

Άποκαμωμένη από τίς τόσες συγκινήσεις, μπήκε στόν πύργο και τρέβησε σ' ένα μικρό σαλόνι, που ήταν έρημο έκείνη τη στιγμή. Σωριάσθηκε σ' ένα φωτείν και προσπάθησε ν

συγκεντρώση τίς σκέψεις της. Για αυτό τό έγκλημα; Για ποιά σκοπέ

Γιατί; Γιατί...

—'Ω! 'Ας μη τελείωνε ποτέ αυτή γιορτή. 'Ας μη έφευγαν οι καλεσμένοι. Γιατί τότε ή Κλοτίλδη θά

μεινε μόνη με τόν άνδρα της. Κι' αυτό τό τέτ - α - τέτ την τρώμαζε.

Πέρασε μισή ώρα. 'Υστερα, ή κόμισσα συγκέντρωσε τίς δυνάμεις της και βγήκε πάλι στό πάρκο. Καί κοντά στην μεγάλη δεξαμενή με τ

χρυσόψαρο, ό κόμης, άνάμεσα σ' ένα γκρούπ φίλων του, συνουλιών

συας, σαν να μην είχε συμβή τίποτα στά έρείπια του μοναστηριού.

—Είναι μεγάλος ήθοποιός, συλλογίσθηκε ή κόμισσα. Πώς μπορεί να είναι άπαθής;

Πέρασε πλάι του, άλλ' έκείνη δεν την είδε. Προχώρησε σε μιά σκε

τεινή άλλεα, συλλογιζόμενη τη φοβερή στιγμή που θαμνε μόνη με τόν άνδρα της και έαφνικά είδε μπροστά της τόν Μάτις.

—'Ηλθαν να σε δώ πριν φύγω, τή

είπε. Δεν θ' άπομακρυνθώ, όμως, μείνω όλη τη νύχτα, τριγυρίζοντάς

έξω από τό πάρκο του πύργου. Ταν όλοι οι καλεσμένοι φύγουν, πλησιάζω κάτω από τά παρδα

σας... 'Αν σου συμβή τίποτε, φώναξε με καί θέλω άμέσως... Θέλω νοιώθης την παρουσία μου κοντά σου...

—'Σ' ευχαριστώ, Μάτις... αν ήξερε

πώς τρώμαζω στη σκέψη ότι σε λίγ

θά μείνω μόνη μαζί του... Τόν είδε

έξού:

—Ναι, πρό όλιγων λεπτών, είπε

Μάτις. Φαίνεται άπίστευτα ήσυχος

και χαρούμενος μάλιστα.

—Ναι, έτσι τόν είδα κι' εγώ, εί

λαστον και διηλεκτικώτατον.

—Τρομερή δύναμη θελήσεως αυτός άνθρωπος.

—'Ελα να σε φιλήσω, αγάπη μου

πριν φύγω... 'Ωρβουάρ, Κλοτίλδη,

θά είμαι κοντά σου...

Άλλ' αυτή τη φορά ή Κλοτίλδη

δεν άπήντησε. 'Ο έρως της αυτό

πρός τόν Μάτις είχε κι' όλας έξα

μισθή... Μήπως και τόν αγάπησ

άλλωστε, με ελκρινή αγάπη, αυτό

τόν νέον; 'Οχι. 'Εκείνο που την

σπρωξε στην άγκαλιά του, δεν ήταν

πραγματικός έρως, άλλά μιά έπι

λαίότης, ένα όλίσθημα που τό προ

κάλεσε ή άνία, ή πλήξη, ή μονότο

ζωή της και ή εύρεθιστή ιδιοσυ

κрасία της...

Δέν έτόλμησε, λοιπόν, ν' άνταπο

δώση τόν τρυφερό αυτόν χαριετισμό.

Κι' ό Μάτις άπομακρύνθηκε, χωρίς ν' άκούση δυό γλυκόλογα.

—ΕΠΙ—

Στίς τρεις μετά τά μεσάνυχτα οι

καλεσμένοι είχαν άδειάσει τόν πύ

ργο, και τίς άλλες του πάρκου. Κι' ή

Κλοτίλδη με την καρδιά σφιγμένη,

άνέβηκε στά διαμερίσματά της, όπου ή καμαριέρα της την ξέντυσε

και την άφησε μόνη.

Άλλ' ή μοναξιά της αυτή δεν έ

κράτησε περισσότερο από τρία λε

πτά. Την ώρα που έτοιμάζονταν να

βγάλη ένα στεναγμό άνακουφίσεως,

με την ιδέα ότι ό κόμης δεν θά τη

έπισκεπτόταν αυτή τη νύχτα, άκού

σθηκε ένας έλαφρός γτύπος στην

πόρτα. Καί πριν ή Κλοτίλδη πη

«έμπρός», ή πόρτα άνοιξε και στό

κατώφλι της παρουσιάσθηκε ό

κόμης ντέ Τιελλαί.

—'Ηλθαν να σε καληνυχτίσω,

της είπε, γαμογελώντας. Θέλεις

να με δεγθής για λίγα λεπτά;

—Είμαι κουρασμένη... έχω ένα

τρομερό πονοκέφαλο... είπε ή κό

μισσα με φωνή που μόλις άκου

γότανε.

Ο κόμης έκλεισε την πόρτα και

προχώρησε. Άλλ' ή Κλοτίλδη έ

κανε ένα βήμα πρós τά πίσω.

—Τι έπαθες; της είπε. Θάλεγε

κανείς ότι σε τρώμαζω.

—Τι ιδέα!

—Άπλωσε τά χέρια του με δει

λία, για να την άγκαλιάσπ. Άλλ'

έκείνη έξακολουθούσε να τραβιέ

ται από κοντά του και να πλησιάζ

η στο παράθυρο.

—Μά τι έχεις, Κλοτίλδη; τη

ρώτησε ό κόμης άνήσυχος.

Της έπιασε τό χέρι και τό αίσ

θάνθηκε να τρέμη μέσα στό δικό

του.

—Είναι άλήθεια, της είπε. 'Ε

χεις λίγο πυρετό... Κουράσθηκες

πολύ... Θά σ' άφήσω να ήσυχά

σες... 'Εχεις ανάγκη από ύπνο...

—'Οστόσο... σε είδα πολύ λίγο ά

πόψε... Σε θαύμαζα, όμως, από

μακριά... Καί σου τό λέγω τώρα,

που είμαι κοντά σου... 'Ασε με

να σου πω πόσο σαγηνευτική ή

σουν άπόψε, με τη φορεσιά της

Μαρίας - 'Αντουανέττας.

—Και γαμηλώνοντας τη φωνή

του, ψιθύρισε με πάθος:

—'Ησουν ή όραιοτέρα από ό

λες, Κλοτίλδη, αγάπημένη μου

Κλοτίλδη.

Η καρδιά της κομήσης είχε

παγώσει από τη φρίκη.

—Τι σου συμβαίνει, λοιπόν,

Κλοτίλδη; ψιθύρισε ό κόμης. 'Ε

γλώμισες σαν τό κερί. Δεν εί

σαι μόνον άρρωστη. 'Εχεις και

κάτι άλλο. Τό βλέμμα σου άπο

φεύγει τό δικό μου... Γιατί; Τι

σου έκανα;

—Τίποτε... είμαι νευριασμένη...

τό ξέρεις... κι' αίσθάνομαι τρομε

ρή κόραση...

—Κλοτίλδη, κάτι μου κρύβεις...

μου δίνεις την έντύπωση ότι με

μισείς... γιατί; Κι' εγώ που αίσ

θάνομαι τέτοια αγάπη για σε

να... 'Ακουσε Κλοτίλδη... δεν εί

μαι πάντοτε εύθυνη... πολλές φο

ρές έχω τέτοιες θλίψεις, ώστε ή

καρδιά μου να ματώνη από τόν

τρέχη μέσα στό σκοτάδι, χωρίς να

ξέρη πού διευθύνεται. Καί φώναζε

οιαρκώς:

—Τά παιδιά μου! Μοῦ έκλεψαν τά

παιδιά μου!

Είχε περάσει τά γειτονικά χωρά

φια και γάσθηκε στό δάσος του Βε

λαντρώ. Κάτι, χωρίς να τό κατα

λάβη, έφθασε στά έρείπια της μονής

του Ρελαι. Άλλά τώρα, οι δυνάμεις

την είχαν έγκαταλείψει. Καί σωριά

σθηκε στη ρίζα ενός δέντρου, ψιθυ

ρίζοντας με φωνή σβυσμένη:

—'Εσυγε... έσυγε και πήρε μαζί

του τά παιδιά μου. Δεν θά τά ξανα

δω πιά... Ούτε αυτόν, ούτε τά παι

δάκια μου θά ξαναδω...

—'Εκλεισε τά μάτια της και ψιθύ

ρισε:

—Πρέπει να πεθάνω... Δεν αξίζει

πλέον για μένα ή ζωή...

Και άμέσως κατελήφθη από ένα

ληθαργικό ύπνο, όπως άλλοτε, στόν

καιρό της μεγάλης εξοχής της

άρρώστιας της.

Τό δρμα που είχε συμβή πλάι

της, μέσα σ' ένα γανδάκι, δεν τό

είδε. Οι άπεγνωσμένες κραυγές

του δόκτορος Ρενεβίλ και ή έπι

θανάτιος άγωνία του δεν έτάρπ

ξαν καθόλου τόν βαθύ της ύπνο.

Και οι ώρες έξακολουθούσαν

να περνούν...

Όταν άρχισε να ζημερώνη, πέ

ρασε από εκείνο τό δρόμο ένας

άνδρας. Μόλις είδε τη Σαρλόττα,

ξαπλωμένη στη ρίζα του δέντρου,

Τὸ ἄσπρὸ κρῖνο

Μπαρτελέν, κυριευμένος τρομερά από το πάθος της λαθροθηρίας, διεξήγαγεν έναντίον των έναν άπεγνωσμένον σκοτεινόν άγώνα, με χίλιες δυό πα- νουργίες και έξυπνα τε- γνάσματα, πράγμα που έκανε τους άγαθούς δα- σοφύλακας να σκάζουν από το κακο- τους και να διερωτώνται ποιός ήταν ό νυκτερινός λαθροθήρας που τους έσκαζε τόσα κόλπα!

— 33 —

Ο Ζάν Μπαρτελαίν, γονατισμένος τώρα πλάι στην Σαρλόττα, της έπι- σε το παγωμένο νέρι. "Άρχισε να τριβή, για να το θερμάνει και σε λί- γο είδε με λαγνάδα, τα βλέφαρα της Σαρλόττας να σαλεύουν.

— Σαρλόττα! ψιθύρισε, με φωνή που έπλόλλετο από συγκίνηση.

— Κείνη άνοιξε τα μάτια της, αλλά το βλέμμα της ήταν βυθικό.

— Θέλω να πεθάνω, ψιθύρισε, Ά- φηστε με να πεθάνω.

— "Όχι, δυστυχισμένη μου Σαρλότ- τα, είπε ό Μπαρτελέν, δεν θά σ' ά- φησω να πεθάνεις.

Η Σαρλόττα κύτταξε τον άνθρω- πο που της μιλούσε και προσπάθησε να τον γνωρίσει. Μόλις τον άνεγνώ- ρισε φώναξε:

— Ζάν! Έσύ είσαι;

— Τι κάνεις εδώ, τέτοια ώρα, Σαρ- λόττα;

— Ο άνδρας μου ξαναγύρισε...

— Τό ξέρω. Τόν συνήντησα γθές το πρωί.

— Δεν θέλησε να πιστέψη, Ζάν, ότι είμαι άθώα... και μου πήρε τα παι- δια μου... Έφυγε κι' έτρεξε από κοντά του... Τόν έβασα... περιπλανή- θηκα σαν τρελή και τέλος έπεσα έ- δω άναίσθητη... νόμισα ότι θά πεθά- νω...

— Έλα, Σαρλόττα... Στηρίξου στο στο μπράτσο μου... Θά σε πάω πάλι στο σπίτι σου...

Η Σαρλόττα έρίγησε. Στο σπιτά- κι της θά ξανάβρισκε το νεκρό της παιδί... Άρπαξε τόν Ζάν από το χέ- ρι και με φωνή βρανή, του είπε:

— Και ξέρεις τί λένε, Ζάν; Ξέρεις τί μου φώναζαν οι άτιμοι κάτω από τα παράθυρά μου;... Τολμούν να λένε — και μαζί μ' αυτούς κι' ό για- τρός — ότι το παιδί μου δηλητηριά- σθηκε... και ότι... και ότι... ? Ω! Θεέ μου... μά είναι δυνατόν να έχω άκούσει τέτοια φρικτά πράγματα και να ζω άκόμα;... Άκούς Ζάν; Λένε ότι φαρμάκωσα έγώ τόν Άν- ρύ!

Ναί, τη φρικτή αυτή κατηγορία την είχε άκούσει και ό Ζάν Μπαρτε- λέν. Δεν ήθελε να πιστέψη. Άλλά και δεν μπορούσε να ύποστηρίξη τη Σαρλόττα. "Όλες οι ένδείξεις έστρέ- φογτο έναντίον της...

Σήκωσε τη Σαρλόττα και βαδίζον- τας με κόπο, την έφερε πάλι στο σπι- τι της. "Όταν έφθασαν, είχε έντελώς ξεμυριασθεί. Μέσα στο νεκρικό δαμά- τιο, οι λαμπάδες είχαν σβήσι. "Ο Μπαρτελέν έκανε το σταυρό του πά- νω από το πεθαμένο παιδάκι κι' έφυ- γε.

Κεφάλαιον 15ον

Ένα πτώμα!

Δέν είχε απομακρυνθή ό Ζάν Μπαρ- τελέν από το σπιτάκι με τους κι- σούς και στο δρόμο του βρήκε τόν άσβεστώ λαγκέρωμ.

— Καλημέρα, κύριε Μπαρτελέν! εί- πε ό άσβεστάς. Πολύ πρωϊνός βλέ- πω σήμερα.

Ο Μπαρτελέν είναι τόσο βαθειά συλλογισμένος, ώστε δεν άπαντάει. Και οι δυό άνδρες προχωρούν, ό έ- νας πλάι στον άλλον, σιωπηλοί.

Μόλις έφθασαν μπροστά στο καμί- νι, ό λαγκέρωμ είπε χαμογελώντας, στον Μπαρτελέν.

— Δεν σάς βλέπω σήμερα στα κέ- φια σας, κύριε Μπαρτελέν.

— "Όχι, λαγκέρωμ, δεν είμαι κα- θόλου χαρούμενος σήμερα, άπήντη- σε ό Ζάν.

Και χωρίς ταν. "Ο λαγκέρωμ μπήκε μέσα στο άσβεστάδικο κι, ό Μπαρτελέν έσυνέχισε το δρόμο του.

Δέν προχώρησε, όμως, περισσότε- ρο από δέκα βήματα και ό Μπαρτε- λέν έστάθηκε. Άπό το άσβεστάδικο είγνάκουσθη μία διαπεραστική κραυ- γή φρίκης "Ετρεξε να δη τί συνέβαι- νε και είδε τόν λαγκέρωμ με το πρό- σωπο παραμορφωμένο από τόν τρό- μο.

— Βοήθεια, κύριε Μπαρτελέν! Βοή- θεια! έκραύναζε ό άσβεστάς.

Και τόν τράβηξε μέσα στο καμίνι, όπου ό Μπαρτελέν είδε με φρίκη ένα πτώμα... το πτώμα του γιατρού Ρε- νεβίλ!

Πώς είχε πέσει εκεί μέσα ό για- τρός; Ήταν άδύνατο να έπεσε μό- νος του μέσα στην τρύπα. Και ό λαγ- κέρωμ με τόν Μπαρτελέν, που ούτε ύποπτευόνταν καν το έγκλημα προσ- παθούσαν να μαντεύσουν, πώς ό Ρε- νεβίλ έπεσε θύμα του φρικτού αυτού δυστυχήματος.

— Έξαφνα εκεί που εξέλιζαν το πτώμα, ό λαγκέρωμ έμπηξε μία φω- νή:

— Κυττάξτε! φώναξε. Τι σημάδια είναι αυτά γύρω από το λαιμό του; Δέν σάς φαίνεται ότι είναι νυγίες;

Ο Μπαρτελέν κύτταξε και ψιθύρι- σε:

— Ναί... ό δυστυχής είναι στραγγα- λισμένος.

— Ποτέμι να είδοποιήσουμε άμέσως το δέμαρνο και την άστυνομία.

— Θά πάω έγώ, είπε ό Μπαρτελέν. Έσύ, λαγκέρωμ, μείνε εδώ και μην άφήνης να πλησιάση κανείς στο πτώ- μα.

Κι' έφυγε, για να είδοποιήση την άστυνομία. Καθώς περνούσε από το σπιτάκι με τους κισούς, είδε από το άνοικτό παράθυρο τη Σαρλόττα, να προσεύγεται γονατισμένη μπρο- στά στο φέρετρο του παιδιού της. Πλησίασε στο παράθυρο και της εί- πε:

— Σαρλόττα! Μέσα στο άσβεστάδι- κο βοέθηκε νεκρός ό γιατρός Ρενε- βίλ.

Κι' έσυνέχισε το δρόμο του, χωρίς ν' άκούση τη Σαρλόττα που είπε:

— Τόν τιμώρησε ή Θεία Δίκη τόν άθλιο!... Έφθασε, λοιπόν, ή ώρα της δικαιοσύνης και για μένα; Εμά μπο-

ρέσω να ξαναβγώ στο δρόμο με το κεφάλι ψηλά;

Συνεχίζων ό Μπαρ- τελέν το δρόμο του προς την άστυνομία, μετέδιδε την είδηση της δολοφονίας, σ' όλους όσους συ- ναντούσε. Και μέσα σε διάστημα μι- άς ώρας, το φρικτό άγγελμα είχε μαθευτή σ' όλα τα γύρω χωριά και σ' όλους τους γειτονικούς πύργους.

Στόν πύργο του Φενεστρέλ, ή Κλο- τίλδη έαπλωμένη πάνω στο κρεβάτι της, ξαναφέρνει στη μνήμη της τις έφιαλτικές όπτασιες της περασμένης νύχτας. Άπό το Πόν - ντε Ρουάν ή καμπάνα άναγγέλλει τη δεκάτη πρωϊνή. Άλλά ή κόμησσα δεν θέλει άκόμα να σηκωθή.

— Έξαφνα, κάποιος γτυπάει, άπαλά στην πόρτα του κοιτώνος της. Θά εί- ναι άσφαλώς ό κόμης. Η Κλοτίλδη δεν δίνει καμιάν άπάντηση Κρατάει μάλιστα την άναπνοή της. Και σε λί- γο, άκούει κρότον βηματών άπομα- κρυνόμενων. Σηκώνεται και κυττά- ζει κάτω στην αούλη, όπου είναι συγ- κεντρωμένοι πολλοί χωρικοί. Σε λί- γο φθάνει ό κόμης και συνομιλεί μα- ζι τους. Το πρόσωπό του είναι κατά- χλωμο. "Υστερα παίρνει καμμία δε- κασι χωρικούς και άπομακρύνεται.

Πού πηγαίνει;

Η Κλοτίλδη τόν βλέπει να κατευ- θύνεται προς το ποτάμι. Μήπως, έ- σκόπευε, άραγε, να πάη κοντά στο πτώμα του θύματός του; Θά είχε αυτό το θάρρος;

Σε λίγο, ή Κλοτίλδη δεν τόν έ- βλέπε πλέον. Και αυτό την έκανε να βγάλη ένα βαθύτατο στεναγμό άνα- κουφίσσεως. Η σκέψη ότι ό άνδρας της δεν βρισκότανε πιά κοντά της, την εξαλάφρωνε κάπως.

Χτύπησε το κουδούνι. Και άμέσως σγεδόν κατέβησε ή καμαριέρα της.

— ? Ω! άν ξέρατε, κυρία κόμησσα τί συνέβη! Ήταν τα πρώτα λόγια της Σύλβιας.

— Τι συμβαίνει, λοιπόν, Σύλβια; Και ν' απί φαίνεται τόσο ταραγμένη;

— ? Ω! κυρία! Είναι πολύ φρικτό! Κι' όσο σκέπτομαι ότι γθές άκόμα μου είχε ειλήσει!

— Τι θέλεις να πής, Σύλβια; Δεν μπορώ να καταλάβω τίποτε από τα λόγια σου.

— ? Ω! Κυρία! "Ο γιατρός... ό για- τρός Ρενεβίλ...

— "Ε! λοιπόν; Τι έκανε ό γιατρός Ρενεβίλ;

— Τόν σκότωσαν, κυρία τόν σκότω- σαν!

Και άμέσως, χωρίς να προσέξη τη συγκίνηση της Κλοτίλδης, ή καμα- ριέρα της εξέγνησε πώς το πτώμα του γιατρού βρέθηκε μέσα στο άσ- βεστάδικο, όπου, κατά τα φαίνόμε- να, άφού τόν έστραγγάλισαν οι δολο- φοφόι, τόν έβρισαν, για να μη βρε- θή εύκολα...

Η Κλοτίλδη δεν άπαντούσε. Κα- θώς ή καμαριέρα την έντένιζε, φλυα- ρώντας διαρκώς για το έγκλημα, ή κόμησσα συλλογίζοτανε.

— Τι συλλογίζοτανε; Συλλογίζοτανε ότι ό Ρενεβίλ είχε στραγγαλισθή μπροστά στα μάτια της, στα έρείπια της μονής του Ρε- λαί και ότι ό δολοφόνος, μη θέλον- τας ν' άφήση το θύμα του στο δρό- μο, το μετέφερε εις άπόστασιν δια- κοσίων βημάτων και τώρριξε μέσα στο άσβεστάδικο.

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΜΑΝΔΟ ΚΟΥΡΤΣΙΟ

— Τι κάνεις σύ αυτού; φώναξε τρομαγμένη ή δόνα "Εμπε, μπαίνοντας στην κρεβάτο- κάμαρά της.

— Μπήκα από το παράθυρο, άπήν- τησε ό μαυροφορεμένος νέος.

— Η γυναίκα τόν κύτταξε στα μά- τια.

— Και γιατί μπήκες από το παρά- θυρο;

— Ήτανε ό μόνος τρόπος για να ιπώ δώ μέσα.

— "Ωραία!... Και ποιός είσαι;

— Τζοβάνι Γκρόγκ.

— Το όνομά σου δεν μου λέγει τί- ποτε. Πώς όμως θρέθηκες σπίτι μου;

— Περνούσα από δώ και...

— Τέλος πάντων, ή άναίδεια σου δεν έχει όρια. Τι έπάγγελμα κάνεις;

— Άσχολούμαι με μεταφορές.

— Τι σημαίνει αυτό;

— Μεταφέρω άντικείμενα από ένα σπίτι σ' άλλο... συνήθως έν άγνωστόν ιδιοκτήτην.

— "Ωστε είσαι κλέφτης;

— Βλέπω ότι σάς άρέσει ή άκρι- βολογία.

— Και φυσικά ήρθες σπίτι μου για να με κλέψης...

— Θαυμάζω την διορατικότητά σας.

— Είνε φριχτό! φώναξε ή δόνα "Εμπε. Θά είδοποιήσω την άστυνο- μία!

— Μην ένοχλήσθε. Το τηλέφωνο δεν λειτουργεί.

— Σύ θέβαια το έκοψες.

— "Οφείλω να το όμολογήσω...

— Είσαι ένα τέρας! Κι' έγώ είμαι όλομόναχη μαζί σου.

— Η δόνα "Εμπε έπεσε σε μία πολυθρόνα. "Ο νέος έτρεξε κοντά της:

— Λυπούμαι πολύ, κυρία, είπε. Σάς έξορκίζω να με πιστέψετε. Δεν έχω σκοπό να σάς κάνω κανένα κακό.

— "Ω, είναι άπίστευτο! Και νάνε ό άνδρας μου...

— Στη Ρώμη, κυρία!

— Κι' ό Γαστών...

— Στο νοσοκομείο, κυρία. Η γυ- ναίκα του περιμένει γούνα.

— Μά σύ — είπε ή δόνα "Εμπε, παγωμένη από την τρομάρα — πώς τά ξέρεις όλα αυτά;

— Είνε το έπάγγελμά μας, κυρία.

— Μά για στάσου! Σάν να σ' έχω δη κι' άλλες φο- ρές. Δεν είσαι ό εργάτης του άερίοφωτος;

— Μάλιστα.

— Και δεν είσαι ό ζητιά- νος, που ήρθε τις προάλ- λες;

— Μάλιστα.

— Κι' ό σωφέρ, ό χθεσι- νός σωφέρ;

— Έγώ είμαι. Σας πήγα στο καφενείο Βάρτζι. Είχα- τε ραντεβού στις πέντε, μά ό άλλος δεν ήρθε.

— Ήταν ένας συγγενής, ένας εξάδελφός μου...

— Μάλιστα, ένας εξάδελ- φός, που σάς τηλεφωνεί κά- θε μέρα στις δύο.

— Κι' αυτό άκόμη το ξέ- ρει!

— Τα ξέρω όλα, κυρία μου.

— Μά, τέλος πάντων, πώς ξέρεις για το καθημερινό τηλέφωνμα;

— Άπλούστατα, γιατί έγώ είμαι εκείνος που σάς τηλεφωνώ.

— Μά, τέλος πάντων, δεν είσθε λω ποδύτης, κύριε;

— Και νομίζετε ότι άπαγορεύεται στους λωποδύτες να τηλεφωνούν;

— Ναί, ναί, έχετε δίκιο, άναγνω- ρίζω την φωνή σας. Μά γιατί όλα αυτά; Μου στήσατε λοιπόν παγίδα;

— Μά θά μετανοιώσατε για όλα αυτά που έκανατε, θά σάς παραδώσω στην άστυνομία.

— Δεν θά το κάνετε αυτό, κυρία μου... Κι' ό άνδρας σας;

— "Ωστε μ' εκδιάζετε. Έμπρός, λοιπόν, σκοτώστε με να τελειώνουμε μία για πάντα.

— "Όχι, κυρία μου, δεν είνε αυτό το έπάγγελμά μου.

— Μά δεν ντρέπεσαι, επί τέλους, νέε μου; Είσαι παιδί άκόμη. Θά μπο- ρούσες να έρθς το δρόμο σου. Δεν έχεις καρδιά;.. Δεν έχεις κανένα ευ- γενικό αίσθημα στην ψυχή σου; Με- τάνιωσες γι' αυτό που έχεις κάνει. Μετάνιωσες, προς χάριν τουλάχισ- στον τών δικών σου. Θά έχης θέβαια μητέρα;

— "Ομολογώ ότι έχω.

— Λοιπόν, κάνε το γι' αυτήν. Δεν έχεις τύψεις; Έκείνη άσφαλώς σε νομίζει τίμιο και σύ λερώνεις τά χέ- ρια σου με φριχτές πράξεις. Ποιός ξέρει πόσες άτιμίες έχεις κάνει έως τώρα!

— Ά, όχι, κυρία μου! Είμαι άκό- μη στις άρχές του σταδίου μου. Αυ- τή είνε ή πρώτη κλοπή μου. Η μάλ- λον ή πρώτη άπόπειρα κλοπής, για- τί πρέπει να με πιστεύετε πώς ως την ώρα δεν έκλεψα τίποτε...

— "Ηθελες όμως να το κάνης...

— "Ηθελα, και θέλω. Μά όχι σαν τους άλλους. Έγώ κλέβω γιατί σάς αγαπώ...

— Η δόνα "Εμπε κιτρίνισε και φώ- ναξε:

— Αφήστε με, γιατί θά φώ- νάξω!

— Μά, δόνα "Εμπε, δεν φωνάξα- τε μπροστά σ' ένα λωποδύτη και θά φωνάξετε μπρος σ' ένα έρωτευμένο;

— Σας παρακαλώ, φύγετε! Είνε γελοίο... Πώς να σάς το πώ, φοβού- μαι... φοβούμαι πολύ, φύγετε, σάς παρακαλώ!...

— "Ω, αφήστε με, γιατί θά φώ- νάξω!

— Μά, δόνα "Εμπε, δεν φωνάξα- τε μπροστά σ' ένα λωποδύτη και θά φωνάξετε μπρος σ' ένα έρωτευμένο;

— Σας παρακαλώ, φύγετε! Είνε γελοίο... Πώς να σάς το πώ, φοβού- μαι... φοβούμαι πολύ, φύγετε, σάς παρακαλώ!...

— "Ω, αφήστε με, γιατί θά φώ- νάξω!

— Μά, δόνα "Εμπε, δεν φωνάξα- τε μπροστά σ' ένα λωποδύτη και θά φωνάξετε μπρος σ' ένα έρωτευμένο;

— Σας παρακαλώ, φύγετε! Είνε γελοίο... Πώς να σάς το πώ, φοβού- μαι... φοβούμαι πολύ, φύγετε, σάς παρακαλώ!...

— "Ω, αφήστε με, γιατί θά φώ- νάξω!

— Μά, δόνα "Εμπε, δεν φωνάξα- τε μπροστά σ' ένα λωποδύτη και θά φωνάξετε μπρος σ' ένα έρωτευμένο;

— Σας παρακαλώ, φύγετε! Είνε γελοίο... Πώς να σάς το πώ, φοβού- μαι... φοβούμαι πολύ, φύγετε, σάς παρακαλώ!...

— "Ω, αφήστε με, γιατί θά φώ- νάξω!

— Μά, δόνα "Εμπε, δεν φωνάξα- τε μπροστά σ' ένα λωποδύτη και θά φωνάξετε μπρος σ' ένα έρωτευμένο;

— Σας παρακαλώ, φύγετε! Είνε γελοίο... Πώς να σάς το πώ, φοβού- μαι... φοβούμαι πολύ, φύγετε, σάς παρακαλώ!...

— "Ω, αφήστε με, γιατί θά φώ- νάξω!

— Μά, δόνα "Εμπε, δεν φωνάξα- τε μπροστά σ' ένα λωποδύτη και θά φωνάξετε μπρος σ' ένα έρωτευμένο;

— Σας παρακαλώ, φύγετε! Είνε γελοίο... Πώς να σάς το πώ, φοβού- μαι... φοβούμαι πολύ, φύγετε, σάς παρακαλώ!...

— "Ω, αφήστε με, γιατί θά φώ- νάξω!

— Μά, δόνα "Εμπε, δεν φωνάξα- τε μπροστά σ' ένα λωποδύτη και θά φωνάξετε μπρος σ' ένα έρωτευμένο;

— Σας παρακαλώ, φύγετε! Είνε γελοίο... Πώς να σάς το πώ, φοβού- μαι... φοβούμαι πολύ, φύγετε, σάς παρακαλώ!...

— "Ω, αφήστε με, γιατί θά φώ- νάξω!

— Μά, δόνα "Εμπε, δεν φωνάξα- τε μπροστά σ' ένα λωποδύτη και θά φωνάξετε μπρος σ' ένα έρωτευμένο;

— Σας παρακαλώ, φύγετε! Είνε γελοίο... Πώς να σάς το πώ, φοβού- μαι... φοβούμαι πολύ, φύγετε, σάς παρακαλώ!...

— "Ω, αφήστε με, γιατί θά φώ- νάξω!

— Μά, δόνα "Εμπε, δεν φωνάξα- τε μπροστά σ' ένα λωποδύτη και θά φωνάξετε μπρος σ' ένα έρωτευμένο;

— Σας παρακαλώ, φύγετε! Είνε γελοίο... Πώς να σάς το πώ, φοβού- μαι... φοβούμαι πολύ, φύγετε, σάς παρακαλώ!...

ΣΚΥΛΙΣΙΕΣ, ΑΠΟΡΙΕΣ

— Δεν μπορεί θά τόν άγόρασαν με τόν πήχυ!...

— Σείς;... Σείς;

— Έγώ, δόνα "Εμπε. Έγώ που σάς τηλεφωνώ μήνες και μήνες. Έ- γώ που σάς παρακολουθούσα παν- του και πάντοτε. Είμαι τρελλός για σάς από έρωτα, δόνα "Εμπε...

— Σας παρακαλώ να σωπάσετε!...

— Μά πώς μπορώ να σωπάσω;

— Πώς μπορώ; "Όλα τραγουδούν μέ- σα μου! Αυτή ή χαρά, που νοιώθω να είμαι κοντά σας, να σάς βλέπω, να σάς αισθάνωμαι... Νά μπορώ τέ- λος να σάς σφίξω στην άγκαλιά μου...

— "Ω, αφήστε με, γιατί θά φώ- νάξω!

— Μά, δόνα "Εμπε, δεν φωνάξα- τε μπροστά σ' ένα λωποδύτη και θά φωνάξετε μπρος σ' ένα έρωτευμένο;

— Σας παρακαλώ, φύγετε! Είνε γελοίο... Πώς να σάς το πώ, φοβού- μαι... φοβούμαι πολύ, φύγετε, σάς παρακαλώ!...

— "Ω, αφήστε με, γιατί θά φώ- νάξω!

— Μά, δόνα "Εμπε, δεν φωνάξα- τε μπροστά σ' ένα λωποδύτη και θά φωνάξετε μπρος σ' ένα έρωτευμένο;

— Σας παρακαλώ, φύγετε! Είνε γελοίο... Πώς να σάς το πώ, φοβού- μαι... φοβούμαι πολύ, φύγετε, σάς παρακαλώ!...

— "Ω, αφήστε με, γιατί θά φώ- νάξω!

— Μά, δόνα "Εμπε, δεν φωνάξα- τε μπροστά σ' ένα λωποδύτη και θά φωνάξετε μπρος σ' ένα έρωτευμένο;

— Σας παρακαλώ, φύγετε! Είνε γελοίο... Πώς να σάς το πώ, φοβού- μαι... φοβούμαι πολύ, φύγετε, σάς παρακαλώ!...

— "Ω, αφήστε με, γιατί θά φώ- νάξω!

— Μά, δόνα "Εμπε, δεν φωνάξα- τε μπροστά σ' ένα λωποδύτη και θά φωνάξετε μπρος σ' ένα έρωτευμένο;

— Σας παρακαλώ, φύγετε! Είνε γελοίο... Πώς να σάς το πώ,

Χοροδιδασκαλεία

Ένψ αρχίζει το Τριώδιον

Ακαδημία Χορού». Η τετράγωνη φωτεινή πρόσκλησις που συνοδεύεται και με τις θεοτέρες εκπομπές ενός γνωστού φόξ, ηλεκτρίζει την μικρή δακτυλογράφο που περνά απ' έξω τυχαία.

Συναρπάζει το νεαρό φοιτητή. Γοητεύει τη μιντινέττα, σκανδαλίζει τον υπάλληλο.

Χειμώνας, άποκρηές, όλος ο κόσμος χορεύει, διασκεδάει... Μπαίνει λοιπόν το πέτινο κάλυμμα στη γραφομηχανή, κλείνεται το «Κληρονομικό Δίκαιο», έγκαταλείπεται στη μέση το «άζουρ» και νάτο... γεμάτο το χοροδιδασκαλείο!

Όλες οι γωνιές της Αθήνας είναι κατειλημμένες από τα σπουδαστήρια του γλεντιού!

Απόγευμα. Η νεολαία έξασκεϊται σ' ένα ρουμπσιεδές φόξ, που οι ρυθμικές του απαιτήσεις κι' οι τολμηρότατες φιγούρες του αποτελούν πραγματικό πειρασμό για τους άτυχούς καθαλιέρους.

Αυτό το θουδό φλέρτ σίγουρα θα έπρεπε να άσασχολήσει τον Φρόυντ.

Ο καθηγητής δέχεται προσήνεστα τους τα καινούργια πρόσωπα.

— Θα πάρετε ταξί; ρωτά.

Ταξί; Μά οι άνθρωποι δεν φεύγουν. Έρχονται! Κι' ύστερα τι τον ένδιαφέρει τον χοροδιδάσκαλο αν θα πάρουν ταξί;

Αλλά δεν πρόκειται περί αυτού. Στην «Ακαδημία» υπάρχουν «ταξί-γκέρλς»!

Δηλαδή, δεσποινίδες του χορεύουν με την ώρα.

Χαριτωμένες, ντυμένες κομψότατα, κορίτσια μορφομένα και συνήθως έξεπνα. Διάλεξαν αυτό το έπαγγελμα, γιατί το έβρηκαν πιο προσηγοφόρο.

Η δεσποινίς Β. ήταν άλλοτε στην Τράπεζα. Κέρδιζε 1500 δραχμές τον μήνα. Σήμερα φθάνει τις 4.000 χιλιάδες! Αλλά δεν είναι έν τούτοις ευχαριστημένη.

Το έπαγγελμα, λέει, είναι πολύ δύσκολο. Μερικοί κύριοι νομίζουν ότι ένα κορίτσι που χορεύει με την ώρα στο χοροδιδασκαλείο δεν είναι σοβαρό. Και πολλές φορές φθάνουμε στο σημείο να παρατήσουμε τον καθαλιέρο μας στη μέση, πριν τελείωση ή μουσική.

Βλέπετε το έπαγγελμα έχει και άλλο μειονέκτημα. Ότι παρέχει εύρο έδαφος στους άναιδεις για να έπιχειρήσουν τις τολμηρές «ντεκλαρασίων».

Έν τούτοις τα κορίτσια εργάζονται με όρεξη και κουράζονται πολύ. Κάθε ώρα διατιμούνται τριάντα, σαράντα και πενήντα ακόμη δραχμές. Πρέπει λοιπόν να δουλέψουν αρκετές ώρες για να εξασφαλίσουν ένα καλό ήμερομίσθιο. Και τα γοβάκια τους γίνονται χάλια από τα πατήματα των άδεξιών καθαλιέρων που έξασκοούνται στα πόδια της επί έννοικίω ντάμας, για να μάθουν να μη ξε

νυχιάζουν αύριο τις κυρίες που θα χορεύουν μαζί τους.

— — —

Τί φοβερό όμως και το έπαγγελμα του χοροδιδασκάλου! Νομίζετε πως άρκει να ξέρη καλά τους χορούς και νάχη μεταδοτικό ταλέντο; Πρέπει να είναι και... παιδαγωγός και ήθοπλάστης!

Αυτός έκτελει καθήκοντα «άγρύπνου φρουρού» και κηδεμόνος, που προσκόπτουν άγρια άπάνω στις άχαλίνωτες διαθέσεις της ταγκομανούς νεολαίας. Η νεολαία χορεύει, διασκεδάει, ένθουσιάζεται, έπηρεάζεται απ' την άτμόσφαιρα, απ' το ήδυπαθές ταγκό, απ' το συγχρωτισμό των δύο φύλων! Και το αίσθηματάκι έρχεται ως μοιραία συνέπεια του θάλς!

Αλλά αυτά όμως άπαγορεύονται αυστηρώς! Άμα γίνη ένα τόσο δά σκανδαλάκι, πάει το χοροδιδασκαλείο!

Ο διευθυντής λοιπόν άγωνίζεται να έξουδετερώνη τις ρωμαντικές διαθέσεις των μαθητών του με τη μα-

νία του χορού. Και τό... μισοκατορθώνει τέλος πάντων!

Υστερα έρχονται οι «καυγάδες» μεταξύ των χορευτών.

— Ωχι!

— Παρντόν!

— Μά τί παρντόν, που με ξενυχιάσατε, δεσποινίς!

— Έ, δεν πιστεύω να πειράξη...

— Πώς δεν πειράζει! Πειράζει και παραπειράζει!

— Η:

— Μά προσέχετε λοιπόν, κύριε! Έ-οείς χορεύετε ταγκό και ή μουσική παίζει θάλς!

— Με συγχωρείτε! Έσείς χορεύετε θάλς, ένψ ή μουσική παίζει ταγκό!

— Σταθήτε να ρωτήσουμε λοιπόν!

— Ευχαρίστως να ρωτήσουμε.

— Μαέστρο, τί είναι αυτό που παίζετε;

— Σλόου φόξ, δεσποινίς!

Κόκκαλο το ζευγαράκι...

Και τα «έπεισοδικία» ποικίλλουν τη σχετική μονοτονία του χορευτικού άπογεύματος.

Κάποτε όμως συμβαίνουν και πραγματικά έπεισοδια.

Ένα «ταξί» μου διηγείται ότι πρό μηνός άφίχθη έξαφνα ένας άγριώτατος μπαμπάς, ό οποίος άνεκάλυψε την κόρη του χορεύουσαν και... την έχορεψε στο ταμί. Παρά μία... τεσσαράκοντα φιγούρες της έμαθει!

Αυτά είναι τα δυσάρεστα. Δεν λείπουν όμως και τα εύάριστα.

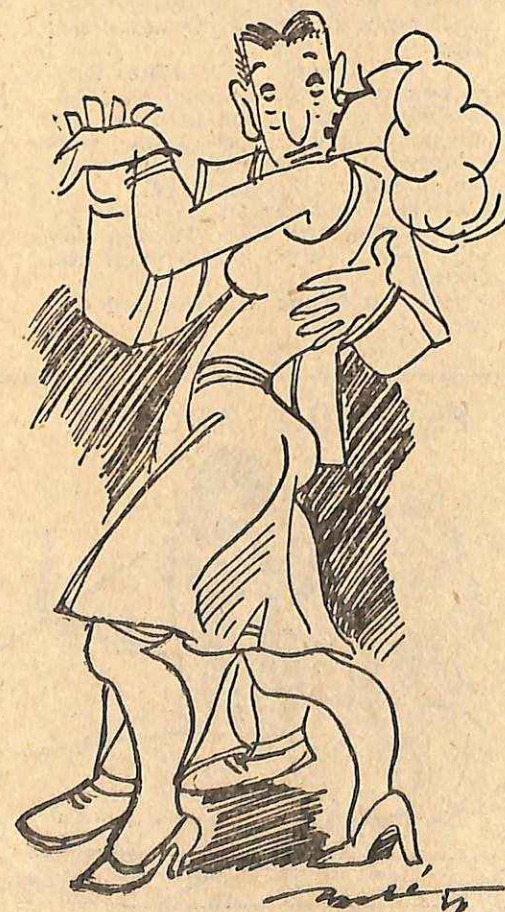
Πολλές φορές οι γνωριμίες μεταξύ των δημάτων του θάλς καταλήγουν και εις τον χορόν... του Ήσας. Αλλά γι' αυτόν δεν χρειάζεται δάσκαλος!

— — —

Η Αθηναία Τερψιχόρη όμως, ή όποια σήμερα ένθουσιάζεται με την έξολλη δίνη των χορών της ζούγκλας και ξεβιδώνεται άλύπητα στις τρελλές φιγούρες της «ρούμπας» και της «καριόκας», έχει κι' αυτή την ιστορία της.

Ήταν κάποτε, μέχρι πρό όλιγων έτών ακόμη... ίσοροπημένη. Και έχορευε σεμνά, άόρα, μετρημένα, τους χορούς εκείνους που είχαν έφεύρει και συνθέσει για να έναρμονίζονται άπόλυτα με την λεπτεπίλεπτη παληά της ψυχοσύνθεση.

Κι' ένψ σήμερα ή Αθήνα έχει πλημμυρήσει από τις άφθονες «Ακαδημίες Χορού» και τα «γκρούπ» γεμίζουν τις σάλες, ένψ από τη σεαστή οίκοδέσποινα που θάφει μώε, σύμφωνα με τη μόδα, τα λευκά της μαλλιά, ως την κομψή καμαριερούλα ακόμη, που πετά τον άλπαγα και το λευκό γιακά για να φορέση το κυριακάτικο φορεματάκι της και να τρέξη στην «Ακαδημία», δεν ύ-

Επίδειξις φιγούρας.

πάρχει κύτταρο του ωραίου φύλου, που να μην πάλλεται από την ήλεκτρική μανία του στροβιλίσματος, — άλλοτε ό χορός ήταν πολυτέλεια και το μάθημα γινόταν με συνθήκες έντελώς διαφορετικές.

Ελάχιστοι ήσαν οι παληοί περίφημοι καθηγηται του χορού, γνήσιοι και άντάξιοι διάδοχοι του... Αισχύλου και του Φρινίχου, που και αύτοί άνελάμβανον εις την άρχαιότητα το σπουδαίον «ύπουργημα» του χοροδιδασκάλου.

Τά κυριώτερα χοροδιδασκαλεία της παληάς Αθήνας ήταν του Βαλέττα (στην όδον Προαστείου) και του Βαλάση (όπισθεν της Δημαρχίας). Τύποι και οι δύο, άφύγους έμφανίσεως, φορούσαν μυτερά γοβάκια, ζακέττα και ήμίψηλον και ήσαν τέλειοι κάτοχοι των κανόνων της καλής συμπεριφοράς, γιατί στις δεσποινίδες έδιδαν τα μαθήματα «κατ' οίκον».

Τότε και ή έμφάνισις μόνον γυναικός εις το χοροδιδασκαλείον άπετέλει φοβερόν σκάνδαλον. Έκεί έπαρναν μαθήματα άποκλειστικώς άνδρες και οι ντάμες έτρεφαν... γενηιάδα έπιβλητικήν, το δέ μάθημα δεν είχε καμμίαν ποιητικήν όψιν. Πεζότατον και χωρίς ωραίης ποικιλίας, διεξήγετο αυστηρά και ξηρά και οι μαθηται δεν έβλεπαν την ώρα πότε να τελείωση.

Αλλά και οι παληοί χοροί δεν έδιδαν έδαφος εις κανένα φλέρτ, ούτε, πολύ περισσότερο, έσκανδαλίζαν κανένα. Από τις άθωότατες καθήκοντες που ήκολούθησαν ή μαζούρμα, ή πολωνέζα, το πά ντε πατινέρ, το πά ντ' έσπάκ, το ούάν-στέπ και το θάλς, ό χορός φορούσε έπίσημον ένδυμα και διατηρούσε την τελετουργική του σεβαρότητα. Το φόξ όμως έρριξε τη ντάμα όριστικώς στην άγκαλιά του καθαλιέρου. Και όταν έγινε το πρώτον έβημα ήρθε τροχάδην ό κατήφορος. Ταγκό, μπλούζ, σίμμου, τσάρλεστον, και τέλος ρούμπα, καριόκα, κοντινένταλ.

Η τζατζ έξετόπισε την γλυκειά μουσική των παληών θάλς.

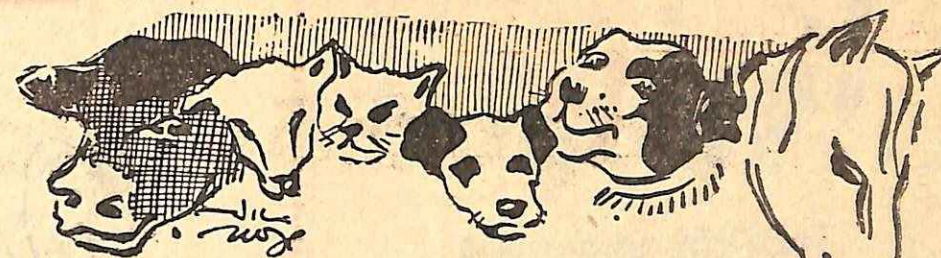
Τά βιολιά, οι βιόλες, τα βιολοντσέλα δεν κάνουν φράγκο πιά μπροστά στα σαξόφωνα και τις κορνέτες που έκβάλλουν άνάρθρους κραυγάς.

Ο άπαλός ρυθμός του θάλς αντικατεστάθη από το τέμπο των χορών που μάς έδίδαξαν οι άνθρωποφάγοι.

Οι Άργεντινοί μάς έπεβλήθησαν με το ταγκό τους και έξετοπίσθη το ούάν-στέπ διά παντός.

Τις γενειοφόρες ντάμες άντικατέστησαν «ταξί-γκέρλς» και... έχει ό Θεός.

Γιατί να έκτεθη κανείς σε μετριοπαθείς αύριανές προβλέψεις, άφου και ή πιο παράτολμη τερσατολογία μπορεί στο μέλλον ν' άποδειχθ ή χρηή προφητεία της πραγματικότητος;

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ ΤΑ ΖΩΑ

(Από την παγκόσμια κίνηση των ζωοφίλων)

Υπέρ των ζώων των άπόρων

Τελευταίως μία Άγγλις, ή μίς Τάκερ, άφήκεν όλόκληρη την περιουσία της όγδόντα χιλιάδες λίρες, εις το «άσυλον προστασίας σκύλων και γάτων άνηκόντων εις πτωχούς άνθρώπους». Οι συγγενείς της προσπαθούν να άκυρώσουν την διαθήκη, ίσχυρίζομενοι ότι ή διαθήκη δεν είχε σάας τάς φρένας. Λέγουν πολλά υπέρ της προστασίας των ανθρώπων, παρεμποδίζομένης δέθεν από την προστασίαν των ζώων, πράγματι όμως υπέρ της προστασίας της τσέπης των. Φαίνεται έν τούτοις ότι το διάβημά των δεν θα έχη κανένα αποτέλεσμα, γιατί στην Άγγλία ή τελευταία θέλησις του διαθέτου είναι σεβαστή, όσον άδικη και άν φαίνεται. Εύτυχώς για τα ζώα, ύπάρχουν λίγοι άνθρωποι που ύποστηρίζουν τις Έταιρίες οι όποιες διευθύνουν τον άγώνα για την προστασία των ζώων.

Αί Ιταλικαί ζωοφιλικαί όργανώσεις

Δι' έγκυκλίον της ή Έταιρία Χώθ-λεϋ, που ιδρύθηκε στην Άγγλία για την ένίσχυση της ζωοφιλικής κινήσεως στην Ιταλία, άνακοινεί ότι ύπό του Μουσσολίνι άπεφασίσθη να ένισχυθ ή προσπάθεια για την προστασία των ζώων. Από της 19 Οκτωβρίου, οι 23 ζωοφιλικές όργανώσεις της Ιταλίας ένώθησαν εις Όμοσπονδίαν, διετέθη δέ προς ένίσχυσιν των κονδυλίων σον προς τρεις ιιλιάδες άγγλικών λιρών. Πρόεδρος της Όμοσπονδίας ώρίσθη ό Α. Όρλάντο, που διορίζει άντιπροσώπους σε κάθε μία από τις 15 περιφέρειες της χώρας. Η έγκύκλιος της άγγλικής Έταιρίας, συνιστά στους Άγγλους να έξασκο-λουθήσουν βοηθόντες, όπως και κατά το παρελθόν, γενναιοδωρώς την έν Ιταλία ζωοφιλικήν κίνησιν.

Χελιδόνια που μεταφέρονται άεροπορικώς

Πρό τριετίας, ως γνωστόν, οι Γερμανοί και οι Αυστριακοί φιλόζωοι, όταν ό αϊφνίδιος γεμίαν κατέλαβε άπροετοίμαστα τα χελιδόνια και κατέστησε γι' αυτά άδύνατο την διάβαση των Άλπεων, έσπευσαν προχείρως να περιμαζέψουν όσα μπόρεσαν και να

τά μεταφέρουν άεροπορικώς στην Ιταλία. Ήδη όμως ή γερμανική Έταιρία Προστασίας των ζώων έυστηματοποίησε όριστικώς την όργάνωση παροχής βοήθειας στα άποδημητικά πτηνά. Επί τη βάσει όδηγιών, τα μέλη όλων των κατά τόπους παραρτημάτων της Έταιρίας σ' όλες τις πόλεις και κομποπόλεις της Γερμανίας, περιμαζεύουν όλα τα κουρασμένα (λόγω γήρατος ή μικράς ηλικίας) χελιδόνια και τα στέλνουν στην Λούφτ-Χάνσα (άεροπορική Έταιρία) του Μονάχου, μέσα σε ειδικά κλουβιά παρεχόμενα ύποχρεωτικώς απ' την άύτην ομία. Από το Μόναχο τα συγκεντρούμενα κλουβιά, μεταφέρονται άεροπορικώς στη Βενετία και άνοίγονται άμέσως στο εκεί άεροδρόμιο, όπόθεν τα χελιδόνια πετούν, έλεύθερα πλέον, προς την Άφρική.

Η πριγκήπισσα Έλισσάβετ και τα ζώα

Στο βιβλίο της «Αί θυγατέρες του Βασιλέως» ή λαίδη Άσκούιθ, μεταξύ άλλων άνεκδότων της πριγκήπισσης Έλισσάβετ, έπιδόξου διάδοχου του άγγλικού Θρόνου, άναφέρει και τα έξης: Κάποτε έξ άφορμής ενός άλλου, το όποιον ή μικρή πριγκήπισσα ύπεραγαπούσε, είπε: «Αν ποτέ γίνω Βασίλισσα, θα φροντίσω να γίνη ένας νόμος για ν' άπαγορευθ στους άνθρώπους να χρησιμοποιοϋν τα ζώα κατά τας Κυριακάς». Άξίζει έπίσης ν' άναφερθ ή μικρή πριγκήπισσα εισπράττει συγγραφικά ποσοστά από το έν λόγω βιβλίο, το όποιον περιέλαβε πολλές φράσεις της.

Καλλιτέχναι του άσματος

Μία έπιστημονική άποστολή, που διοργάνωσαν τα Πανεπιστήμια του Χάρβαρντ και Κέννελ, άνελαβε να καταγράψη σε δίσκους το τραγούδι των πουλιών όλοκληρου του Καναδά. Μικρόφωνα ύπερευαίσθητα, έφοδιασμένα με άνταντακλαστικό καθρέπτη, θα συγκεντρώνουν τους ήχους και θα φανερώνουν την παρουσία των πουλιών από άπόσταση δυο χιλιομέτρων, ένψ συγχρόνως ποιητός βραχέων κυμάτων θα μεταδίδη το άσμα των πουλιών σε καθαυτό ραδιοφωνικό σταθμό με άκτίνα δράσεως διαμέτρου 20 χιλιομέτρων.

Λιζέμε...

Τους ευχαριστούμε

Η «Εβδομάς», συγκινημένη πραγματικά από τις άθροες εκδηλώσεις των αναγνωστών της που έπλευσαν να της στείλουν τόσο θερμά γράμματα για να τη συγχαρούν για την καινούργια της εμφάνιση, απευθύνει σε όλους και σε όλες ένα μεγάλο, πολύ μεγάλο «Ευχαριστώ». Είναι δυστυχώς αδύνατον ν' απαντήσουμε στον καθένα χωριστά, μ' όλο που πολύ θα το θέλαμε, γιατί τα γράμματα που λάβαμε, ήταν ή μεγαλύτερη ικανοποίηση που μπορεί νάχη ένα συγκρότημα πνευματικής εργασίας, και μās συγκίνησαν πράγματα πολύ βαθιά.

Από το προσεχές φύλλο η «Εβδομάς» θα παρουσιάσει ακόμη πιο βελτιωμένη. Ολόκληρον «Επιτελείον» εκλεκτών Αθηναίων δημοσιογράφων και λογοτεχνών εργάζεται συστηματικώς διὰ την συνεχή καλλιτέρευσιν του φύλλου. Τους αναφέρουμε ονομαστικώς και... αλφαβητικώς προς αποφυγήν παρεξηγήσεων.

Είναι οι κ. κ. Χρ. Γιαννακόπουλος, Δ. Γιαννουκάκης, Δ. Γαλερίδης, Δ. Κ. Ευαγγελίδης, Αλ. Λιδωρίκης, Δ. Μπόγρης, Π. Παπαδόπουλος, Αλ. Σακελλάριος, Β. Σαμπάς, Δ. Χρονόπουλος, Δ. Ψαθός (Μι. Ψαθ.), Έκτος αυτών η «Εβδομάς» έχει πολλούς άλλους εκτάκτους συνεργάτες ιδίως διὰ τὸ Ἑλληνικὸν διήγημα. Με αὐτὸ τὸ ἐπιτελεῖον λοιπὸν, δικαιολογούμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι ἡ «Εβδομάς» εἶναι τὸ τέλει περιοδικὸν ποὺ ἐφιλοδοξήσαμε νὰ δώσουμε εἰς τὸ ἀναγνωστικὸν μας κοινόν, τοῦ ὁποῦ ἡ ὑπερδεκαετής ὑποστήριξις ἐδημιούργησε τὴν «Εβδομάδα».

Ἐγράφη κάποιον ὅτι στὴν ἀνοικοδομουμένη ἱστορικὴ μονὴ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου θὰ προστεθοῦν καὶ ἄλλα πατώματα καὶ ὅτι θὰ γίνῃ ἐγκατάστασις καλοριφέρ καὶ ἀνελευστηρίων.

Εἴχαμε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐκεῖνο ποὺ ἔδινε τὴν σημασίαν τῆς εἰς τὴν μονήν, ἀπὸ τουριστικῆς ἀπόψεως, ἡ τοῦ ἡ γραφικότητος τῆς πρώτον καὶ τὰ κειμήλια τῆς ἑπειτα.

Τὸ πρώτον δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ χωρὶς τὰ δεύτερα, ἀλλὰ καὶ τὰ δεύτερα δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρξουν χωρὶς τὸ πρώτον, ἐκτὸς πλέον ἂν γίνον ἀντικείμενα μουσειακῆς ὑποθέσεως.

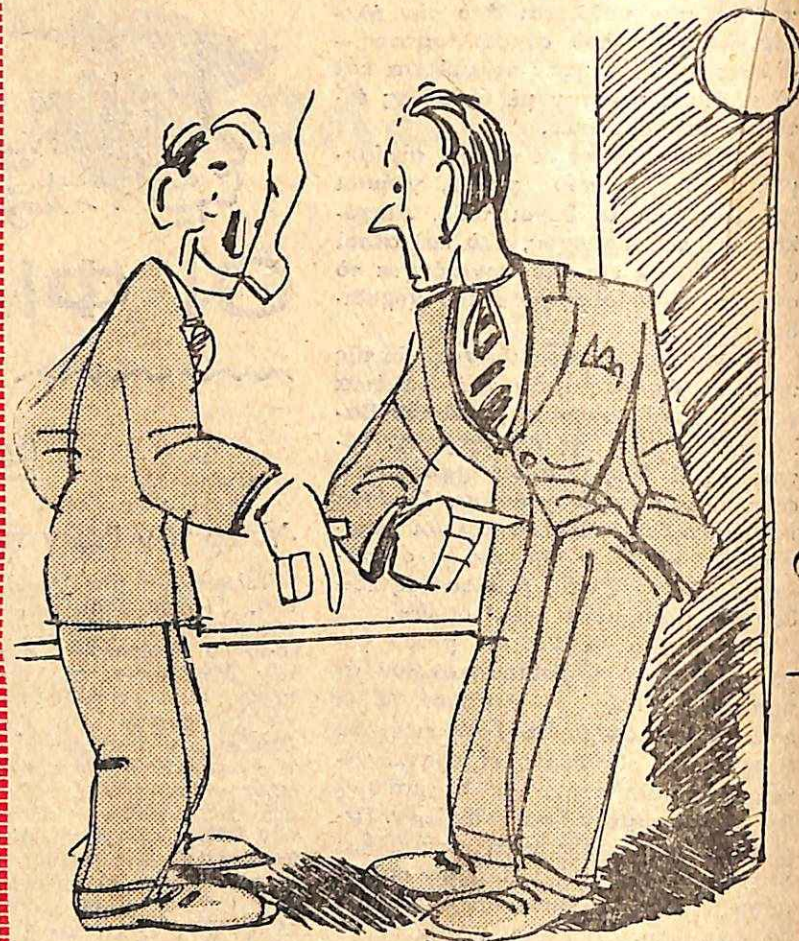
Ποῖαν γραφικότητα, ὅμως, θὰ εὗρουν οἱ περιηγηταὶ εἰς τὴν μονήν, ὅταν εὗρεθον μπρὸς σ' ἓνα μοντέρνο παλάς, ἢ περίπου;

Ὁ τὸν τόπο μας λοιπὸν συμβαίνουν πολὺ περίεργα πράγματα. Εἴμαστε οἱ μόνοι ἄνθρωποι σὲ ὁλόκληρον τὸν ἀπέραντον συνοικισμό τῆς γῆς, ποῦ, βρίζουμε τὸν ἐαυτὸν μας!

Θάξαιε τὸν κόπο ν' ἀπαντηθῇ κανεὶς σοβαρὰ μ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ ἐπώδῃ ποὺ ἔχουμε στὰ χεῖλη μας κάθε ὥρα καὶ στιγμῇ, οἱ περισσώτεροι Ἕλληνες:

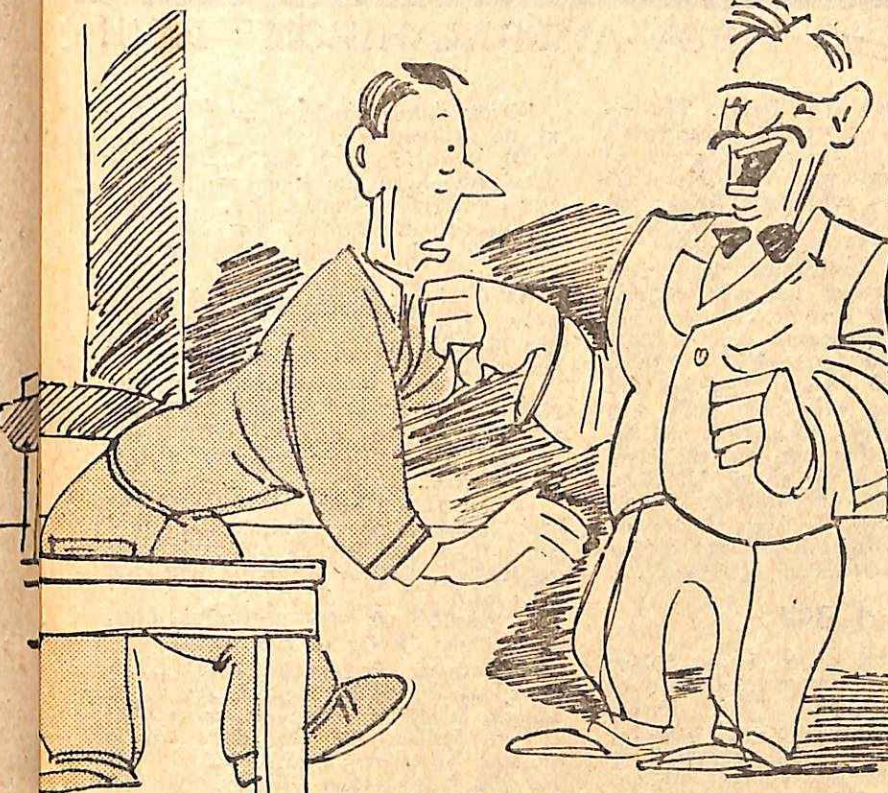
— «Αἱ ῥωμηοὶ δὲν εἴμαστε; Τί περιμένεις; Ἀκούσατε ποτὲ κανέναν Ἑγγλέζο ἢ Γάλλο νὰ σᾶς πῇ: «Γάλλοι δὲν εἴμαστε;» ἢ «Ἑγγλέζοι δὲν εἴμαστε; Τί περιμένεις!» Μόνο στὴν Ἑλλάδα συμβαίνει αὐτὸ τὸ καταπληκτικόν. Ἀλλὰ... ῥωμηοὶ δὲν εἴμαστε τί; περιμένεις;

Ὁ κ. Μάριος Ἀγγελόπουλος δὲν μās ἀπέστειλεν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα τὰ στίχα ποὺ εἶχεν ἀναλάβει διότι ἦτο ἀπασχολημένος μετὰ τὸ «Μέντια Λούξ». Ἀπὸ τὸ πῇ ἐπαγγελματικὴ εὐσυνειδησία. Πῶς;

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΔΥΟ ΩΡΕΣ

—Λοιπὸν ἔτσι, ραντεβὺ στὰς ἑπτὰ, στὸ ζαχαροπλαστεῖο.
—Ναί. Κύττα ὅμως μὴν τυχόν καὶ δὲν ἔρθῃς γιατί δὲν ἔχω οὔτε τὴν πιάστα μου νὰ πληρώσω!

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΔΥΟ ΩΡΕΣ

Τὸ γκαρσόνι (ἀδυσώπητον).— Σᾶς εἶπα κύριε νὰ μοῦ κανονίσετε τὸ γλυκό σας γιατί θὰ παραδώσω!...

(Γελοιογραφία τῆς «Εβδομάδος»)

Νεοκλῆς καὶ Ζαχαρίας ἀνταλλάσσουν ἀπορίας καὶ ὁ δεύτερς κί ὁ πρῶτος ὁμιλοῦν πὺ εὐγλώττως

—Τάδες κύρ - Ζαχαρία μ' ἔφαγε τὴ καντάδα τὸ παληοραδιόφωνον
—Ἀχ, Νεοκλῆ μου, τᾶδε Σοὺ τῶχ'ω πῇ ἀπ' τῆς Πάει γιὰ πάντα ἡ ἐμὴ Ποὺ ἡ μουσικὴ ἐμίλαγε μὲ τὸ ἀβόξο τὸ γλυκὸ κατὰ ἀπ' τὸ παραθῆκη καὶ ὄχι ἀπ' τὰ... βρε!

—Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη Ὁ ἴρως, Ζαχαρία μου, πάντας συνεκίνει Καὶ οἱ γυναῖκες ἦσαν ἀνὴρ τῶρα, τὴν πυρίτιδα Κί' ἂν δὲν ἀνακαλύπταναν νὰ γινοῦν σάν... στέκες

Πάντως δὲν κᾶναν διαίτη Κί' ἡ κόρη, τῶν ὄνειρων Ἦταν σωστὰ τὰ θηλυκὰ Ἑμίλαγαν Ἑλληνικά κί' ὅλες προφέραν καθὼς Τὸ φουκαριάρικο τὸ «ρό» Ὅσο γιὰ «φλέρτ» δὲν ἔγιναν δὴ ποτὲ οὔτε κατ' ὄναρ —Κί' οὔτε τὸ νυφοπάζον γινώριζαν τοῦ «Ζόναρ» —Λυσσάει κάθε δεσποινίδα νὰ γενῇ κυρία —Χάλασ' ὁ κόσμος Νεοκλῆ —Χάλασε Ζαχαρία.

Λιζέμε...

Παρά τὸ ρεῖθρον

Ὁ φίλατος συνεργάτης μας κ. Χρ. Κ. Χαϊρόπουλος γράφει στὸ «Σαββατοκύριακόν» μετὰ τὸν τίτλο «Σ' ἓνα ρεῖθρον», ὅτι «μέσα στὰ νερά ποὺ κυλούσανε στὸ δεξιὸ ρεῖθρο τοῦ πεζοδρομίου κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν κεντρικὴν ὑπόνομον εἶδε ν' ἀσπρίξῃ κάτι». Αὐτὸ λοιπὸν τὸ κάτι ἦταν χαρτί. Ὁ κ. Χαῖρ. ἔσκυψε τὸ πῆρε, τὸ διάβασε καὶ τὸ δημοσίευσε. Εἰς τὸ τέλος... ὁμολογεῖ ὅτι τὸ γράμμα δὲν εἶχε ὑπογραφή καὶ ἔβαλε τὴ δική του. Μὰ εἶναι πράγματα αὐτὰ ποὺ κάνει τελευταίως ὁ κ. Χαϊρόπουλος; Ἐπιτρέπεται τώρα σ' ἓνα σοβαρὸν συγγραφέα νὰ παίρνῃ τὰ χαρτιά ἀπὸ τὰ ρεῖθρα καὶ τὰς ὑπονόμους καὶ... νὰ βάζῃ τὴν ὑπογραφή του;

Ὁ συνάδελφος κ. Δ. Χρονόπουλος ἀρχισε στὸ Σαββατοκύριακόν μιὰ καμπάνια μετὰ τοὺς συγγραφείς. Γράφει λοιπὸν, αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα γιὰ τὸν Δημήτρη Μπόγρη καὶ μετὰ τὸν περιληπτικὸν ὑποτίτλον τονίζει γαργαλιστικώτατα: «Μιὰ ἐπίσκεψις στὴ κομπὴ φωλίτσα τοῦ τῆς οδοῦ Ἑλπίου» ἐμπεῖς ὁμολογοῦμεν ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ φαντασθοῦμε τὸν Μπόγρη... στρουθίον. Διότι φωλίτσα δυνατόν νὰ ἔχουν τὰ πτηνὰ καὶ οἱ Ἑρωτευμένοι. Ἀλλὰ ὁ Μπόγρης ἀδερφέ

«Βρέφη κρατοῦν ἱπποδρόμον στα χεῖρά ἀπὸ τὸ μέλι στάζει ὁ προφήτης...»

Λ

Ἐτσι ἀρχίζει ἡ «Υψικάμινος» τοῦ κ. Ἑμπεριέλου, ποὺ μās γράφει κάποια ἀναγνώστριά μας πῶς τὴν ἀκούει καὶ δὲν τὴν ἔχει, οὔτε μπορεῖ νὰ τὴν βρῇ γιὰ νὰ λάβῃ μιὰ ἰδέα τοῦ «σοῦρεαλισμοῦ». Πιθανὸν κ' ἄλλοι ἀναγνώσται ν' ἀκούνη τὴν ὑψικάμινον. Δημοσιεύουμε λοιπὸν τοὺς δύο πρώτους στίχους τῆς... ἀνεξηγήτου αὐτῆς ποιήσεως ποὺ τοὺς θεωροῦμε ἀκετούς. Γιατί ὅπως δὲν καταλαβαίνετε τίποτε ἀπ' αὐτοὺς ἔτσι... δὲ θὰ καταλάβετε τίποτε κί' ἀπ' τοὺς ὑπολοίπους. Καί... ἄς μās συγχωρήσῃ ὁ φίλος κ. Ἑμπεριέλος γιατί ὁμολογοῦμε τὴν φιλολογικὴν μᾶς ἀμάθειαν! Ἀς μās συγχωρήσουν ἀκόμα καὶ τὰ βρέφη ποὺ κρατοῦν τὸν ἱπποδρόμον στὰ χεῖρά τους καὶ ὁ Προφήτης ὁ... Μελιστάλατος.

Τὴν περασμένην ἐβδομάδα σᾶς δώσαμε ἓνα καταπληκτικὸν δείγμα «σοῦρεαλιστικοῦ» ποιήματος. Ἰδοὺ σήμερον καὶ ἄλλο ἐξ ἰσού βαθυστόχαστον καὶ σπαραξικαρδίον:

Ἀπόψε στίς ἑπτὰ
Μὲ κάποιον ἄλλον τὴν παντρεύουν
Ἀπόψε στίς ἑπτὰ
Τὴν εὐτυχία μου μοῦ κλέβουν.

Δὲν πιστεύουμε νὰ εἶχε τὴν ἀξίωση ὁ ποιητὴς νὰ ὠσυνε σ' αὐτὸν τὸ κορίτσι.

Πολὺ σωστὰ κάνουνε καὶ τὴν παντρεύουνε μετὰ ἓναν ἄλλον.

Τοῖς ἔχει ἴσως νὰ διάβασαν τοὺς στίχους του. Δὲ μόνῃ του δικαιολογίαν ἔχει ὁ ποιητὴς ὅτι ὁ ἑνὸς στίχος τουλάχιστον ἐγράφη ἀπὸ ἑλπίου ἢ ἀποφάσις νὰ τὴν παντρεύουν μ' ἓναν ἄλλον.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ένας μυστηριώδης και άδυσώπητος έχ-
θος κυνηγά την Νόρα Γώλτον, κόρη
του μεγάλου οπλοβιομηχάνου Γουίν-
θου Γώλτον. Ο άγνωστος αυτός, ο
όποιος κυκλοφορεί μέσα στον Κόκκι-
νο Πύργο που έχουν οι Γώλτον έξω
από την Νέα Υόρκη και κοντά στα
τεράστια εργοστάσιά των, φροντίζοντας
ένα ντόμινο με κοινούλα, δολοφονεί
τον πατέρα της Νόρας και κατόπι
στρέφεται εναντίον της θέλοντας με
κάθε τρόπο να την εξαφανίσει, με τον
σκοπό να περιέλθει σ' αυτόν τον ό-
ποιον θεωρεί άδικημένο, ή κυριότης
και διαχειρίσις της μεγάλης περιου-
σίας των Γώλτον.

Εκτός από τον μυστηριώδη αυτόν
άνθρωπο, διεκδικείται και συγγραφέας
για το έργοστάσιο εμφανίζονται
ο θεός της Νόρας Έρζα, και οι έ-
ξάδελφοί της, Νοεμή και Χάινες. Και
οι τρεις των προσπαθούν καθένας χω-
ριστά και για τον εαυτό του να έ-
πιτύχουν την περιπόλητη συγγραφέα
χίς με την Νόρα. Η Νόρα όμως, δεν
θέλει να άκούση τίποτε.

Στην έπιμονή της αυτή δεν την κλο-
νίζουν οι άλλεπάλληλες απόπειρες κα-
τής ζωής της, εκ μέρους του ανθρώ-
που με την κοινούλα. Στο κεφάλαιο
αυτό έχει πολύτιμο προστάτη και σύν-
τροφο τον χημικό του εργοστασίου
Χάρβεϋ Γκράχαμ, ένα νέο που την ά-
γαπά μυστικά και που κι' αυτή τον
συμπαθεί ιδιαιτέρως. Οι τρεις άλλοι
συγκληρονόμοι άνησαν με την πα-
ρουσία αυτή του Γκράχαμ, και προ-
σπαθούν με κάθε τρόπο να τον εκτο-
πίσουν. Σ' όλες όμως τις απόπειρές
των να τον εκθέσουν στα μάτια της
Νόρας Γώλτον, άποτυγχάνουν. Τε-
λευταίως, προσεταιρίζονται κάποιον
Γερμανό πράκτορα, τον βαρώνο φόν
Ραϊάμ, που προσπαθεί να άγοράσει
ένα νέο μυθολογικό του οίκου Γώλ-
τον. Βοιόκομστε στον Παγκόσμιο
Πόλεμο και το όπλο αυτό θα είναι
πολύτιμο για την Γερμανία. Το ίδιο
έτσι, προσπαθεί να άγοράσει για λο-
γαριασμό της πατρίδας του ο Γάλλος
έξιοματικός, Ήλντος ντε Καρκεζέκ.
Και στο τέλος, το κατορθώνει γιατί
ο άνθρωπος με την κοινούλα σκοτώ-
νει τον φόν Ραϊάμ. Παύεται τότε
να δοκιμασθή το νέο όπλο. Στο πε-
δί των δικιών είναι ο Ήλντος με
τονη τεχνίτας του όπλουργείου, ενώ
ο Γκράχαμ πηγαίνει να πάση θέση στο
παραπλοίο για να έλέγξει την εύ-

'Η Νύφη

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗ-

θυβολία του νέου όπλου. Την τε-
λευταία όμως στιγμή, έπεμβαίνει ο
άνθρωπος με την κοινούλα και με
μία σιδερένια γροθιά ξαπλώνει κάτω
ανάσθητους τους τρεις άνδρες και
κατόπι στρέφει το μυθολογικό
έναντίον του παρατηρητήριου. Σε
λίγο αυτό σωριάζεται εις έρείπια
άλλα ο Γκράχαμ και πάλι σώζεται
γιατί στην έγκαιρο επέμβαση της
Νόρας. Λίγο έπειτα από τα δρα-
ματικά αυτά γεγονότα, ή Νόρα
παίρνει από κάποιον Γκρίμλιχ ένα
τηλεγράφημα στο όποιο αυτός της
λέγει ότι ξέρει, το μυστικό του θά-
νατου του πατέρα της και της δίνει
ραντεβού για να της το πη. Η Νόρα
και ο Γκράχαμ άποφασίζουν να πα-
νε στο ραντεβού. Σε λίγο το αυτοκί-
νητό τους σταματά μπροστά σ' ένα
σπίτι άρκετά φτωχικού έξωτερικού.

130N

Στην πόρτα, μέσα σε μία ξύλινη
κορνίζα, υπήρχε ο κατάλογος
των νοικάρηδων. Έτσι, όποιος
ζητούσε κανέναν του σπιτιού,
δεν ήταν άποχρεωμένος να άπευθύνε-
ται στον θυρωρό άλλ' έρχινε, άπλω-
ς, μία ματιά στον πίνακα.

Το ίδιο πήγε να κάμη και ή Νόρα,
κατεβαίνοντας από το αυτοκίνητό της.
Με έκπληξή της, όμως, είδε ότι πάνω
από τον όνομαστό αυτό κατάλογο
των ενοίκων, ήταν κολλημένο ένα άλ-
λο λευκό χαρτί που έλεγε:

«Το γραφείον του κ. Α. Γκρίμλιχ,
άλλοτε δικαστικού ύπαλλήλου, μετε-
σέρθη εις τον αριθμόν 42, Χάλλου
Στρήτ».

— Αυτό είναι παράδοξο! Έκανε ο
Χάρβεϋ που είχε πλησιάσει εν τώ με-
ταξύ, Μας δίνει τηλεγραφικός ραντε-
βού και άλλάζει διεύθυνση!...

— Πραγματικά παράδοξο, ψιθύρισε
και ή Νόρα, πάντως είμαι της ιδέας
ότι δεν πρέπει να χάνουμε καιρό και
να πάμε άμέσως στο Χάλλου Στρήτ.

— Πάμε, έλεπεν άπλω-ς ο νέος.
Μόλις όμως το αυτοκίνητό τους έ-
στρίψε την γωνία του δρόμου, ένας
μεσόκοπος άνδρας βγήκε από το
κτίριο, έσχισε το λευκό χαρτί που ή-
ταν έπικολημένο στον πίνακα και
εξαναμπήκε μέσσι. Ο άνθρωπος αυτός
ήταν ο Έρζα Γώλτον.

Ο Έρζα άρχισε κατόπιν να άνε-
βαίνι τα πατάματα του σπιτιού.

Η σκάλα ήταν στενή με ψηλά σκα-
λοπάτια και κούραζε τον κολμα-
θιμένο Έρζα. Κάθε τόσο σταματού-
σε λαχανιασμένος για να πάρη την
ανάπνοή του.

Έπί τέλος, έφθασε κάποτε και
στο διαμέρισμα που του είχε υποδει-
ξει ο θυρωρός.

Ο Έρζα γύτησε την πόρτα, πά-
νω στην όποια υπήγνε καρτωμένο με
δυο πυναίρες, ένα βρώμικο έπισκεπή-
ριο με το όνομα:

ΑΡΘΟΥΡ ΓΚΡΙΜΛΙΧ
Δικολάβος

Σε λίγο του άνοιξε ο ίδιος ο Γκρί-
μλιχ.

— Όταν έμαθε ποιός ήταν τσακίστη-
κε σε περιποιήσεις και κομπλιμέντα.

Το γραφείο στο όποιο έμπαζε υ-
στερ' από λίγο τον έπισκέπη του, ή-
ταν φτωχικά έπιλωμένο, με δυο
τριμμένες πολθρόνες, ένα ξεβαμένο
γραφείο και δυο-τρία σπασμένα κα-
θίσματα.

Ο Γκρίμλιχ έδειξε μία πολυθρόνα
στον Έρζα άλλ' αυτός έκανε πώς
δεν πρόσεξε την χειρονομία του και
έμεινε όρθιος.

— Η άνηψιά μου, άρχισε ο Έρζα,
είνε, ξέρετε, λίγο αδιάθετη σήμερα,
γι' αυτό ανέθεσε σε μένα ναρθώ και
να σας εύρω. Έχω άπόλυτον πληρε-
ξουσιότητα...

— Θα προτιμούσα να έβλεπα την
ίδια, έκανε ο τέως δικαστικός, άλλ'
άφοι είσθε και σείς εν γνώσει της ύ-
ποθέσεως... Φθάνει να συμφωνήσουμε
στην τιμή.

— Έλπίζω να γίνη και αυτό. Έκα-
με ο θεός Έρζα μ' ένα χαμόγελο.

— Λοιπόν, άρχισε ο Γκρίμλιχ, ο
Πήτερ ο Μονόφθαλμος, ήταν, όπως
ξέρετε, ο μόνος κάτοχος του μυστι-
κού το όποιον θα σας άνακινώσω
σήμερα. Το μυστικό αυτό, θα το ήξε-
ρεν ήδη ή μίς Νόρα Γώλτον, αν δεν
επενέβαινε ο μυστηριώδης δώκτης
της, ο άνθρωπος με την κουκούλα,
τραυματίζοντας θανάσιμα τον Πή-
τερ.

— Ο τραυματίας όμως, προτού ξε-
ψυχήση, έζήτησε στο προσκέφαλό του
τον παλιό φίλο του Γκρίμλιχ, στον
όποιο και ένεπιστεύθη το μυστικό, ύ-
πό τον όρον να εκδικηθή τον άνθρω-
πο με την κουκούλα. Είς άντάλλαγ-
μα, θα έπαιρνε αυτός τις 10.000 δολ-
λάρια, που είχε δεχθεί να του πλη-
ρώση ή Νόρα...

— Δέκα χιλιάδες δολλάρια!... Έ-
κανε ο θεός Έρζα — με μία δυσά-
ρεστη έκπληξη — σαν πολλά δεν
είναι;

— Πολλά δέκα χιλιάδες δολλάρια,
για να μάθετε κατί που μπορεί άθ-
ριο να σας στοιχίση την ζωή; Έκανε
με προσποιητή άπορία ο δικολάβος.

Έξ άλλου κύριε, ή μίς Γώλτον ήταν
άπόλυτος διατεθειμένη να πληρώση
το ποσόν αυτό, κι' αν έρχόταν ή
ίδια...

— Πάει καλά, πάει καλά, τον διέ-
κοψε ο Έρζα. Θα σας δώσω το
ποσόν.

— Θαυμάσια, έκανε ο άλλος και
παίρνοντας ένα φύλλο χαρτιού έχά-
ραξε λίγες λέξεις, το δίπλωσε και
είπε το Έρζα:

— Έγώ είμαι έτοιμος. Το μυστικό
είναι εδώ, μέσα σ' αυτό το χαρτί.
Το τσέκ τώρα και είμεθα εν τάξει.
Πρέπει βλέπετε να πάη χέρι με χέρι
ή δουλειά...

— Καλά, έκανε ο Έρζα, θα γίνη
αυτό άλλα ποιός με βεβαιώνει ότι
μου λέτε την αλήθεια;

Ο Γκρίμλιχ πήρε άμέσως ύφος άν-
θρώπου άξιοπρεπούς, θιγομένου στην
φιλοτιμία του.

— Κύριε, είπε, έρχεσθε πραγματι-
κά εκ μέρους της δίδοις Γώλτον; Δεν
είμαι διατεθειμένος να συζητήσω και

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΞΟΥ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΥ

πάλι για πράγμα για το όποιον ύ-
πάρχει ήδη συμφωνία μαζί της... Άς
σταματήσωμε, λοιπόν, εδώ. Θα συνε-
χίσω όταν έλθη ή ίδια...

Η τελευταία αυτή φράσις έκαμε
την εντύπωσή της. Ο Έρζα φοβήθη-
κε μή χάση την μόνη ευκαιρία που
του παρουσιαζότανε να γίνη μόνος
του ο κάτοχος του φοβερού μυστικού
και έσπευσε να δηλώση:

— Άς είναι δέχομαι, άφοι τά έχε-
τε ήδη κανονίσει με την δεσποινίδα.

Και βγάζοντας από την τσέπη του
το καρνέ με τα τσέκ και το στυλό
του, σημείωσε το ποσόν που είχε ζη-
τήσει ο δικολάβος, το υπέγραψε και
το παρέδωσε στον Γκρίμλιχ. Αυτός έρ-
ριξε μία ματιά, το δίπλωσε και το έ-
βαλε στην τσέπη του. Κατόπιν έδωκε
το χαρτί που είχε γράψει στον Έρ-
ζα. Με μία βία που μαρτυρούσε όλη
την δίψα που είχε να μάθη, ο θεός
της Νόρας ξεδίπλωσε το χαρτί και
διάβασε:

«Ο δολοφόνος του Ουίνθρουπ Γώλ-
τον, ο άνθρωπος που προσπαθεί με
κάθε θυσία να γίνη κύριος των έρ-
γοστασίων, είναι ο...».

Άκολουθούσε ένα όνομα με μεγα-
λύτερα, με πύρινα θάλεγε κανείς,
γράμματα, που έκανε τον Έρζα να
γίνη κατάχλωμος.

— Αυτός, λοιπόν!... ψιθύριζε κατά-
πληκτος, αυτός είναι!...

— Είσθε, τώρα, ευχαριστημένος;
ρώτησε ο Γκρίμλιχ.

Ο Έρζα προσπάθησε να συνέλθη
και να συγκεντρώση τις ιδέες του.

Σε λίγο κατόρθωσε να ρωτήσει:

— Είσθε βέβαιος ότι είναι αυτός;...
Έχετε άποδείξεις; Δι' όνομα του
Θεού, δώστε μου άποδείξεις, γιατί εί-
ναι τρομερόν! Πολύ τρομερόν αυτό
που μαθαίνω!...

Ο Γκρίμλιχ, τότε, διηγήθηκε στον
Έρζα, όλα όσα γνωρίζουμε ήδη, ά-
πό την ώρα που συναντήθηκε στο
καταγώνιο εκείνο του λιμανιού με
τον Πήτερ.

Ο Έρζα τον άκουε με τον τρόμο
και την έκπληξη ζωγραφισμένη στο
πρόσωπό του.

— Πεισθήκατε τώρα; τον ρώτησε
στο τέλος ο δικολάβος.

Ο Έρζα δεν άποκρίθηκε. Με χέ-
ρι που έτρεμε και με το μέτωπο κά-
θιρο, έβγαλε το πορτοφόλι του και
έκρυψε μέσα το πολύτιμο χαρτάκι.

Κατόπιν πήρε το καπέλλο του και
διευθύνθηκε προς την πόρτα. Την ά-
νοιξε και βγήκε στον διάδρομο. Δεν
είχε όμως, καλά-καλά άκούη προ-
θάσει να την κλείση, όταν έμεινε
σαν κεραυνόπληκτος στην θέση του.

Αντίκρου του, βρισκότομε ο άνθρω-
πος ακριβώς εκείνος του όποιου το
όνομα ανέφερε το χαρτί. Και ο άν-
θρωπος αυτός ήταν ο άγνωστος με
την κουκούλα! Μόλις είχε ανέβει τη
σκάλα και ήταν κι' αυτός θορυβμέ-
νος από την άπρόοπτη συνάντηση. Η
έκπληξις του όμως δεν διήρκεσε επί
πολύ. Ξρμησε σαν βέλος επάνω στον
Έρζα, που δεν πρόφθασε ούτε καν
την λέξη «βοήθεια» να ξεφωνίση. Ο

άνθρωπος με την κουκούλα τον έπια-
σε από το λαιμό και άφοι τον τράν-
ταξε δυο-τρεις φορές με τα άτσαλέ-
νια μπράτσα του, τον πέταξε με μία
βίαιη κίνηση κάτω και πιέζοντάς τον
δυνατό στο στήθος με το ένα του το
γόνατο, άργισε να περισφίγη σιγά-
σιγά τον φοβερό κλοιό των δαχτύλων
του, γύρω από τον λαιμό του θύματός
του. Ο δυστυχής Έρζα έκανε δυο-
τρεις φορές να άπαλλαγή από το
σφιγμένο αυτό του θανάτου, τινάζε με
δύναμη που του έδινε ή άπόνυνσις
και το ένστικτο της αυτοσυντηρήσε-
ως τα πόδια του, προσπάθησε με τα
χέρια του να ξεμπλέξη τα δάχτυλα
του θηρίου που τον έπνιγε, αλλά δεν
κατόρθωσε παρά να έπισπύση το
τέλος του.

Ο τρομερός κακούργος έσφίξε ά-
κόμη περισσότερο τον κλοιό και του
έκοψε την άναπνοή.

Μία-δυο σπασμοδικές κινήσεις ά-
κόμη περισσότερο τον θανάτου, προσπάθησε με τα
χέρια του να ξεμπλέξη τα δάχτυλα
του θηρίου που τον έπνιγε, αλλά δεν
κατόρθωσε παρά να έπισπύση το
τέλος του.

Ο τρομερός κακούργος έσφίξε ά-
κόμη περισσότερο τον κλοιό και του
έκοψε την άναπνοή.

Μία-δυο σπασμοδικές κινήσεις ά-
κόμη περισσότερο τον θανάτου, προσπάθησε με τα
χέρια του να ξεμπλέξη τα δάχτυλα
του θηρίου που τον έπνιγε, αλλά δεν
κατόρθωσε παρά να έπισπύση το
τέλος του.

Ο τρομερός κακούργος έσφίξε ά-
κόμη περισσότερο τον κλοιό και του
έκοψε την άναπνοή.

Μία-δυο σπασμοδικές κινήσεις ά-
κόμη περισσότερο τον θανάτου, προσπάθησε με τα
χέρια του να ξεμπλέξη τα δάχτυλα
του θηρίου που τον έπνιγε, αλλά δεν
κατόρθωσε παρά να έπισπύση το
τέλος του.

Ο τρομερός κακούργος έσφίξε ά-
κόμη περισσότερο τον κλοιό και του
έκοψε την άναπνοή.

Μία-δυο σπασμοδικές κινήσεις ά-
κόμη περισσότερο τον θανάτου, προσπάθησε με τα
χέρια του να ξεμπλέξη τα δάχτυλα
του θηρίου που τον έπνιγε, αλλά δεν
κατόρθωσε παρά να έπισπύση το
τέλος του.

Ο τρομερός κακούργος έσφίξε ά-
κόμη περισσότερο τον κλοιό και του
έκοψε την άναπνοή.

Μία-δυο σπασμοδικές κινήσεις ά-
κόμη περισσότερο τον θανάτου, προσπάθησε με τα
χέρια του να ξεμπλέξη τα δάχτυλα
του θηρίου που τον έπνιγε, αλλά δεν
κατόρθωσε παρά να έπισπύση το
τέλος του.

Ο τρομερός κακούργος έσφίξε ά-
κόμη περισσότερο τον κλοιό και του
έκοψε την άναπνοή.

Μία-δυο σπασμοδικές κινήσεις ά-
κόμη περισσότερο τον θανάτου, προσπάθησε με τα
χέρια του να ξεμπλέξη τα δάχτυλα
του θηρίου που τον έπνιγε, αλλά δεν
κατόρθωσε παρά να έπισπύση το
τέλος του.

Ο τρομερός κακούργος έσφίξε ά-
κόμη περισσότερο τον κλοιό και του
έκοψε την άναπνοή.

Μία-δυο σπασμοδικές κινήσεις ά-
κόμη περισσότερο τον θανάτου, προσπάθησε με τα
χέρια του να ξεμπλέξη τα δάχτυλα
του θηρίου που τον έπνιγε, αλλά δεν
κατόρθωσε παρά να έπισπύση το
τέλος του.

Ο τρομερός κακούργος έσφίξε ά-
κόμη περισσότερο τον κλοιό και του
έκοψε την άναπνοή.

που ήλθαμε και να εξετάσουμε για
τον άνθρωπο αυτό.

— Έμπρός! είπε άπλω-ς ο Γκρά-
χαμ.

Το πρώτο πράγμα που τους έκαμε
εντύπωση μόλις έφθασαν στο Σαίντ
Άντριους Μπίλντιγκ, ήταν ή εξαφά-
νισις του χαρτιού που ήταν πρώτα
κολλημένο πάνω στον πίνακα των ε-
νοίκων.

Τώρα και οι δύο τους διάβαζαν:

Α. ΓΚΡΙΜΛΙΧ

Πρώην δικαστικός 4ον πάτωμα

Άριθ. 158

— Συμβαίνει αυτό που είπα! Έκα-
νε ο Γκράχαμ. Μας κορόϊδεψαν. Πά-
με όμως επάνω να ίδοιμε!...

Η Νόρα τον άκολουθούσε σιωπηλή.

Όταν όμως έφθασαν στο τέταρτο
πάτωμα, βρέθηκαν μπροστά σ' ένα
φρικτό θέαμα. Ο θεός Έρζα ήταν
ξαπλωμένος νεκρός μπροστά τους,
πάνω στο πάτωμα.

— Ο θεός! φώναξε τρομαγμένη ή
Νόρα.

Ο Γκράχαμ την παραμέρισε με μία
άπότομη κάπως κίνηση και ρίχθηκε
άπάνω στο σωμα του γέροντος. Στή-
ριξε το αυτί του στο στήθος του και
άκροάσθηκε για ένα λεπτό. Η νέα
τον παρακολουθούσε με βλέμμα γε-
μάτο φρίκη και άγωνία. Σε λίγο ο
Γκράχαμ σηκώθηκε ψιθυρίζοντας:

— Είναι νεκρός....

— Είστε βέβαιος; ψιθύρισε ή Νόρα.

— Δυστυχώς, ναι!...

Έπικολούθησε κάποια σιωπή. Δυο
χοντρά δάκρυα φάνηκαν στις άκρες
των ματιών της νέας και κύλησαν
άργά-άργά στα κάτωχρα μάγουλά
της.

Σε λίγο, πρώτη μίλησε ή νέα.

— Δυστυχισμένο θεέ!... ψιθύρισε. Εί-
δατε λοιπόν, Χάρβεϋ, ότι είχατε άδικο
να τον υποπτεύεσθε; Πλήρωσε με τη
ζωή του κι' αυτός, την περιέργεια να
μάθη ποιός ήταν ο άνθρωπος που μας
καταδιώκει!...

— Ναι, έκανε ο χημικός βαρύνου-
μελος. Γελάσθηκε και του ζητώ συγγνώμη
έστω και νεκρό.

Νέα σιωπή έπικολούθησε κι' έπει-
τα είπε ο Γκράχαμ:

— Δεσποινίς Γώλτον, δεν μπορούμε
βέβαια να μείνουμε έτσι εδώ μπροστά
στον νεκρό του θεού σας. Η γνώμη
μου είναι ότι μία που φθάσαμε έως
εδώ, να χτυπήσουμε την πόρτα του
Γκρίμλιχ, ίσως και μαθούμε τι είπε
και κατόπιν φροντίσουμε για τον θεό
σας...

— Ναι, άς δοιμε, είπε και ή Νόρα,
εσφαλικά άκούσθηκαν έλαφρά βή-
ματα στην σκάλα.

— Κάποιος άνεβαίνει, τρέχοντας,
είπεν ο Γκράχαμ. Θάνα ίσως κανέ-
νας άστυφύλαξ που έχει ειδοποιήσει
έν τώ μεταξύ ο...

Δεν πρόφθασε όμως να άποτελειώ-
ση την φράση του, όταν φάνηκε άπό-
τομα σχεδόν στο κεφαλόσκαλο ο άν-
θρωπος με την κουκούλα. Ξρμησε
πρώτα εναντίον της Νόρας, άδιαφο-

Ο θρυκόλακας με τὸ γαλάζιο ρύγχος

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΑΙΗΜΣ ΝΤΑΪΒΕΡ

Η νύχτα, πού είχε πέσει βαρεία, πίεζε, θαρρείς, τὸ μπάνγκα-λόου τοῦ Τυάν Κρόμχοντ. Μιά νύχτα πνιχτική, πού σφίγγει τὸν λαϊμὸ τοῦ ἀνθρώπου, λές καὶ ἔ-να ἀόρατο χέρι προσπαθεῖ νὰ στα-ματήσῃ τὴν ἀνάσα, νὰ διακόψῃ τὴν ἀναπνοή.

Οὔτε μιὰ παραμικρὴ κίνησις δὲν γροικιόταν στὰ φύλλα τῶν δένδρων πού κρεμόταν βαρεῖα κ' αὐτὰ στὰ κλαδιά. Στὴν Γιάθα αὐτὴ ἡ ἐποχή, ἡ πιὸ ἀτακτὴ στὶς καιρικὲς μεταβολές, εἶνε τὸ προμήνυμα τῶν δυτικῶν ἀνέμων πού φέρνουν τὴν βροχή...

Καθισμένοι στὴν βεράντα, ἀκού-γαμε τοὺς ἀδιόρατους σχεδὸν κρό-τους, πού ἐφθάναν ἀπὸ τὸ μπάνγκα-λόου, ὅπου οἱ τρόφιμοι τοῦ φίλου μου τοῦ φυσιολογικοῦ, φαίνεται πως δυσανασχετοῦσαν κλεισμένοι στὰ κλουδιά τους...

— Ὑπάρχουν λοιπὸν χώρες, μίλη-σε ξαφνικά ὁ Κρόμχοντ, πού παρ' ὅ-λη τὴν ὁμορφιά καὶ τὴν γραφικότη-τά τους, λές καὶ κατατρῶνε τοὺς ἀν-θρώπους, πού δὲν εἶχαν τὴν τύχη νὰ γεννηθοῦν σ' αὐτές, καὶ πού, ἀπὸ ὅ-λως διόλου ἀπρόβλεπτες συνθήκες, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ μένουν ἐκεῖ. Τοὺς ἐξαθλιώνουν σωματικῶς καὶ ψυχικῶς. Τοὺς ἀποσκελετώνουν καὶ τοὺς ξεχαρβαλώνουν τὰ νεῦρα. "Ε, λοιπὸν, φίλε μου, κ' ἡ Γιάθα εἶνε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀθλίες χώρες!...

Μιά λιγύλεπτη σιωπὴ ἐπεκράτησε. Σεβόμουν τὶς σκέψεις τοῦ φίλου μου διαισθανόμενος πως θάκουγα κάποια περασμένη περιπέτειά του γεμάτη ἐν-διαφέρον, ἀπὸ κείνες πού τρελλαινό-μουν νὰ ἀκούω ἀπὸ τὸ στόμα του.

Σὲ λίγο πάλιν στὸν ἴδιον σεῶρδ καὶ ἀβίαστο τόνο ἐξηκολούθησε:

— Τὸ δίχως ἄλλο ὑπάρχουν πολ-λές χώρες πού καθεὶς θὰ προτιμοῦ-σε νὰ μὴν τις γνωρίσῃ, ὅπως ἡ Νό-τιος Ἀμερική, κ' ἡ Αὐστραλία. Ἀλ-λά ἡ Ἑγγὺς Ἀνατολὴ καὶ κυρίως ἡ Μοσλαιοσία εἶνε κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ σὲ φρίκη καὶ σὲ ἀθλιότητα...

«Θὰ σοῦ διηγηθῶ κάτι, ἕνα περα-σμένο γεγονός, πού δὲν ξέρω, γιατί στριφογυρνᾷ πάντα κάτι τέτοιες νύ-χτες διαρκῶς στὸ μυαλό μου.

— Πᾶνε πέντε χρόνια ἀπὸ τότε. Κυ νηγοῦσα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴν πε-ριοχὴ τοῦ Παπαντάγκεν. Εἶνε μιὰ περιοχὴ τελείως ἔρημη, μακριὰ ἀ-πὸ κάθε κίνηση καραβανίων, ἀκόμα καὶ κυνηγῶν ἢ περιηγητῶν. Πολλές φορές, στὴν ἀπόλυτὴ ἡσυχία πού ἐ-πικρατοῦσε παντοῦ, εἶχα τὴν ἐντύ-πωση ὅτι ἦμουν μόνος, ὁλόμονος στὴν γῆ ὁλόκληρη. Αὐτὴ ἡ ἰδέα μὲ ἔκανε νὰ ἀνατριχιάζω. Ἡ μοναξιά ἦταν ὁ μόνος μου σύντροφος. Μ' ἀ-κολουθοῦσε παντοῦ καὶ πάντοτε, ἀγ-γίζοντάς με πού καὶ πού μὲ τὰ ψυ-χρὰ τῆς δάχτυλα, ποῦταν, θαρρείς, τὰ κοκκαλιάρικα χέρια τοῦ ἴδιου τοῦ θανάτου.

«Σ' αὐτὴ τὴν καταθλιπτικὴ μόνω-σή μου, μιὰ εἰδηση μ' ἔκανε τρελλὸ ἀπὸ χαρὰ. Κτυποῦσα τὰ χέρια μου καὶ τραγουδοῦσα σὰν παιδί. "Ενας Ἀγγλος ἔφτασε μιὰ μέρα στὸ θα-σίλειο ἐκεῖνο τῆς σιωπῆς. "Ενας Ἀγ-γλος, ἕνας ἀνθρώπος λευκὸς ἀπὸ τὸ Μπριστόλ, πού ἐρχόταν σ' ἐκεῖνα τὰ ἀφιλόξενα μέρη γιὰ κυνήγι. "Ονομα-ζόταν Κέυνον Οὐμβέρτος Τζὸν Κέυ-νον. Κάτοχος μιᾶς μυθώδους περιου-σίας, εἶχε ταξιδεύει σχεδὸν σ' ὅλο τὸν κόσμῳ, κυνηγώντας κάθε εἶδους πουλὶ ἢ ἀγρίμι. Ἀπὸ λευκοὺς ρινό-κερους ὥς τὶς τεράστιες νυκτερίδες τῆς Γιάθας, τὰ σαρκωδὲρα ἐκεῖνα τέρατα.

«Αὐτὸς ὁ Κέυνον, ἀληθινὸς τύπος Ἀγγλοῦ φιλάθλου, ἦταν ὁ ωραιότε-ρος ἀνδρας πού εἶχα ποτὲ μου συ-ναντήσῃ: Φαρδεῖες πλάτες, γερὸ στήθος, κανονικὴ σιλουέττα, μάλλον ψηλός. Θαυμάσιος, τέλος πάντων, τύπος, πού σ' ἐνθουσίαζε μὲ τὴν πα-ρέα του καὶ τὴν καλωσύνη του. "Ο-σο γιὰ κράση, ἀμφιβάλλω ἂν ποτὲ γεννήθηκε πιὸ γερόδ' ἀνθρώπος στὸν κόσμῳ ὁλόκληρο! Περπατοῦσε πε-νήνητα μίλια τὴν ἡμέρα, μέσα στὴν πιὸ πυκνὴ ζούγκλα καὶ ποτὲ δὲν τὸν ἔβλεπε ἀποκαμωμένο ἢ ἔστω καὶ νευριασμένο ἀπὸ τὴν κούραση.

«Εἶχε ἕναν Εὐρωπαϊκὸ μάγειρο, ἔ-ναν πιστὸ Κινεζὸ ὑπηρετὴ καὶ ἕξη μπῦς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ τρεῖς ἱ-θαγενεῖς ἀπὸ τὴν Σουμάτρα, κ' οἱ ἄλλοι τρεῖς ἀπὸ τὴν Μαντοῦρα.

«Αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι ἔξη πίστευαν ὅτι στὸ Κέυνον εἶχε ἐνοφληθῇ κά-ποιος θεὸς, ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἐκεῖ-νους πού λατρεύουν στὸν τόπο τους. Καὶ δὲν ἄργησε ἡ ἰδέα τους αὐτὴ νὰ τοὺς γίνῃ πεποίθησις ἀκλόνητος.

«Στὰ ἑρεπίαι κάποιου ναοῦ, πού ἔβρισκόταν ἕνα μίλι περίπου μακριὰ ἀπὸ τὴν κατασκήνωσιν τοῦ Ἀγγλοῦ εἶχαν ἕνα πέτρινο ἀγαλμα πινανὸν κάποιου θεοῦ τοῦ κυνηγιοῦ. "Ενα φρι-κτὸ κατασκευάσμα, ὕψους παραπά-νω ἀπὸ 9 πόδια, πού κρατοῦσε στὸ δεξιὸ χέρι ἕνα ἀκόντιο, ἔχοντας τὴν ἀριστερὴν παλάμη στὴν στάση «Ἀ-μπάγια Μοῦντρα» πού σημαίνει: «χω-ρίς φόβον, ὅλα πάνε καλά».

«Οἱ ἕξη Μοσλαιοί, οὐτε λίγο οὐτε πολὺ πίστευαν ἀμέσως ὅτι ὁ Κέυνον ἦταν ἡ ἐνσάρκωσις αὐτοῦ τοῦ θεοῦ! Καὶ διέδωσαν ἀμέσως αὐτὴ τὴν ἀ-νακάλυψιν τοὺς σ' ὅλους τοὺς κατοί-κους τῶν περιχώρων.

«Ἐγὼ τυχαῖα τὸ κατάλαβα αὐτό. Μιὰ μέρα θέλοντας νὰ ἀποφύγω τὸν καυστικὸ ἥλιο, μπῆκα στὰ ἑρεπίαι τοῦ ναοῦ. Εἶδα τότε αὐτὸν τὸν πέ-τρινο θεὸ καὶ δὲν πίστεψα σὰν μά-τια μου. Αὐτὴ ἡ θεότης, ἡ ἐγκατα-λελειμένη αἰώνας ὁλοκληρῶς, εἶ-χε καταστῇ τὰς ἀντικείμενον γενι-κὴς λατρείας. Καὶ μὲ τί τρόπο μά-λισται! Στὰ πόδια του βρισκόταν μικροὶ σωροὶ ρυζιῶ καὶ ταπιάκας, καὶ στὰ χέρια του ἀνθὴ ἀπὸ ξωτικά

φυτά, «ραφλόζια» καὶ «ἀλλαγκ-ἀλ-λαγκ». "Ολα αὐτὰ προφανῶς ἦσαν ἀφιερῶματα τῶν πιστῶν ἱθαγενῶν στὸν μεγάλο θεό!...

«Μιὰ στιγμὴ ἡ ἰδέα νὰ διηγηθῶ ὅλα αὐτὰ στὸν Κέυνον μού ἦρθε στὸ μυαλό. Ἀλλὰ τὸ ὅτι μποροῦσε νὰ θυ-μώσῃ καὶ νὰ τὰ θάλλῃ μὲ τοὺς ἱθα-γενεῖς μὲ ἔκανε νὰ σωπάσω...

«Πολλές φορές κρυμμένος στὸ ἡμί-φως τῶν ἑρεπίων, εἶχα δῆ τοὺς ἱθα-γενεῖς νὰ μπαίνουν μὲ τὴν σειρά, νὰ ἀφίνουν τὶς μικρὲς προσφορὰς τους στὸν θεὸ κ' ὕστερα νὰ φεύγουν πάν-τοτε σιωπηλοὶ, μὲ μιὰ κομικὴ σχε-δὸν θρησκευτικὴ εὐλάβεια...

«Θάχαν περάσει περίπου τρεῖς ἑ-βδομάδες ἀπὸ τότε πού εἶχα κάνει αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψιν, ὅταν μιὰ μέ-ρα ὁ Κέυνον ἦρθε νὰ μὲ ἑρῇ. Κάθι-σε ἀντίκρου μου χωρὶς νὰ θυάλλῃ λέ-ξη ἀπὸ τὸ στόμα του. Κατάλαβα ὅ-μως πως εἶχε ἔρθει γιὰ νὰ μοῦ διη-γηθῇ κάτι πού τοῦ συνέβαινε καὶ τὸν στενοχωροῦσε.

«Κρόμχοντ, εἶπε στὸ τέλος κυτ-τάζοντάς με κάπως παράξενα. Εἴ-σαι πολὺ καιρὸ ἐδῶ, δὲν εἶν' ἐτσι; —Τόσο πολὺ, τοῦ ἀπάντησα ἀνα-στενάζοντας, πού κοινοῦν νὰ ξεχά-σω ὁλότελα ὡς καὶ τὴν πατρίδα μου ἀκόμα...

«Ὁ Κέυνον φανόταν νὰ μὴ προσέ-χῃ στὰ λόγια μου. Σώπασε μιὰ σι-γὴ κ' ὕστερα, μὲ ὕφος ἀποφασιστι-κὸ ἐξηκολούθησε:

«Μὲ συγχωρεῖς πού σ' ἐνοχλῶ. Κρόμχοντ, μοῦ ἔκανε, μὰ μοῦ συμ-βαίνει κάτι πού θέλω τὴν συμβουλὴ σου.

«Εἶμαι στὴν διάθεσί σου, φίλε μου, προθυμοποιήθηκα ἐγώ, ζωηρὰ κεντημένος ἀπὸ περιέργεια. Μήπως οἱ ὑπηρεταὶ σου σὲ κλέβουν; τὸν ἐ-ρώτησα.

«Σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ περπα-τᾷ νευρικὰ μέσα στὸ δωμάτιο. Τέλος στάθηκε, μὲ κύτταξε κατάματα, κ' ἀποκρίθηκε κάπως ἀπότομα, μ' ἕνα ἀσυνήθιστο μυστηριώδη τόνο στὴν φωνή του:

«Κάποιος μὲ κλέβει, σ' ἀλή-θεια! Μ' αὐτὸ πού κλέβει εἶνε κάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μου!...

«Δὲν κατάλαβα σχεδὸν τίποτε ἀ-πὸ τὰ λόγια του καὶ τὸν ἔβλεπα μὲ περιέργεια. Ἐξηγήθηκε ὅμως ἀμέ-σως:

«"Ακου καλά, ἐπανέλαβε. Κά-ποιος... — ποῖός; αὐτὸ τὸ ἀγνοῶ — κάποιος, λέω, τρέφεται εἰς θάρος τοῦ ὀργανισμοῦ μου. Εἶνε ἐκπληκτι-κὸ ἴσως, κ' ὅμως εἶνε ἀπόλυτα ἀλή-θινόν! Εἶσαι ὁ μόνος λευκός, ἐκτός ἀπὸ τὸν μάγειρό μου, σ' αὐτὸν τὸν τόπο, καὶ ἔχω ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ ὅ-τι μοῦ συμβαίνει καὶ νὰ ζητήσω τὴν συμβουλὴ σου. Κάποιος λοιπὸν, σοῦ ἐπαναλαμβάνω, τρέφεται ἀπὸ τὸ αἷ-μα μου, καὶ ἐνῶ ἐγὼ κοιμοῦμαι, αὐ-τὸς ἀπορροφᾷ τὶς δυνάμεις μου.

«— Ἰσως νὰ μὴν εἶνε παρὰ μιὰ μι-

κρὴ προσβολὴ «μαλάριας» τοῦπα.

«—Παραμύθια! φώναξε. Νομίζεις, λοιπὸν, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ διακρίνω μιὰ «μαλάρια» ἀπ' αὐτὸ πού εἶνε... πού εἶνε κάτι τὸ υπερκόσμιον; Αὐτὸ φίλε μου, προέρχεται ἀπὸ κάτι... νὰ σὰν ἀπὸ θρυκόλακα!...

«Κάμποσην ὥρα ἔμεινα ἀμίλητος, σκεπτικός, κυττάζοντάς τον. Φαινό-ταν, ἀλήθεια, τόσο καταβεβλημένος αὐτὸς ὁ κολοσσός!

«—Διηγῆσου μοῦ τί σοῦ συμβαίνει λεπτομερῶς, τὸν παρακάλεσα.

«Ὁ θυμὸς του εἶχε κιόλας πέσει. Τώρα ἀντιμετώπιζε τὸ ζήτημα μ' ὁ-λην τὴν ψυχραιμία. Τὰ ἀτοσαλένια νεῦρα του ἦσαν ἀκατάβλητα ἔμπρὸς καὶ σ' αὐτὸ ἀκόμα τὸ αὐτο αἰνιγ-μα πού τοῦ παρουσιαζόταν. Ναί, σὲ θεοβαίω πὼς δὲν αἰσθανόταν τὸ παραμικρὸ ἴχνος φόβου.

«—Ὅσα μοῦ εἶπε μὲ ἐξέπληξαν σὲ ἀφάνταστο βαθμό!

«Ἐπὶ ἑπτὰ νύκτες, ὅπως μοῦ ἐ-ξήγησε, ξυπνοῦσε σχεδὸν ἀκρι-βῶς τὰ μεσάνυχτα, ἀπὸ ἕναν δυ-νατὸ πόνον στὴν δεξιὰ ὠμοπλάτη του. "Όταν ἀνάθε τὸ φῶς δὲν εἰ-σέρισκε κανέναν στὴ σκηνή του, κ' ἐν τούτοις εἶχε δυνατὸ τὸ αἰσθη-μα, ὅτι κάποιος ἢ κάτι εἶχε ἀπο-μυζησὶ τὸ αἷμα του καὶ τὶς δυ-νάμεις του, ἐνῶ αὐτὸς κοιμόταν.

«—Εἶνε τὸ φρικτότερο αἰσθημα πού μπορεῖ νὰ νοιώσῃ κανεὶς! μοῦ εἶπε. Κάθε φορὰ νομίζω ὅτι ὁ θά-νατος γλυστρεῖ ἀπὸ πάνω μου!...

Ἀγωνίζομαι πραγματικὰ γιὰ νὰ κρατηθῶ στὴν ζωὴ! Καὶ ὅταν ξυπνῶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἐφιάλτη, νοιώθω τὸν ἑαυτὸ μου πιὸ ἀδύνατον κ' ἀπὸ ἕνα μωρὸ παιδί!...

«—Καλὰ, δὲν ἀκούς τί-ποτε; Κανένα κρότον; Βῆ-ματα μήπως;... τὸν ἐρώτησα μὲ περιέργεια.

«—Εἶνε περίε-ρο, κ' ὅμως κα-θε φορὰ πού συ-νέρχομαι ἀπ' αὐτὴν τὴν νάρ-κη, πρὶν ἀκόμα ἐξανάρθω καλὰ-καλὰ στὸν ἑαυτὸ μου, σὰν ὄνειρο μᾶλλον ἀκούω τὸν κρότον ἐνός κουδου-νιοῦ, ἐνός μικροῦ κου-δουνιοῦ, πού ἀντηχε ἐπὶ πολὺ στὰ αὐτιά μου!...

«Ἐμεινα γιὰ λίγο σκε-πτικός, παρατηρώντας τὸν δυστυχισμένο τὸν φί-λο μου.

«—Μπορεῖς νὰ μοῦ δεί-ξῃς τὴν ὠμοπλάτη σου; τοῦ εἶπα σὲ κάποια σι-γῇ.

«Ἀνοίξε τὸ πουκάμισό του. Ἀκριβῶς στὴν δεξιὰ ὠμοπλάτη παρετήρησα 7 μικρὰ κόκκινα σημάδια, σὲ σχῆμα μικροῦ κύκλου. Βρισκόταν ὅλα στὴν ἱ-δια κατακόρυφο, ἀπέχον-τας τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο κατὰ κανο-νικά διαστήματα, δύο περίπου ἑκα-τοστῶν. Τὰ πιὸ πρόσφατα, πού βρι-σκόταν καὶ πιὸ χαμηλὰ ἦσαν ζωη-ρότερα.

«Κατάπληκτος πῆρα ἕνα φακὸ καὶ ἐξέτασα μὲ προσοχὴ αὐτὰ τὰ σημά-δια. Ἦσαν μικρὰ κυκλάκια κοκκι-

νωπὰ ἀπὸ τὸ αἷμα. Στὴν μέση, λί-γο σκουρότερα, εἶχαν ἕνα περιέργω-τριγωνικὸ σχῆμα, σὰν τὴν τρύπα π' ἀφίνει ἕνα δόντι. Τὸ πρᾶγμα ἦ-ταν πολὺ περιέργω κ' ἄρκετὰ μυ-στηριώδες.

«Ξέρεις καλὰ ὅτι δὲν πιστεύω ποτὲ σὲ θρυκόλακες, φαντάσματα καὶ τάλλα ξωτικά, μοῦ εἶπε ὁ Κέυ-νον. Γνωρίζω πολὺ καλὰ ἕνα σω-ρὸ πουλιά, νυχτερίδες, ζῶα μικρά, ἔντομα καὶ φυτὰ πού τρέφονται ἀ-ποκλειστικὰ μὲ αἷμα, καὶ κατὰ προ-τίμησιν μὲ αἷμα ἀνθρώπινον. Μὲ τὰ ση-μάδια πού εἶχε ὁ Κέυνον στὸν ὄμο-του, δὲν ἔμοιαζαν μὲ τὸ δάγκωμα κανενὸς ἀπ' αὐτὰ.

«—Κάτι σ' ἔχει δαγκάσει, τοῦ εἶ-πα, χωρὶς ὅμως νὰ εἶμαι σὲ θέση νὰ σοῦ καθορίσω ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ

...Διέκρινα τὸν Κέυνον καθισμένο ἀνα-παυτικὰ σὲ μιὰ καλαμμένα πολυθρόνα...

κάτι. «—Ἀδίκαια παιδεύεσαι, Κρόμχοντ, νὰ ἀποδώσῃς σὲ κάποιο ζῶον τὰ θαγ-κώματα, μοῦ εἶπε ἡρεμὰ. Ἐγὼ εἶ-μαι βέβαιος ὅτι εἶνε ἀνθρώπινα ση-μάδια. Ἐνός θρυκόλακα!...

«Σήκωσα τοὺς ὤμους μου, δίχως νὰ τοῦ ἀπαντήσω. Τί μποροῦσα ἄλ-λως τε νὰ τοῦ φέρω ὡς ἐπιχειρή-μα; Μποροῦσα νὰ ἀποδείξω ὅτι εἶ-χε ἀδίκον;... Κ' ὕστερα, σ' αὐτὴ τὴν καταραμένη χώρα, ποῖος μποροῦσε νὰ εἶνε σίγουρος γιὰ κάτι, τὴν στιγμὴ πού κάθε μέρα συμβαίνουν πράγματα τόσο παράδοξα, πού καὶ τὸ πιὸ προωδεμένο κεφάλι δὲν τὰ χωρεῖ! Κάθησα καὶ τὸν κύταξα ἀφήρημένα. Μιὰ ἀπόλυτη σιωπὴ ἀ-πλώθηκε παντοῦ. Ἦσαν κιόλας με-σημέρι καὶ τίποτα δὲν κουνιόταν κάτω ἀπὸ τὶς καφετέρες ἄχτιδες τοῦ τροπικοῦ ἡλίου. Πολλές σκέ-ψεις στριφογύριζαν ἀτακτὰ μέσ' στὸ κεφάλι μου. Ἀδίκαια προσπα-θοῦσα νὰ δώσω μιὰ λογικὴ ἐξη-γηση σ' αὐτὴ τὴν μυστηριώδη ὑ-πόθεση!...

«Τὸ πέτρινο ἀγαλμα στὰ ἐρεί-πια τοῦ ναοῦ ἐρχόταν στὸ μυαλό μου. Ξαναἔβλεπα τοὺς ἱθαγενεῖς νὰ γλυστροῦν στὸ ἡμίφως μὲ τὶς προσφορὰς τους στὰ χέρια. Καὶ μπροστὰ μου ὁ Κέυνον στεκόταν ἐπιβλητικὸς, δυνατός!...

«Τί σχέση μποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τοῦ φίλου μου καὶ τοῦ πέ-τρινου εἰδώλου; Χανόμουν στὶς σκέψεις μου. Μιὰ ἀνατριχίλα πε-ράσε τὴν σπονδυλική μου στήλη. Ἐνοιωθα κάτι, ἕνα περιέργω συ-ναίσθημα, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ζωὴ μου. Ἦταν φόβος; Ἰσως!

«Γιατί δὲν μένεις ἐδῶ ἀπόψε; τὸν ἐρώτησα τέλος σταματώντας τὸ ὄνειροπόλημά μου. Σπίτι μου θάσαι πὸν ἀσφαλὴς παρ' ὅτι θὰ εἰσαι στὴν σκηνή σου!

«—Θὰ τὸ ἐπιθυμοῦσα πολὺ, μὲ θεσβαίωσα, ἐνῶ τὰ μάτια του ἔ-λαμπαν ἀπὸ μιὰ εὐλικρινὴ χαρὰ, ἀν-θεβάται θὰ εἶχες νὰ μοῦ παρα-χωρήσῃς λίγο τόπο γιὰ νὰ ἐκ-πλώσω.

«—Ὅσο γι' αὐτὸ μὴν ἀνησυχῇς διόλου τὸν θεσβαίωσα. Κάπου θὰ καταφεύγω νὰ θελευτῶ ἐγώ, γιὰ νὰ σὲ θάλω στὸ δωμάτιό μου, πού ἔχει καὶ συμπάντι πλέγμα στὰ παράθυρα. Προσπάθησε μό-νο νὰ ἐρθῇς ἐδῶ χωρὶς νὰ μά-θῃ κανεὶς αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴ τῆς κατοικίας σου.

«Τὸ βράδυ κατὰ τὶς 9 βρισκό-ταν στὸ μπάνγκαλόου μου. Μοῦ φάνηκε τώρα λιγώτερο νευρικός.

«—Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ σὲ θαγ-κώσῃ ἐδῶ, τοῦ εἶπα γιὰ νὰ τὸν καθησυχάσω. Θὰ κοιμηθῇς μὲ τὴν ἡσυχία σου.

«Ἐπὶ τὴν ὥρα τὸν καληνύχτισα καὶ πῆγα στὴν μι-κρὴ μου ἀποθήκη, πού εἶχα με-τατρέψει πρόχειρα σὲ κρεβάτιο-κάμαρα γιὰ νὰ κοιμηθῶ.

«Θάχαν περάσει δύο ὥρες, πά-νω κάτω, ὅταν ἕνας θόρυβος μὲ ξύπνησε. Πῆδησα ἀπ' τὸ κρεβά-τί μου κ' ἐτρέξα πρὸς τὸ δωμά-τιο τοῦ Κέυνον. Ἀπ' τὴν χαρμὰ-δα τῆς πόρτας ἔφευγε μιὰ λαρι-δα φωτὸς καὶ ἀκούσα καθαρά τὸ «πάνα κ' ἔλα» του. Τοῦ φώναξα καὶ μ' ἀνοίξε ξαμπαρώνοντας τὴ πόρτα.

«Θεέ μου!, φώναξε μόλις μὲ εἶδε. Μὲ ξαναδάγκωσε ὁ καταρα-μένος θρυκόλακας! Μοῦ ἦπτε τὸ

αίμα μου...

«Τὰ πόδια του έτρεμαν και ήταν κάτωχρος σχεδόν σαν πεθαμένος. «Με τὸ χέρι του μοῦ έδειξε τὸ παρὰθυρο. Καί τότε παρατήρησα ὅτι σὲ μιὰ γωνιά τὸ σύρμα εἶχε μιὰ τρύπα, ὅσο γιὰ νὰ χωρέσει τὸ σῶμα ἐνὸς σκύλου.

«Δὲν ἀκούσεις κανέναν κρότο; τὸν ρώτησα. Καμμιὰ φωνή;

«Ὁχι! μ' ἀπάντησε. Τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κρότο τοῦ μικροῦ κουδουνιῦ ποὺ ἀνηχούσε στ' αὐτιά μου ὅταν ἦθα στὸν ἑαυτό μου καὶ κατάλαβα ὅτι ὁ θρυκόλακας μ' εἶχε δαγκώσει καὶ πάλι...

«Στὸν ὅμο του διακρινόταν τώρα καὶ ἕνα ἄλλο σημάδι πὸς κάτω ἀπὸ τὰ ἄλλα στὴν ἴδια γραμμή. Ἦταν κατακόκκινο. Τὸ μυαλό μου ἄδικα προσπαθοῦσε νὰ ὀρῇ κάποια λύση... Μιὰ λύση μέσα στὸ πλάσιό της λογικῆς καὶ τῆς ἀληθείας!...

«Ὁ Κέυνον βγήκε ἔξω μετ' ὅλην τὴν ἀπολύτωση. Τὸν ἀκολούθησα. Ἐνῶ ἀκαθόριστο αἰσθημα φύσου ἔρχισαν νὰ με καταλαμβάνουν.

«Ἡ νύχτα φαινόταν νὰ γελάει εἰρωνικά μαζί μου, κρατώντας πάντα ζηλότυπα τὸ μυστικὸ της πού μὰς ξετρελάινει...

«Ὁ Κέυνον προχώρησε θιαστικά πρὸς τὸ μέρος τῆς κατασκηνώσεώς του. Τὸν ἀκολουθοῦσα σκουντουφλώντας μέσα σὲ κείνο τὸ ἀδιαπέραστο σκοτάδι. Σὲ λίγο φθάσαμε στὴς σπηλὲς τοῦ Κέυνον. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ὅλοι κοιμόνταν. Τὸς ξυπνοῦσε ἕναν-ἕναν καὶ ψαχοῦλε τα σεντόνια τους κρατώντας στὸ χέρι τὸ περιστροφὸ τοῦ, ἔτοιμος νὰ πετάξει τὰ μυαλά τοῦ πρώτου πού τὸ στρώμα του θὰ ἦταν κρύο.

«Κάτι σὰν τρέλλα διακρινόταν στὸ βλέμμα του. Κάτι πού με τρόμαξε πολὺ. Τίποτε ὅμως. Ἡ ἔρευνά του ἦταν μάταιη. Ἦταν φανερό πὼς ὅλοι τους κοιμοῦνταν.

«Ὅταν ἐξημέρωσε, τὸν ὠδήγησα σπῆτι μου. Δὲν ἤθελα με κανένα τρόπο νὰ τὸν ἀφίσω μόνο του. Μιὰ στιγμή μὲ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό ἡ ἰδέα νὰ τοῦ πῶ ὅσα ἤξερα γιὰ τὸ ἄγαλμα τοῦ ἐρειπωμένου ναοῦ. Μὰ, πάλι ἤμουν βέβαιος ὅτι θὰ τὸ ἔκανε θρύματα μὲ μὲ μάλιστα μάθαινε αὐτὴν τὴν ἱστορία. Κι' ὕστερα πὼς θὰ ξεπερθεύαμε ἀπὸ τοὺς Μαλαίους;...

«Ὁ Κέυνον ἦταν κυριολεκτικὰ ξετρελλαμένος. Τὸν ἔβλεπα νευριασμένο ὅσο δὲν μπορούσα ποτέ μου νὰ τὸν φανταστώ. Δὲν ἔτρωγε τίποτε, οὔτε ἔπινε τὸ οὐίσκου πού τοῦ ἔδιναν. Περπατοῦσε μόνο, περπατοῦσε διαρκῶς, πάντα κάτω στὴν θεράντα, θυσιζόμενος στὴς μαῦρες του σκέψεις, ἀπελπισμένος ἀπ' αὐτὸ τὸ μυστήριο.

«Παρακάλεσα τὸν Κέυνον, καὶ τὸν κατάφερα νὰ μετακομίσει στὸν μάν-γκαλόου μου.

«Τὸ πρῶγμα αὐτό, ὁ θρυκόλακας ἂν θές, ἔχει ὅτι θρῖσκεσαι ἐδῶ, κι' ἔτσι ἂν ἔρθῃ νὰ σὲ ξαναβρῇ, θὰ ἡμπορέσης νὰ τὸ σκοτώσης καὶ ἐδῶ, ὅπως καὶ στὸ σπῆτι σου, τοῦ εἶπα. Κι' ἐξ ἄλλου ἕνας μάρτυς λευκός εἶνε πολὺ σοβαρὸ στοιχεῖο γιὰ κάθε φόνον. Εἶνε θλακῶδες νὰ σκοτώσης χωρὶς νὰ ἔχῃς ἕναν λευκὸ φίλο νὰ θεοβαιώσει ὅτι τὸ ἔκανε ἀμυνόμενος.

«Δέχομαι, μοῦπε, ἀπὸ σήμερα ὁ μὲς δὲν θὰ ξανακλείσω μάτι ἂν δὲν ξεκάνω πρῶτα αὐτὸν τὸν καταραμένο θρυκόλακα πού με τυραννεῖ.

«Ἐπὶ πέντε ἡμερονύκτια δὲν ἔκλεισε μάτι. Κρυμμένος πάντα σὲ κάποια σκοτεινὴ γωνιά τοῦ δωματίου, περίμενε μετ' ὅλο τοῦ σπῆτι σκαν-

Ὁ θρυκόλακας μετ' ὅλο γαλάζιο ρύγχος

δάλη τοῦ ὅλου του.

«Πολλὲς φορὲς κάθε νύκτα γλυτροῦσα ὡς τὴν πόρτα του γιὰ νὰ δῶ μήπως κοιμάται. Πάντα μ' ἀκούγε καὶ μοῦ φώναζε:

«—Ὅλα πάνε καλά, Κρόμχοντ. Δὲν κοιμάσαι, κι' ἀκόμα τίποτε δὲν φάνηκε...

«Ἡ ἀγωνία κι' ὁ τρόμος τὸν κρατοῦσαν ξυπνητὸ. Μὰ πὸς μπορούσε νὰ κρατήσει αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις; Προσπαθοῦσε νὰ κτυπήσῃ τὸν μυστηριώδη ἀπομυζητὴ τοῦ αἱματός του. Μὰ ποτε θὰ τὸ κατάφερνε αὐτό;

«Ἐγὼ ἐν τῷ μεταξὺ κάθε μέρα πήγαινα στὸν ἐρειπωμένο ναὸ καὶ κρυμμένος παρακολουθοῦσα ὅλην τὴν κίνησιν τὸν πιστὸν προσκυνητὸν τοῦ πέτρινου θεοῦ. Γλυστοῦσαν ὅλοι σιωπηλοί, ἄφιναν τὰ δῶρα τους στὴν βάση τοῦ ἀγάλματος, κι' ὕστερα ἐξηφανίζοντο ὅπως εἶχαν ἔλθει.

«Πῶς συχνὰ ὅμως ἀπ' ὅλους ἐρχόταν μιὰ ἰθαγενὴς γυναίκα, λεπτή κι' ὀμορφή. Προσευχόταν πάντοτε ἔμπρος στὸ εἶδωλο τοῦ θεοῦ καὶ ὕστερα ἄφινε τὴν προσφορὰ της κι' ἔφευγε. Σκέφτηκα πὼς κάτι θὰ τὴν στενοχωροῦσε πολὺ αὐτὴν τὴν δυστυχισμένη γυναίκα!

«Τὸ ἀπάνευθα τῆς ἑκτῆς ἡμέρας τῆς ἀγρυπνίας τοῦ Κέυνον, θρῖσκόν μου πάλι κρυμμένος μέσα στὰ ἔρειπια, ὅταν ἡ νέα γυναίκα ξανᾶρθε νὰ προσευχηθῇ. Στεκόμουν πολὺ κοντὰ της, πίσω ἀπὸ μιὰ κολώνα καὶ μπόρεσα ν' ἀκούσω τὴν προσευχὴ της χωρὶς νὰ γίνω ἀντιληπτός.

«Ἔτσι ἔμαθα ὅτι εἶχε ἕναν ἄνδρα ἄρρωστο καὶ γιὰ τὴν ὑγεία του ἐρχόταν κάθε μέρα καὶ παρακαλοῦσε τὸν μεγάλο θεό.

«Ὅταν τέλειωσε τὴν προσευχή της, σηκώθηκε καὶ βλέποντας τὸν θεὸ κατὰματα, ψιθύρισε κάτι πού με ἐξέπληξε. Μετ' ὅλην φωνὴν χαϊδευτικά τοῦ εἶπε:

«—Μὰ δὲν κοιμάσαι λοιπόν, Θεέ μου, δὲν κοιμάσαι;

«Ὅταν ἡ γυναίκα βγήκε ἀπὸ τὸν ναὸ, ὅσπευσα νὰ τὴν ἀκολουθῶ. Περπατοῦσα πίσω της σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι, ὥστε νὰ μὴ με ἀντιληφθῇ. Ἐβλεπα τὴν λιγερὴ της σιλουέττα νὰ γλυστῇ ἀνάμεσα στὰ δένδρα τῆς ζούγκλας.

«Δὺ φορὲς τὴν ἔχασα ἀπὸ τὰ μάτια μου, ἀλλὰ τὸ ἐνδιαφέρον πού μοῦ προέξηναν τὰ λόγια της δὲν μ' ἄφινε νὰ ἐγκαταλείψω τὴν παρακολούθησή της.

«Περπατοῦσα ὥστε πάντα ἀπὸ μιὰ ὥρα καὶ ὑπελόγινα ὅτι θὰ εἶχα ἀπομακρυνθῇ περὶ τὰ ἑξὶ μίλια ἀπὸ τὸ μάνγκαλόου μου. Στὸ τέλος φθάσαμε σὲ ἕνα ἀχυρόσπιτο περιτριγυρισμένο μ' ἕναν φράκτη ἀπὸ μπαμπού. Ἡ γυναίκα προχώρησε μὰ ἐγὼ σταμάτησα καὶ κρύφτηκα πίσω ἀπὸ τὰ καλάμια.

«Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦταν κάπως ἀλλοιωτικό. Ἐκεῖ ἡ ζούγκλα ἦταν ἀκόμη πῶς σιωπηλὴ καὶ μυστηριώδης. Μία ἀγωνία, ἀκαθόριστη, μοῦ ἐσφίγγε τὸν λαιμό.

«Ὅλο τὸ περιβάλλον καὶ ἡ μικρὴ ἀχυρένια καλύβα μοῦ προξενούσαν

ἕνα αἰσθημα τρόμου. Εἶχα τὴν ἐντύπωση ὅτι θρῖσκόν μου σ' ἕνα μέρος ὅπου τίποτε δὲν ἦτο φυσιολογικό.

«Κόλλησα τὸ ἄτι μου σὲ μιὰ τρύπα πού ἄφιναν τὰ καλάμια τοῦ φράκτη καὶ κύτταξα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ περιβόλου.

«Τὰ λόγια πού εἶχε προφέρει ἡ παράξενη ἐκεῖνη γυναίκα ἀντηχοῦσαν ἀκόμη στ' αὐτιά μου: «Θεέ μου, δὲν κοιμάσαι λοιπόν!... Δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τὴν ἔννοια τους...

«Μιὰ ὥρα πέρασε. Ὑστερα δύο, Κανέναν θόρυβον δὲν ἔβγαίνει ἀπὸ τὴν καλύβα. Ἐνας τρόμος με κατεῖχε ὁλόκληρον, κι' ὅμως δὲν ἤθελα νὰ ἀπομακρυνθῶ με κανένα τρόπο ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος.

«Τὸ ὁρῶλόγι μου ἔδειχνε 4, ὅταν ξαφνικὰ πετάχτηκα ἀπὸ τὴν θέση μου.

«Εἶδα τότε τὴν νέα γυναίκα νὰ βγαίνει τρέχοντας ἀπὸ τὴν καλύβα, κρατώντας ἕνα πιάτο μεταλλινὸ με ἀκαμμένα κάρβουνα πού τὰ τοποθέτησε κυκλωτέρως σ' ἕνα μέρος ὅπου τὸ ἔδαφος ἦταν πῶς πατημένο. Ἡ γυναίκα ἔκανε θιαστικά αὐτὴ τὴ δουλειά.

«Ὑστερα εἶδα ἕναν ἄνθρωπο πού δίχως ἄλλο ἦταν ὁ ἄνδρας της. Στὴ θέα τοῦ κρατήθηκε γιὰ νὰ θγάλλω μιὰ φωνή. Εἶχε πρόσφορον φρικτωδὲς παραμορφωμένο ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια. Τὸ σῶμα του ἦταν καμπουριαστό. Καὶ σερνόταν στὸ χῶμα σὰν ζῶον. Καὶ καθὼς τὸν ἔβλεπα νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος πού ἦταν ἡ γυναίκα, πρόσεξα ὅτι στὴν πλάτη του εἶχε ἕνα πῆλο με γαλάζιο ρύγχος. Ἐνῶ πῆλο, στὸν λαιμὸ τοῦ ὁποῦο κρεμόταν ἕνα μικρὸ χρυσοῦ κουδουνάκι.

«Τὸ ζῶον ἀντιστεκόταν καὶ δὲν ἤθελε νὰ πλησιάσῃ στὸν πύρινο κύκλον. Δυσφοροῦσε σὰν νὰ τοῦ προξενούσε τρόμο αὐτὴ ἡ δουλειὰ πού ἐπρόκειτο νὰ κάνει.

«Τὰ νεύρα μου θρῖσκόνταν σὲ ὑπερδιέγερση. Διαισθάνομουν ὅτι θὰ παρευρισκόμουν μάρτυς σὲ μιὰ σκληρὴ φρικτὴ καὶ μυστηριώδη. Ἡ ζούγκλα, πάντα σιωπηλὴ καὶ μυστηριώδης, με διέθεβαίνε, λές, γι' αὐτό.

«Ὁ ἄνθρωπος εἶχε πλησιάσει ἤδη τὴν γυναίκα. Πῆρε τὸν πῆλο καὶ τὸν ἄφησε στὴ μέση τοῦ κύκλου.

«Τότε ὁ περίεργος ἐκεῖνος τύπος ἔρριξε κάποια σκόνη πάνω στὰ ἀνάμαμένα κάρβουνα. Ἐνας γαλάζιος πυκνὸς καπνὸς σηκώθηκε κρύθοντας ἔτσι ἀπὸ τὰ μάτια μου τὸν πῆλο με τὸ χρυσοῦ κουδουνάκι. Ὁ Μαλαίσιος γονάτισε καὶ ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι του στὴ γῆ, ἄρχισε νὰ ψάλλῃ ἕνα μονότονον τραγοῦδι με λόγια ἀκατὰ ληπτα. Ἡ γυναίκα ὄρθια δίπλα του θαρρεῖς κι' εἶχε πετρώσει...

«Πέντε λεπτά πέρασαν. Ὁ γαλάζιος καπνὸς εἶχε σχεδόν διαλυθῇ καὶ τότε, μετ' ὅλην τὴν ἐννοια ἔξω ἀπὸ τίς κόγχες τους, παρατήρησα ὅτι ὁ πῆλος μετ' ὅλο τοῦ χρυσοῦ κουδουνάκι εἶχε ἐξαφανισθῇ.

«Αἰσθανόμενος τὰ πόδια μου νὰ τρέμουν καὶ δάγκωνα με λῦσσα τὸ χέρι μου γιὰ νὰ σταματήσω τὸ κτύπημα τῶν δοντιῶν μου. Χονδρὲς σταγόνες παγωμένου ἰδρώτα κυλοῦσαν σ' ὅλο τὸ σῶμα μου. Ὁ λαιμός μου ἦταν κατάξερρος καὶ ἕνα ἀόρατο χέρι τὸν ἐσφίγγε σπασμωδικά.

«Δὲν ἔξω πόση ὥρα πέρασε ἔτσι. Ἰσως λίγα λεπτά, ἴσως καὶ μιὰ ὥρα. Ξαφνικὰ ὁ φρικτὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος σηκώθηκε καὶ ἀποτεινόμε-

νος πρὸς τὸν θεὸ εἶπε: «Ὁ θεέ μου, δὲν κοιμάσαι;»

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 50)

Στὸ περιδῶριο τῆς ἱστορίας

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑΣ

Τὸν περασμένο Δεκέμβριο, μεσὰ σ' ἕνα βιβλίο τοῦ αὐστριακοῦ κόμητος Ἀνρὺ Ἀππονύ, μαρινώδους συλλέκτου σπανίων βιβλίων καὶ αὐτογράφων μεγάλων ἀνδρῶν, βρέθηκε ὁλας τυχαίως μιὰ ἐπιστολὴ ἀνεκτιμήτου ἱστορικῆς ἀξίας. Πρόκειται περὶ τῆς ἐπιστολῆς πού ἔγραψεν ἡ τραγικὴ βασίλισσα τῆς Γαλλίας Μαρία - Ἀντουανέττα, τὴν παραμονὴ τῆς καρατομήσεώς της, πρὸς τὴν πριγκίπισσα Ἐλισάβετ, ἀδελφὴν τοῦ ἀτυχοῦς βασιλέως Λουδοβίκου 16ου.

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ δὲν ἔφθασε ποτέ στὰ χέρια τῆς πριγκίπισσας Ἐλισάβετ. Ὁ θρηϊώδης εἰσαγγελεὺς Φουκιέ - Τενβίλλ δὲν θέλησε νὰ σεβασθῇ τίς τελευταῖες ἐπιθυμίες τοῦ θύματός του. Καὶ τὸ πολύτιμο αὐτὸ γράμμα πού δὲν εἶναι παρὰ ἡ διαθήκη τῆς Μαρίας - Ἀντουανέττας, ἀφοῦ πέρασε ἀπὸ ἀναρίθμητα χέρια, γάλλοι ὕστερα, κατὰ τρόπον μυστηριώδη, γιὰ νὰ ξαναβρεθῇ, μόλις πρὸ δύο μηνῶν, μεσὰ σ' ἕνα βιβλίο...

Ἄλλ' ἂς δοῦμε πὼς περιγράφει τίς μυθιστορηματικὲς περιπέτειες τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς ὁ γάλλος ἱστορικὸς κ. Ἐντιὼν Πιλόν, σ' ἕνα ἄρθρον του, πού δημοσιεύθηκε πρὸ ἡμερῶν στὸ γαλλικὸ περιοδικὸ «Καντίν».

—□□—

Ἡ θλιβερὴ μας ἱστορία ἀρχίζει τὰ χαράμματα τῆς 16ης Ὀκτωβρίου 1793 στὴν Κονσιερζερί. Ὁ ἥλιος δὲν ἔχει ἀνατελεῖ ἀκόμα. Πρὸ μιᾶς ὥρας, ἡ Μαρία - Ἀντουανέττα βρισκόταν ἀκόμα πρὸ τοῦ ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου ὅπου ὁ πρόεδρος Χέρμαν τῆς εἶχε ἀναγγάσει τὴν θανατικὴ καταδίκη. Ἡ τραγικὴ βασίλισσα δὲν ἔδειξε οὔτε φόβο, οὔτε ἀγανάκτηση, οὔτε ἀδυναμία. Καὶ στίς τέσσερις τὸ πρωί, ἀφανισμένη ἀπὸ τὴν κούραση κι' ἀποκαμωμένη ἀπὸ τίς τόσες θλίψεις, ἀκολούθησε τοὺς στρατιώτες, πού τὴν ὠδήγησαν καὶ πάλι στὸ ὑγρὸ δωματίον τῆς Κονσιερζερί, πού χρησιμεῖε γιὰ φυλάκιση. Τώρα, καθισμένη ἡ μελλοθάνατη σ' ἕνα καλποτράπεζο γράφει πρὸς τὴν Κυρία Ἐλισάβετ τὴν ἀδελφὴν τοῦ τραγικοῦ της συζύγου, πού εἶναι κι, αὐτὴ ἐγκαταθέρκη στὸ Τέμπλο.

«Σὺ γράφω ἀγαπημένη μου ἀδελφὴ, γιὰ τελευταῖα φορὰ. Με κατεδίκασαν σ' ἕνα θάνατο πού δὲν εἶναι ἀνθρώπινο, παρὰ μόνον γιὰ τοὺς κακούργους. Σὲ λίγο θὰ συναντήσω τὸν ἀδελφὸ σου... Λυποῦμαι κατὰ καρδία πού θὰ ἐγκαταλείψω τὰ δυστυχισμένα μου παιδιὰ... Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς δίκης ἔμαθα ὅτι σὲ χῶ-στην ἀπὸ τὴν κόρη μου. Ἀλλοίμονο! Τὸ καυμένο τὸ παιδί!... Ὁ γυῖός μου δὲν πρέπει ποτέ νὰ λησμονήσῃ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ πατέρα του: Νὰ μὴν ἐπιδειώξῃ ποτέ νὰ ἐκδικήσῃ τὸ θάνατό μας... Συγχωρᾶ τοὺς ἐχθρούς μας... Ἀντί, καλὴ μου καὶ τρυφερὴ ἀδελφὴ, ἂν τὸ γράμμα μου αὐτὸ φθάσῃ ἀσφαλῶς στὰ χέρια

σου! Θέλω νὰ με σκέπτεσαι πάντοτε. Σὲ φιλῶ μετ' ὅλην τὴν καρδιά, καθὼς καὶ τὰ προσφιλῆ μου παιδιὰ. Θεέ μου! Πόσο σπαρακτικό εἶναι πού τ' ἀφήνω γιὰ πάντα!...

Ἄν τὸ γράμμα μου αὐτὸ φθάσῃ ἀσφαλῶς στὰ χέρια σου... Δὲν διακρίνει κανεῖς, μεσὰ στὴν πονεμένη αὐτὴ φράση, ἕνα φόβο πού ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη πλήρως δικαιολογημένος;

Ὡστόσο, μόλις, εὐθὺς μετὰ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, μπήκε μεσὰ στὸ κελλὶ ὁ Μπέν, προηγούμενος, κατὰ ἐλάχιστα λεπτά τῆς ὥρας, ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς τοῦ δημίου, ἡ βασίλισσα προλάβε καὶ τοῦ ἐνεχείρησε τὴν ἐπιστολή. Ὁ Μπὼ τὴν ἔκρυψε στὴν τσέ-

πη του καὶ ἀμέσως βυθίστηκε σὲ σκέψεις. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνει: Νὰ δώσῃ τὸ γράμμα στὴν πριγκίπισσα ἢ νὰ τὸ παραδώσῃ στοὺς ἐπαναστά-τας; Ἡ θρηϊώδης τοῦ Φουκιέ Τενβίλλ τὸν τρόμαξε ὅσο δὲν παύει. Ὅταν, πρὶν λίγες μέρες, ἦλθε ἀπὸ τὸν ἐ-ρυθρὸ εἰσαγγελεὴ τὴν ἀδεία νὰ δώ-σῃ στὴ βασίλισσα μιὰ κουβέρτα γιὰ τὴν ἀτυχὴ ὑπέφερε ἀπὸ τὸ κρύο, ὁ Φουκιέ Τενβίλλ τὸν ἀγριο-κύτταξε καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ἡ παράκλη-σις του αὐτὴ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὸν στείλῃ στὴ λαμπυρία, ὡς προδότη τῆς πατρίδος. Τὰ τρομερὰ αὐτὰ λό-για δὲν τὰχε ἐξαγάγει ὁ Μπὼ. Καὶ ἀ-μέσως πῆρε τὴν ἀπόφασή του. Θὰ παρέδιδε τὸ γράμμα τῆς βασίλισσας στὸν Φουκιέ - Τενβίλλ.

—□□—

Ἀπὸ τὰς 16 Ὀκτωβρίου 1793 μέ-χρι τὰς 9 Μαΐου τοῦ ἐπομένου ἔτους

εἶχαν περάσει ἑπτὰ μῆνες, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων, ἡ πριγκίπισ-σα Ἐλισάβετ, φυλακισμένη πάντο-τε στὸ Τέμπλο, δὲν εἶχε μάθει τὸ τραγικὸ τέλος ἐκεῖνης πού τὴν ὠνό-μαζε «ἀδελφὴ» της. Καὶ ὅταν, στὰς 9 Μαΐου, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λουδοβίκου 16ου ὠδηγήθηκε κι' αὐτὴ μετ' ὅλης τῆς σι-ρὰ τῆς στὴν Κονσιερζερί, παρεκάλε-σε τὸν δεσμοφύλακα Ρισάρ νὰ δια-βιβάσῃ τὰ σεβάσματά της στὴ βα-σίλισσα.

Ἡ ἀδελφὴ σας, τῆς εἶπε τότε ἡ κυρία ντὲ Σεζονάν, ἡ ὁποία ἐβάδιζε μαζί της πρὸς τὸ ἱκρίωμα, ἡ ἀδελφὴ σας, Κυρία, ἔχει πρὸ πολλοῦ ὑπο-στὴ τὴν τύχη, πού πρόκειται νὰ ὑπο-στούμε κι' ἐμεῖς σήμερα.

Ἀπὸ τὴ σύντομὴ αὐτὴ στιχομυθία, πού τὴν περιέσσωσαν ὁ ἱστορικὸς Λε-νὼρ, προκύπτει καθαρὰ ὅτι ἡ πριγ-κήπισσα Ἐλισάβετ δὲν εἶχε λάβει ποτέ γνώσιν τῆς παθητικῆς ἐπιστο-λῆς, πού τῆς εἶχε ἀπευθύνῃ ἡ Μαρία Ἀντουανέττα στὸ Τέμπλο, λίγες ὥ-ρες πρὸ τῆς καρατομήσεώς της. Ὁ δεσμοφύλαξ Μπὼ, ἀφοῦ παρέδωσε τὸ γράμμα στὸν δημῶσιο κατήγορο, δὲν ἔκανε ποτέ πλέον λόγο σὲ κανέ-να. Ἔτσι, ὁ Φουκιέ Τενβίλλ, παρα-κρατῆσαι μιὰν ἐπιστολή, καθαρῶς ἰδιωτικὸν περιεχομένου, εἶχε κατα-στῇ ἐνοχὸς κλοπῆς, κολαζόμενης ὑ-πὸ τοῦ κακοῦ ποινικοῦ δικαίου. Ἀλ-λά ὑπάρχουν νόμοι κατὰ τὴν διάρ-κεια τῶν ἐπαναστάσεων; Ὁχι, βέ-βαια. Νόμος, στὰς ἀνωμάλους αὐ-τὰς περιόδους, δὲν εἶναι παρὰ ἡ ὦμὴ θέλησις τῶν δολοφόνων καὶ τῶν δη-μῶν.

—□□—

Εἶναι γνωστὸ τὸ τέλος τοῦ Φουκιέ Τενβίλλ. Μετὰ τὸ κίνημα τῆς 9ης Θεομῶντος, ὁ αἰμοσταγὴς κατήγορος μαζί με τὸν Ροβιεσπιέρρο, ἐπλήρω-σαν κι' αὐτοὶ μετ' ὅλο τοῦ κεφαλί τους τὰ κρίματά τους. Καὶ ὁ συμβατικὸς Κουρτουὰ πού ἀνέλαβε νὰ ἐρευνήσῃ μεσὰ στὸ σπῆτι τοῦ «Ἀδεκάστου», ἐκεῖ πού σκόλιζε μεσὰ στὰ συρτά-ρια τοῦ γραφείου του, βρῆκε τὸ πολ-ύτιμο γράμμα τῆς Μαρίας - Ἀν-τουανέττας. Ὁ Φουκιέ Τενβίλλ, θέ-λων νὰ φανῇ εὐάρεστος στὸν Ροβι-εσπιέρρο πού εἶχε προσφέρει τὸ γράμ-μα ὡς δῶρο. Τώρα, ὁ συμβατικὸς Κουρτουὰ τὸ ἔκλεβε, χωρὶς νὰ τὸν ἴδουν οἱ συνεργάται του, γιὰ δικὸ του λογαριασμό...

9 Φεβρουαρίου 1816. Ὁ Ἐντι-Μποναβαντὸρ Κουρτουὰ, ὁ βασιλο-κτόνος φίλος τοῦ Δαντὼν καὶ κλέ-φτης τῆς διαθήκης τῆς Μαρίας Ἀν-τουανέττας, ἀναπαύεται μεσὰ στὸ ἐ-ξοχικὸ τοῦ σπιτάκι τοῦ Ραμπλόν-ζέν. Ἡ ἐποχὴ τοῦ αἵματος καὶ τῆς γκιλλοτίνας ἔχει παρέλθει πρὸ πολ-λοῦ. Τώρα, μετὰ τὴ λαίλαπα τῆς Ἐ-παναστάσεως καὶ τὴν πτώσιν τοῦ Ἀε-τοῦ, ἡ Γαλλία ξαναβλέπει τοὺς πα-λαιούς θεσμοὺς τῆς μοναρχίας νὰ ἐ-πανέρχονται. Καὶ ὁ Κουρτουὰ, μα-κριὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅπου ὁ λαὸς

πανηγυρίζει την Παλινόρθωσι, αναπολεί την παλαιά του δράσι...

Εξαφνα, έξω από το παρθύρο του, ακούει καλπασμούς και φωνές. Καί την ίδια σχεδόν στιγμή, ένα δυνατό χτύπο στην πόρτα του σπιτιού του. Είναι ένας αξιωματικός του ιππικού, τον οποίον συνοδεύει μία Ήλη Ιππέων. Η Ήλη περικυκλώνει αβύθω θει το σπίτι του επαναστάτου κι' ο αξιωματικός μπαίνει μέσα στο σπίτι.

—Μη φοβείσθε τίποτε, Κύριε, λέγει ο αξιωματικός στον Κουρτουά, πού άρχίζει να τρέμη. Δεν ήρθαμε να σας συλλάβουμε, αλλά να κάνουμε μία έρευνα. Έγουμε έντολή από τον ύπουργό της Αστυνομίας, την Αύτο Έξοχότητα τον κόμητα Ντεκάζ, να λάβουμε γνώσιν όλων των έγγραφων πού έχετε συγκεντρωμένα στο σπίτι σας. Σας ειδοποιώ ότι δεν είμαι διατεθειμένος να επιτρέψω την παραμικρή αντίδραση στο έργον μου.

Τότε ο Κουρτουά άπήντησε: —Τά έγγραφα και τά αντικείμενα πού ζητάτε, κύριε, βρίσκονται όλα μέσα στο χρηματοκιβώτιό μου. Από σεβασμό γιά την πολύτιμη αξία τους και από φόβον μήπως μου τά κλέψουν, έφρόντισα να τά κρύψω στο ασφαλέστερο μέρος. Έλάτε να λάβετε και ό ίδιο γνώσιν. Έξ άλλου, δεν φαντάζομαι, κύριε, ν' άγνοήτε, ότι πολύ προτού αναμείνω την επίσκεψή σας, έγραφα στο σύμβουλο της επικρατείας, τον κόμητα Μπέκαυ, γιά να του πώ ότι προσέφερα τά έγγραφα αυτά στην Αύτο Μεγαλειότητα τον βασιλέα Λουδοβίκον 18ον. Και να πού εις άπάντησιν έρχεσθε να ένεργήσετε κατ' οίκον έρευναν.

Ο άθλιος είχε πη την άλήθεια. Φοβούμενος γιά τό κεφάλι του, έγραφε στο Παρίσι γιά ν' άναγγείλη ότι είχε στα χέρια του πολύτιμα μυστικά της βασιλικής οικογενείας, έλπίζων έτσι ότι δεν θα τον πείραζαν.

Και να τί περιέκλειε τό χαλύβεινο χρηματοκιβώτιό του: Τό γράμμα της Μαρίας — Άντουανέττας, ένα μικρό δευμάτινο γάντι του Δελφίνου, μία υποδήκλα από τά μαλλιά της βασιλίσσης, ένα φόρεμα της κόρης του Λουδοβίκου 16, της δουκίσσης της Άγκουλέμης και διάφορα άλλα έγγραφα.

Τό πρωί της 20ης Φεβρουαρίου 1716, ο αξιωματικός του ιππικού Ξαβιέ Ρομπέρ, κομιστής των παραδοθέντων από τον Κουρτουά πολυτίμων έγγραφων και τραγικών ένθυμιών της Βασιλικής Οικογενείας, κατέφθανεν εις τά άνάκτορα του Κερσμικού και ένέμετο άμέσως δεκτός από την Α. Μ. τον βασιλέα Λουδοβίκον 18ον.

Στό βασιλικό γραφείο βρισκόντανε εκείνη την ώρα, εκτός από τον βασιλέα, η Δούκισσα της Άγκουλέμης, θυγάτηρ του Λουδοβίκου 16ου και της Μαρίας — Άντουανέττας και ο πρόεδρος του ύπουργικού συμβουλίου δούξ ντε Ρισελιέ.

Βαθιάτη σιγή επικρατούσε στο βασιλικό γραφείο, μετά τη δραματική εκείνη στιγμή. Ο αξιωματικός Ξαβιέ Ρομπέρ, τρέμων από τη συγκίνηση, έβγαλε από τον δευμάτινο σάκκο του τά πολύτιμα έγγραφα και τά ένθύμια της βασιλίσσης, εις όλων δέ τά μάτια είχαν αναβλύσει θερμά δάκρυα.

Με μιά αποφασιστική κίνηση, ο βασιλεύς έπήρε στα χέρια του τό γράμμα της Μαρίας — Άντουανέττας και έζήτησε τό γραφικό χαρα-

κτήρα. Ύστερα, με φωνή που επάλλετο από συγκίνηση, άρχισε να διαβάζει:

«Σου γράφω άγαπημένη μου άδελφή, γιά τελευταία φορά. Με κατεδίκασαν σ' ένα θάνατο πού δεν είναι άτιμωτικός, παρά μονάχα γιά τους κακούργους. Σε λίγο, θα συναντήσω τον άδελφό σου... Λυπούμαι κατάκαρδα πού θα έγκαταλείψω τά δυστυχισμένα μου παιδιά... Κατά τη διάρκεια της δίκης έμαθα ότι σε γώρσαν από την κόρη μου. Άλλοίμονο! Τό καυμένο τό παιδί!...»

Άλλ' ο βασιλεύς δεν μπόρεσε να συνεχίση την άνάγνωση της σπαρακτικής αυτής έπιστολής. Την ίδια στιγμή, μέσα στο αύστηρό βασιλικό γραφείο είχε άκουσθή μία κραυγή πόνου. Η Δούκισσα της Άγκουλέμης, στο άκουσμα των τελευταίων λόγων της άδικασκοκτωμένης μητέρας, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει περισσότερο την ψυχραιμία της. Καί σωριάσθηκε λιπόθυμη στα πόδια του βασιλέως...

Ωχρός από τη συγκίνηση, ο Λουδοβίκος 18ος διάταξε να καλέσουν άμέσως την κυρία της τιμής της ύπηρεσίας, γιά να μεταφέρει τη δούκισσα στα διαμερίσματα της. Άλλ' η θυγάτηρ της Μαρίας — Άντουανέττας, η όποία, έν τώ μεταξύ, είχε συνέλθει, κατέπνιξε την συγκίνησή της, σηκώθηκε και με τό πρόσωπο δακρύβρεκτο παρεκάλεσε τό βασιλέα να συνεχίση τη άνάγνωση της έπιστολής.

Άλλ' ο βασιλεύς, φοβούμενος μήπως η δούκισσα δεν μπόρεση ή άνθέ-ξη σε τόσους ψυχικούς κλονισμούς, τη συμβουλεύει ν' άποχωρήση. Καί στρεφόμενος προς τον αξιωματικό Ξαβιέ Ρομπέρ, του λέγει:

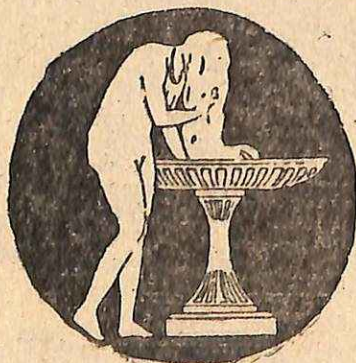
—Έξετελέσατε κύριε, τό καθήκον σας κατά τον καλλίτερον τρόπον. Είθε ένας τίμιος άνδρας και σάς ευχαριστώ.

Και άμέσως κατόπιν, προς τον ύπουργό της Αστυνομίας:

—Κύριε κόμη Ντεκάζ, σάς παρακαλώ να ζητήσετε από τον κύριον ύπουργόν των Στρατιωτικών, να προαγάγη κατ' έκλογήν τον Ήαρνον Ρομπέρ. Καί σεις, κύριε δούξ, λάβετε, σάς παρακαλώ υπό σημείωσιν την διαταγήν μου αυτήν. Επιθυμώ επίσης όπως κατά την πρώτην συνεδρίασιν της Βουλής άναγνωσθή παρά του Προέδρου ή έπιστολή της πολυκαύστου βασιλίσσης μας και πολυαγαπημένης μου άδελφής.

Εκτοτε, κανένας δεν ήξερε τί είχε άπογίνει τό πολύτιμο αυτό γράμμα της Μαρίας — Άντουανέττας. Τό τέλος, όμως, του Κουρτουά είναι γνωστόν. Μία έβδομάδα μετά ξεορίζετο στο Βέλγιον όπου άπέθανε.

ENTMON ΠΙΛΟΝ

Τά άρώματα — και ή — ιστορία τους

Η τέχνη της άρωματοποιίας είναι μία από τις άρχαιότερες της άνθρωπότητος. Αί Ίνδιοι, ή Χαλδαία, ή Ασσυρία και ή Περσία, είχαν εξαίρετικά άνεπτυγμένη τη δημιουργία των άρωμάτων. Επίσης αί Αθηναί και ή Ρώμη είχαν άρωματοποιούς πού έμειναν ιστορικοί γιά την έπιδεξιότητά τους. Οι ωραιές πατριές της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας περνούσαν τις περισσότερες ώρες της ημέρας τους, στο δωμάτιο της τουαλέτας τους, αλείφοντας τό σώμα τους με διάφορα άρώματα. Είχαν μάλιστα γιά κάθε μέλος του σώματος και μία ξεχωριστή μυρωδιά.

Και οι Γάλλοι, οι πρόγονοι των Γάλλων, άγαπούσαν πολύ τά άρώματα. Από την εποχή όμως της εισβολής των βαρβάρων, ή ώραία αυτή συνήθεια κατηγήθη, μαζί με κάθε χλιδή και πολυτέλεια. Οι κατακτηταί επέβαλαν τά άπλά και πρωτόγονα έθιμά τους. Καί αυτή άκόμα ή τέχνη της άρωματοποιίας είχε λησμονηθή. Καί χρειάστηκε να γίνουν οι σταυροφορίες... γιά να ξαναθυμηθούν οι άνθρωποι να φτιάχνουν άρώματα. Οι σταυροφόροι έφεραν μαζί τους, από τις μακρινές χώρες πού επισκέφτησαν, όχι μονάχα διάφορα σάβνια λουλούδια της Άραβίας, τά όποια έξ άκοής μονάχα γνωρίζανε ως τότε στην Εύρώπη, αλλά και πολλά μυστικά κατασκευής άρωμάτων.

Από τον δέκατο αιώνα, άρχισαν να καλλιεργούν στη Γαλλία άπέραντες έντασεις φυτεμένες με τριανταφυλλίες. Καί τό 1190 άνοίξε στο Παρίσι τό πρώτο μπουαλοείο.

Τόν καιρό εκείνο, οι κομψές κυρίες συνήθιζαν να έχουν κρεμασμένο άπ' τό λαιμό τους ένα μπουκαλάκι γεμάτο μυρωδιά και ν' άρωματίζουν διαρκώς μονάχα τό στήθος των.

Ο Έρρίκος Γ', άφιέρωνε τρεις ώρες της μέρας του στον έπιμελή άρωματισμό του σώματός του, χωρίς όμως να κινή ποτέ λουτρό! Στα τέλη, προ πάντος, του 15Τ' αιώνας, οι γυναίκες αισθανόντουσαν τέτοια άποστοργή προς τό νερό, ώστε κατέφευγαν σε δυνατό άρώματα, γιά να σκεπάσουν τις δυσάρεστες οσμές πού έβγαζαν από πάνω τους! Καί ή ύδροφοβία αυτή, την όποία τίποτε δεν μπορεί να έξνήση, βάσταξε έξήντα δόλοκληρα γούνια. Κατά τό διάστημα αυτό, οι γυναίκες θύζαν ένα σφονγγάρι σ' άρωμα και τό έβαζαν κάτω από τά ρούχα τους, γιά να μή μυρίζουν άσχημα!

Στό 1Η', αιώνα, τον αιώνα της χάριτος και της ήδονολατρείας, ή τέχνη της άρωματοποιίας έφτασε στον κολοφώνα της άνθισούς της. Μπορεί κανείς να πη ότι όλόκληρος ο αιώνας μυρίζει περγαμότο —τό προτιμώμενο άρώμα της εποχής. Οι Γάλλοι, ιδίως έβαζαν τότε περγαμότο και σ' αυτά άκόμα τά φαγητά τους. Καί γενικά, όλες οι σάλτσες μοσχοβολούσανε τότε σαν άνθοδέσμες.

Οι άρωματοποιοί λάτρειαν τό επάγγελμά τους. Συνεδάζαν διάφορα άρώματα, έκαναν μίγματα και αναλύσεις με την ίδια άγάπη και έπιμονή, με την όποία οι αλχημισταί προσπαθούσαν στα βάθη το εργαστηρίου τους, ν' ανακαλύψουν τη φιλοσοφική λίθο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1ο

Ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα

Ο άστυφύλαξ της τροχιας Ρίτσαρντσον έπέβλεπε κείνο τό άπόγευμα την κυκλοφορίαν των τροχοφόρων στη διασταύρωση της Μπαϊνκερ Στρήτ και της Κράουφορντ Στρήτ. Η όμιχλη ήταν τόσο πυκνή, ώστε ήταν άδύνατο να διακρίνη κανείς εις άπόστασιν δύο μέτρων.

Ξαφνικά μέσα στο χαρακτηριστικό θόρυβο πού έκαναν τά πηγαίνοντάμενα αυτοκίνητα, άκούσθηκε μία διαπεραστική κραυγή κι' ένα φοβερό πανδαιμόνιο. Ένα μεγάλο καμιόνι είχε ντεραπάρει. Τά αυτοκίνητα πού έρχόντανε πίσω του, έπεσαν τό ένα πάνω στο άλλο και οι σωφές άρχισαν να βρίζουν, με τη γνώστη ευχέρεια, πού έχουν όλοι οι σωφές του κόμου.

Ο Ρίτσαρντσον έτρεξε ν' άποκαταστήση τη συγκοινωνία πού είχε διακοπεί και να πάρη τό όνομα του άθωρόπου πού όδηγούσε τό καμιόνι. Άλλά μόλις πλησίασε είδε κάτω από τις βαρείες ρόδες του φορτηγού, ένα ανθρώπινο σώμα!

Χωρίς να χάση καιρό ο νεαρός πόλιςμαν, έκανε ό,τι έπρεπε να κάνει. Τηλεφώνησε στο σταθμό των Πρώτων Βοηθειών, έβγαλε τό καρνέ του κι' άρχισε μία πρόχειρη άνάκριση.

Πρώτα ζήτησε τό όνομα του όδηγού του αυτοκινήτου. Άλλ' ο άνθρωπος αυτός άρχισε να έπικαλθε τους τούς άγίους και να όρκίζεται ότι τό θύμα είχε πέσει μόνο του μπροστά στις ρόδες.

Νά με πιστέψετε, κύριε πόλιςμαν, έλεγε, ότι δεν φταίω καθόλου. Ο άνθρωπος αυτός παρουσιάστηκε μπροστά μου σάν σατανάς, λές και ήθελε να με βάλη σε μπελάδες.

Μία γυναίκα, πού στεκόταν κεί, μαζί με τους άλλους περιέργους, είπε:

—Ήμουν κοντά σ' αυτό τό γεροντάκι, πού τό ξεκοίλιασε τόσο άγρια τό καμιόνι. Έρχότανε προς εσάς, κύριε πόλιςμαν και τό άκουσα να λέγη: «Πολύ καλά, θα πάω, λοιπόν, να φωνάξω έναν πόλιςμαν!» Κι' άρχισε να τρέχη σάν τρελλός άνάμεσα στα αυτοκίνητα, χωρίς να προσέχη τον κίνδυνο πού διέτρεχε...

Ο Ρίτσαρντσον άρχισε να βρίσκη κάποιο ένδιαφέρον στο κοινό αυτό δυστύχημα της τροχιάς.

— Άκούσατε αυτή τη φράση; ρώτησε τη γυναίκα. Άλλά με ποιόν μιλούσε τό θύμα;

— Δεν ξέρω, κύριε πόλιςμαν, δεν

Μία Γυναίκα Βρέθηκε Σκοτωμένη

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΠΙ-
ΘΕΩΡΗΤΟΥ ΤΗΣ ΣΚΟΤΛΑΝΤΙΑΣ
ΠΑΡΑ ΣΕΡ ΜΠΑΖΙΛ ΤΟΜ ΣΟΝ

είδα κανένα στο πλάι του. Έξ άλλου μέχρι της στιγμής πού ο άνθρωπος αυτός βρέθηκε κάτω από τις ρόδες, δεν είχα κανένα λόγο να δώσω ξεχωριστή προσοχή.

Ο Ρίτσαρντσον έστράφη προς τους περιέργους, πού σχημάτιζαν κύκλο γύρω του και ρώτησε:

— Είχε προσέξει κανείς από σάς τό θύμα, πρό του δυστυχήματος; Μπορούμε να μάθουμε ποιός τό συνόδευε;

Κανένας δεν τούδωσε άπάντηση. Έν τώ μεταξύ τό αυτοκίνητο των Πρώτων Βοηθειών είχε φθάσει και ο γιατρός πού έζήτησε τό θύμα, έβεβαίωσε τον θάνατό του. Τό αυτοκίνητο ξεκίνησε με τό πτώμα γιά τό Νεκροτομείο και από τη στιγμή εκείνη, τό Λονδίνο άριθμούσε ένα Λονδρέζο λιγότερο.

Μόλις έφθασαν στο Νεκροτομείο, ο Ρίτσαρντσον έσκυψε πάνω από τό πτώμα. Ήταν ένα γεροντάκι πού είχε περασμένα τά έξήντα πέντε. Στην τσέπη του, κανένα πιστοποιητικό ταυτότητας. Τά μόνα πράγματα πού βοήκε ο πόλιςμαν, ήταν ένα μικρό μολύβι κι' ένα μπιλλιέτο με τό όνομα "Άρθουρ Χάρρις Ουίγκφορ — Στρήτ άριθμός 7.

Ο Ρίτσαρντσον τηλεφώνησε άμέσως στην αστυνομία και πήρε την έντολή να μεταβη στο σπίτι του "Άρθουρ Χάρρις. Δεν έπρόκειτο περί κοινοβό σπιτιού. Ο πόλιςμαν βρέθηκε σ' ένα πολυτελέστατο μέγαρο όπου ένας ορακοφορεμένος μαίτρ—ντ'—ότέλ, άλύγιστος, σάν στέκα μπιλλιάρδου, τον δέχτηκε με ύφος όνδοντα μαρκησιών και καταδέχθηκε να τον ρωτήσει:

— Μήπως πρόκειται γιά κανένα αυτοκινητικό δυστύχημα; Έν τοιαύτη περιπτώσει, νομίζω πώς ή συνάντησί σας με τον νεαρόν μου κύριο, θα σας ένδιαφέρει.

Από τά λόγια του μαίτρ, φαινόταν ότι μέσα στο άρχοντικό αυτό σπίτι, τά αυτοκινητικά δυστυχήματα γίνονταν δεκτά με άπίστευτη ψυχραιμία.

Ο Ρίτσαρντσον μπήκε σ' ένα μικρό καπνιστήριο, έμπλωμένο με κομψό γούστο, όπου σε λίγο κατέφθανε ένας νέος, ντυμένος άψογα.

— Επιθυμείτε να μου μιλήσετε, κύριε πόλιςμαν; ρώτησε γελαστός και με μεγάλη ευγένεια.

— Μάλιστα, κύριε. Στην Μπαϊνκερ Στρήτ ένας γέρος παρεσύρθη από ένα αυτοκίνητο...

Ο νεαρός τινάχτηκε από τη θέση του.

—Δέν είμαι έγώ ο δράστης, έκραύγασε, δέν είμαι έγώ!... Μπορώ να σας δείξω στο σχέδιο της πόλεως, όλη τη διαδρομή πού έκανα σήμερα τό άπόγευμα με τό αυτοκίνητό μου. Δέν πέρασα καθόλου από την Μπαϊνκερ—Στρήτ και μπορώ να σας τό άποδείξω με μαρτυρες...

Ο Ρίτσαρντσον τον διέκοψε:

— Δεν ήλθα γιά να σας καταστήσω ύπεύθυνον του δυστυχήματος αυτού, κύριε. Πρόκειται γιά κάτι άλλο... Στην τσέπη του θύματος βρήκα ένα μπιλλιέτο πού έχει τό όνομά σας και τη διεύθυνσή σας... Ο φονευθείς είνε ένας μικρόσωμος γέρος, φαλακρός, με γκριζά γενάρια... φαίνεται μάλλον σάν έμπορος... μήπως μπορείτε να μου δώσετε την ταυτότητά του; Ο νέος έκανε μιάν άόριστη χειρονομία. Δεν είπε όμως τίποτα.

Κύριε "Άρθουρ Χάρρις, είπε ο πόλιςμαν. Έχετε καμιά δουλειά τώρα;

— Όχι.
— Θα σας παρακαλέσω τότε να με συνοδεύσετε ως τό Νεκροτομείο, γιά να μου πητε αν γνωρίζετε τό θύμα.

— Είμαι στη διάθεσί σας... Σας λέγω, όμως, από τώρα ότι δεν γνωρίζω κανένα πρόσωπο πού να έχη τά χαρακτηριστικά του γέρου, γιά τον όποιον μιλάτε...

Σε λίγο ο Ρίτσαρντσον και ο "Άρθουρ Χάρρις έφθασαν στο Νεκροτομείο και μπήκαν μέσα στο δωμάτιο όπου βρισκόταν τό πτώμα του άγνώστου. Ο νεαρός άριστοκράτης, μόλις αντίκρυσε τό άψυχο σώμα του γέροντος έλχώμασε. Ο πόλιςμαν πού δεν τον είχε αφήσει από τό βλέμμα του, άντελήφθη αυτή τη συγκίνηση.

— Άναγνωρίζετε αυτόν τον άνθρωπο; ρώτησε τον Χάρρις.

— Όχι. Ψιθύρισε ο νέος... πρώτη φορά βλέπω αυτό τό πρόσωπο.

— Τότε πώς έξηγείτε τό μπιλλιέτο πού βρέθηκε στην τσέπη του;

— Δεν ξέρω...

Ο Ρίτσαρντσον άφησε τον Χάρρις

..... ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΚΟΤΩΜΕΝΗ

νά φύγη κι' έτοιμαζότανε νά κάνη κι' αυτός τὸ ἴδιο. Τὴ στιγμή, όμως, πού εἶχε φθάσει στὴν ἐξώπορτα, εἶδε νά μπαίνουν μέσα ἕνας νέος μὲ δροσερό πρόσωπο, ἀκολουθούμενος ἀπὸ μιά ἡλικιωμένη γυναίκα, πού φαίνότανε σάν πλύστρα ἢ καθαρίστρια.

Ὁ θυρωρὸς πού συνώδευε τοὺς δυὸ νεοφερμένους, εἶπε στὸν πόλιμαν: — Ὁ κύριος ἔμαθε ὅτι ὁ θεῖος του παρεσέρθη ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο καὶ μετεφέρθη ἐδῶ...

— Τί ἡλικίας ἦταν ὁ θεῖος σας;

— Ἐβδομήντα ἔτῳ, ἀπάντησε ὁ νέος... Εἶχαμε δώσει ραντεβού γιὰ σήμερα τὸ ἀπόγευμα στὴ γωνία τοῦ Πάρτυμαν Σκουέρ καὶ τῆς Οὐίγκφορ-Στρήτ, ἀλλὰ ἐξ ἡλθε...

Ἡ γυναίκα πού συνώδευε τὸν νέον ἄρχισε νά διηγήται:

— Εἶχα πάει στὸ «Καφενεῖον τοῦ Στέμματος» γιὰ νά πῶ ἕνα κονιάκι καὶ κεῖ ἀκούσα νά λέγε ὅτι ἕνα αὐτοκίνητο πάτησε κάποιο γέρο στὴν Μπαίκερ-Στρήτ... Ὁ διευθυντὴς τοῦ καφενεῖου, μοῦ εἶπε: «Μήπως εἶνε τὸ ἀφεντικό σου;». Ἄλλ' ἐγὼ σήκωσα τοὺς ὡμους. Ἦξερα ὅτι ὁ κύριός μου πρόσχε πολλὸ ὅταν ἐπρόκειτο νά περάσῃ ἀπὸ τὸ ἕνα πεζοδρόμιο στὸ ἄλλο. «Καὶ όμως, ἐπέμεινε ὁ καφε-τῆς, ὁ κόσμος λέγει ὅτι πρόκειται γιὰ τὸν κύριό σου...». Ἀρνήσια ν' ἀντησῶ, κύριε πόλιμαν, ἄφησα τὸ ποτήρι μου μὲ τὸ κονιάκι κι' ἔτρεξα στὸ κατάστημα. Χτύπησα τὴν πόρτα, ἐξαννύθησα, καμμιὰ ἀπάντησις. Σὲ λίγο ἦλθε κι' ὁ κύριος Χέριπερτ, ἀπὸ δῶ. Τοῦ εἶπα τὰ διατρέξαντα καὶ ἔρθε με ἀμέσως ἐδῶ, γιὰ νά βεβαιω-θῶμε...

Ὁ Ρίτσαρντσον, χωρίς νά πῇ τίποτα, συνώδευε τὰ δυὸ πρόσωπα κοντὰ στὸ πτώμα τοῦ ἀγνώστου. Μόλις ὁ νέος τὸ εἶδε, ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὸ θεῖο του.

— Αὐτὸς εἶναι; φώναξε. Ὁ θεῖος μου Τζῶν Κάτσουλ!

— Τί δουλειά ἔκανε ὁ θεῖος σας;

— Διευθύνει στὴν "Αἰ—Στρήτ, ἀριθμὸς 37, ἕνα μικρὸ κατάστημα, γεμάτο ἀντικείμενα τέχνης.

Ἡ γυνὴ ἔμεινε τὰ κλάμματα.

— Τὸν καυμένο τὸν κύριο Τζῶν! ἔλεγε κλαψιάρικα. Μ' ὅλο πού ἦταν ταιγκούνης καὶ σκληρὸς, δὲν μπορεῖ κανεὶς νά μὴ τὸν κλάψῃ... Τί θὰ τὰ κάνη τώρα τόσα λεφτά, πού τὰ μάζευε μὲ μαγία φιλαργύρου; Τὰ πῆρε μαζὶ του: "Ὅχι... Ἐδῶ τ' ἄφησε ὁ λαός... Ὁ Θεὸς ἂν ἀναπάσῃ τὴν ψυχὴ του...

— Πᾶψε τώρα, Ἐλίζα, τῆς εἶπε ὁ ἀνεψιός, Πήγαινε στὸ σπίτι. Ἐγὼ θὰ μείνω ἀκόμα λίγο.

Μόλις ἡ Ἐλίζα ἔφυγε, ὁ Χέρμπερτ ἄρχισε νά δίνει στὸν Ρίτσαρντσον συμπληρωματικὰ πληροφορίες.

— Ὁνομάζουμαι Χέρμπερτ Ρίς, κύριε πόλιμαν, εἶπε. Νὰ ἢ ταυτότης μου. Ἐργαζόμουναι στὸ κατάστημα τοῦ θεῖου μου καὶ εἶχα πάνω μου πολλὰς ὑποθήσεις του.

— Μὲ τί ἄλλες ὑποθήσεις ἠσχολεῖτο ὁ θεῖος σας, ἐκτός ἀπὸ τὸ ἀρχαιο-πωλεῖν του;

— Ἐδάνειζε χρήματα σὲ διαφόρους ἐπὶ ἐνεχρὸφ φυσικά... λητοῦμαι πού θὰ κακολογησῶ τὸ θεῖο μου, κύριε πόλιμαν, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι

ἦταν τρομερὰ ταιγκούνης. Ἐνῶ ἡ περιουσία του ἦταν κολλοσσία, ζοῦσε σάν σκύλος καὶ δὲν ἤθελε κανένα κοντὰ του. Ἡ Ἐλίζα ἦταν τὸ μόνο πρόσωπο πού ἔμπαινε στὸ δωμάτιό του, γιὰ νά τοῦ στρώσῃ τὸ κρεβάτι του...

— Δὲν ἦταν παντρεμένος; ρώτησε ὁ Ρίτσαρντσον, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε διαρκῶς σημειώσεις.

— Ἦταν παντρεμένος καὶ ἡ γυναίκα του ἐξακολούθει νά ζῇ, ἀλλὰ δὲν τὰ πῆγαιναν καθόλου καλά. Ἡ θεῖα μου ἔμενε χωριστά.

— Ἐχετε τὴ διεύθυνσή της;

— Μάλιστα, Ἡ θεῖα μου μένει στὸ Σάσσεξ Σκουέρ, σ' ἕνα σπίτι τοῦ θεῖου μου... Γιατί, πρέπει νά ξέρετε, ὁ θεῖός μου εἶχε πολλὰ σπίτια στὸ Λονδίνο. Αὐτὸς, όμως, ἔμενε μέσα στὸ κατάστημά του, σ' ἕνα μικρὸ δω-ματιάκι.

— Πρέπει νά πᾶμε νά τῆς ἀναγγεί-λουμε τὸ θλιβερὸ ἀγγελμα, εἶπε ὁ πόλιμαν.

— Δὲν θὰ λυπηθῇ καὶ πολὺ, εἶπε ὁ Χέρμπερτ, γελώντας. Τὸν τελευταῖο αὐτὸν καιρὸ οἱ σχέσεις τοῦ θεῖου μου μὲ τὴν θεῖα μου ἦταν πολὺ τετα-μένες, γιατί ὁ μακαρίτης ἤθελε νά τῇ βγάλῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Σάσσεξ-Σκουέρ καὶ νά τῆς δώσῃ δυὸ μικρὰ δωμάτια σ' ἕνα ἄλλο ἐτοιμώροπο σπίτι. Τὸ τὸ τραβῆξε αὐτὴς τίς μέρες τρέχοντας διαρκῶς ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλον, γιὰ νά τοὺς φέρῃ σὲ μιά συμφωνία, δὲν περιγράφεται

— — —

Μόλις βυῆκαν ἀπὸ τὸ Νεκροτομεῖν ὁ πόλιμαν εἶπε στὸν Χέρμπερτ Ρίς:

— Εὐτυχῶς πού βρήκατε αὐτὴ τὴ μπεκροὺ τὴν Ἐλίζα. Διαφορετικὰ δὲν θὰ ξέρατε ὅτι ὁ θεῖος σας σκοτώθη-κε καὶ μετεφέρθη στὸ Νεκροτομεῖο!

— Καὶ τὴν Ἐλίζα νά μὴν εὕρισκα; πάλι θ' ἀνησυχοῦσα. Γιατί, ὅπως σὰς ἐξήγησα, ἐπρόκειτο νά συναντηθῶμε σήμερα τὸ ἀπόγευμα μὲ τὸ θεῖο μου στὴ γωνία τοῦ Πάρτυμαν Σκουέρ καὶ τῆς Οὐίγκφορ-Στρήτ. Ὅταν εἶδα ὅ-τι ἡ ὥρα πέρασε κι' ὁ θεῖός μου δὲν εἶχε φανεῖ, ἔτρεξα στὸ κατάστημά του ὅπου βρῆκα τὴν Ἐλίζα.

Τὸ ὄνομα τῆς Οὐίγκφορ-Στρήτ ἔ-βαλε τὸν πόλιμαν σὲ συλλογὴ, καὶ εἶπε:

— Μέσα στὴν τέτη τοῦ θεῖου σας βρῆκα ἕνα μπιλλιέτο τοῦ κ. "Αρ-θουρ Χάρρις, ὁ ὁποῖος κάθεται τὴν Οὐίγκφορ-Στρήτ. Μήπως γινώσκετε αὐτὸ τὸ πρόσωπο;

— Σ' αὐτὸν ἀκριβῶς ἐπρόκειτο νά πᾶμε σήμερα μὲ τὸ θεῖο μου, εἶπε ὁ Χέρμπερτ Ρίς.

— Τὸν γινώσκετε τὸν "Αρθουρ Χάρρις;

— Πολὺ καλὰ. Χρωστοῦσε πρὸ θεῖο μου λεφτά... ἕνα μινάλιο ποσὸν καὶ δὲν ἤρρε νά ἐξοφλήσῃ τὴ χρέος του. Ἀπεφάσισε λοιπὸν ὁ θεῖός μου νά πᾶμε νά βροῦμε τὸν πατέρα τοῦ "Αρ-θουρ.

— Ὡστε ὁ "Αρθουρ Χάρρις ἐγνώ-ριζε τὴ θεῖα σας;

— Καὶ βέβαια τὸν γινώριζε.

— Πόσες φορὲς εἶχε συναντηθεῖ ὁ Χάρρις μὲ τὸ θεῖο σας;

— Ἐξ ἑπτά φορὰς... Ὁ θεῖός μου δὲν ἐδάνειζε μὲ τὸ πρῶτο λεφτά. Καὶ ὁ Χάρρις τὸν ἐπεσκέφθη πολλὰς

φορὰς, μέχρις ὅτου ἐπιτύχη τὸ ἐά-νει.

Ὁ Ρίτσαρντσον, σάν φλεγματικὸς Σκωτσέζος πού ἦταν, δὲν εἶπε τίπο-τε. Καὶ μέχρις ὅτου ἐφθασαν στὸ σπι-τί τῆς κυρίας Κάτσουλ δὲν ἀνοίξε οὔτε μιά φορὰ τὸ στόμα του.

Ἐχτύπησαν ἐπανειλημμένως στὴν πόρτα τῆς θείας τοῦ Χέρμπερτ, ἀλ-λά δὲν ἔλαβαν καμμιὰν ἀπάντησι.

Ὁ θυρωρὸς τῆς πολυκατοικίας εἰς τὸν ὁποῖον ἀπετάθησαν, τοὺς εἶπε ὅ-τι τὸ μόνο πρόσωπο πού θὰ μπορού-σε νά τοὺς πληροφορήσῃ πού βρισκό-ταν ἡ κυρία Κάτσουλ, ἦταν ἡ ὑπη-ρέτριας, μιά ἡλικιωμένη γυναίκα, πού καθόταν στὸ διπλὸν δρόμο. Χω-ρίς νά χάσῃ καιρὸ ὁ Ρίτσαρντσον, τράπηξε ἀμέσως, μαζί μὲ τὸν Χέρμ-περτ, γιὰ τὸ σπίτι τῆς ὑπηρετρίας, ἡ ὁποία τοὺς εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Ἡ κυρία Κάτσουλ μ' ἄφησε ἐ-λεύθερη, κατὰ τὰς ὁδοὺ τὸ ἀπόγευμα καὶ μοῦ εἶπε ὅτι θὰ ἔλειπε μέχρι τὸ βράδυ.

Καὶ χαμηλώνοντας τὴ φωνή της:

— Πήγαινε πρὸς συνάντησίν «του», καταλαβαίνετε...

— Μιλάτε γιὰ τὸν ἄνδρα της; ρώ-τησε ὁ Ρίτσαρντσον.

— Ναι, κύριε πόλιμαν... δὲν ἤλ-θατε γιὰ νά κάνετε τὴν ἐξῶσι τῆς κυρίας Κάτσουλ;

— Ὅχι. Ἦθελα νά τὴν ἰδῶ, γιὰ κάποιαν ἄλλη ὑπόθεσι.

— Τότε, θὰ τὴν βρῆτε ἀσφαλῶς στὸ κατάστημά του ἀνορὸς της...

Ὁ Ρίτσαρντσον καὶ ὁ Χέρμπερτ ἐκίνησαν ολοσχερῶς γιὰ τὸ κατάστη-μα. Ὁ πόλιμαν ἀνυπομονοῦσε νά γνωρίσῃ τὸ μικρὸ αὐτὸ μαγαζὶ πού ἦταν γεμάτο ἀντικεῖς καὶ τοῦ ὁποῖου ὁ ἰδιοκτήτης πεῦναε κατὰ τὸσον τρα-γικὸ τρόπο, Ἄλλ' ὁ Χέρμπερτ εἶπε:

— Μοῦ φαίνεται, κύριε πόλιμαν, ὅτι θὰ χάσουμε ἄσκοπα τὸν καιρὸ μας. Ἐγὼ πέρασα ἀπὸ τὸ κατάστη-μα καὶ βρῆκα τὴν πόρτα κλειστή.

Ἀσφαλῶς ἡ θεῖα μου θὰ βρίσκεται ἄλλοῦ αὐτὴ τὴ στιγμή

— Πρέπει νά πᾶμε, εἶπε ὁ Ρίτσαρ-ντσον, με τόνον πού δὲν εἰδεχότανε ἀντίρρηση.

Ἐπὶ ἀπὸ λίγο, οἱ δυὸ ἄνδρες σταματοῦσαν μπροστὰ σ' ἕνα μικρὸ κατάστημα, μὲ τρισάθλια ἐμφάνισι.

Ἀπὸ τὴ μοναδική του βιτρίνα ὁ Ρί-τσαρντσον διέκρινε μέσα ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀντικεῖς καὶ παλαιὰ ἐπιτή-λα, πινυμένα στὴ σκόνῃ. Ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη. Ἐπεχείρησαν νά τὴν ἀ-νοίξουν, σπρώχνοντας δυνατὰ, ἀλλ' ἦταν πολὺ γερή.

Ὁ Χέρμπερτ Ρίς εἶπε:

— Νομίζω, κύριε πόλιμαν, ὅτι ἡ ἀστοννομία πρέπει νά τοποθετήσῃ ἀ-πὸψε ἕνα φρουρὸ στὴν πόρτα. Ὅσο γερὴ κι' ἂν εἶναι, οἱ διαρρήκται μπο-ροῦν νά τὴν ἀνοίξουν στὸ φτερό. Ὁ θεῖός μου ἔκρυβε πολλὰ χρήματα μέ-σα στὸ κατάστημά του, Καλὸν, λοι-πὸν, εἶναι, νά λάβουμε τὰ στοιχειώδη προφυλακτικὰ μέτρα.

Ἐπῆγαν μαζί στὸ πλησιέστερο ἀ-στονομικὸ τμήμα καὶ ἀνεκοίνωσαν τοὺς φόβους των στὸ διαμερισμάτα-ρη. Ὁ τελευταῖος ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἐ-στελνε ἕνα πόλιμαν, νά διανυκτε-ρεύσῃ μπροστὰ στὴν πόρτα.

Κάθε ἄλλος, ὅστερ' ἀπὸ τίς ἐνέρ-γειες αὐτές, θὰ ἡσυχάζε, νομίζοντας ὅτι εἶχε διεκπεραιώσει καλὰ τὴ δου-λειά του. Ὁ Ρίτσαρντσον, όμως, πού τρελλαινότανε γιὰ τίς ἀστονομικές περιπέτειες καὶ στενοχωριότανε τρο-μερὰ πού ἡ μοῖρα τὸν εἶχε ρίξει στὴν τροχαία, δὲν ἐνόμιζε ὅτι ἔπρεπε ν' ἀποσυρθεῖ τόσο νωρὶς ἀπὸ τὴν ὑπό-

θεσι αὐτή. Καὶ εἶπε στὸν Χέρμπερτ:

— Πρέπει νά βροῦμε ὅπωςδήποτε τὴν κυρία Κάτσουλ. Πού φαντάζε-σθε ὅτι μπορεῖ νά βρισκεται ἡ θεῖα σας αὐτὴ τὴ στιγμή; Γινώριζετε τὰ φιλικὰ της σπιτία; Ἐχει συγγενεῖς;

— Νομίζω πὼς κάποιος ἀνεψιὸς της βρίσκεται τίς μέρες αὐτές στὸ Λον-δίνο, ἀπάντησε ὁ Χέρμπερτ. Εἶναι ἕ-νας ἀξιοματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ὀνό-ματι Σάρπ, πού ἦλθε μὲ ἀδεία. Ὁ ἀνθυποπλοίαρχος αὐτὸς εἶναι ἀδελφι-κὸς φίλος τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ναυτι-κῆς Σχολῆς τοῦ Γκρήνουιτς, ἀνθυπο-πλοίαρχος Κέννεντυ, τὸν ὁποῖον γνω-ρίζει καλὰ ἡ θεῖα μου. Δὲν ξέρω πού μένει ὁ Σάρπ, γινώριζω, όμως, τὴν διεύθυνση τοῦ Κέννεντυ.

— Ἀς τηλεφωνήσουμε τότε στὸ σπίτι του, εἶπε ὁ Ρίτσαρντσον.

Ἐτρεξαν ἀμέσως σ' ἕνα τηλεφω-νικὸ θάλαμο καὶ πῆραν τὸν Κέννεντυ.

Ὁ τελευταῖος τοὺς εἶπε ὅτι ὁ Σάρπ, ληξάρας τῆς ἀδείας του, ἀνεχώρησε σήμερα τὸ βράδυ γιὰ τὸ Ντέβονπορτ ἐπιστρέφων στὸ πλοῖο του. Ἡ κυρία Κάτσουλ εἶχε γεμιασθεῖ μαζί τοὺς χθὲς τὸ βράδυ, ἀλλ' ἔκτοτε δὲν τὴν εἶχαν ἐξαναθεῖ.

Ὁ Ρίτσαρντσον σήκωσε τοὺς ὡμους του καὶ εἶπε:

— Τὸ ἀπλὸ αὐτὸ δυστύχημα μᾶς ἀ-πασχολεῖ σάν νά ἐπρόκειτο γιὰ καμ-μιὰ φρικιαστικὴ τραγωδία!

Γιατί τὸ εἶχε πῇ αὐτό; Οὔτε αὐτὸς τὸ ἤξερε.

— Ἀς περιμένουμε νά ἐπιστρέψῃ ἡ θεῖα σας στὸ σπίτι της, εἶπε στὸν Χέρμπερτ. Ἐλάτε ἀπόψε, κατὰ τὰς ἑνδεκα νά με περιμένετε στὴν πόρτα της. Μόνον ἔτσι θὰ τὴν βροῦμε ἀ-σφαλῶς.

Στὰς ἑντεκα, οἱ δυὸ ἄνδρες βρῆ-καν τὸ θυρωρὸ νά διαβάξῃ τὴν ἐφη-μερίδα του.

— Ἡ κυρία Κάτσουλ ἐπέστρεψε; ρώτησε ὁ Ρίτσαρντσον.

— Ὅχι ἀκόμα, εἶπε ὁ θυρωρὸς. Κι' αὐτὸ μὲ κάνει νά παραξενευοῦμαι. Δὲν θέλησα νά κοιμηθῶ πρὶν τὴν ἰδῶ.

Ὁ Ρίτσαρντσον καὶ ὁ Χέρμπερτ ἄ-νέβηκαν μαζί μὲ τὸ θυρωρὸ καὶ γτύ-πησαν τὴν πόρτα τοῦ διαμερισματος. Δὲν ἔλαβαν, όμως, καμμιὰν ἀπάν-τησι.

— Ἀρχίζω ν' ἀνησυχοῦ, εἶπε ὁ θυ-ρωρὸς, νωρὶς νά ξέρω γιατί.

Τὴν ἰδια σκέψῃ ἔκανε καὶ ὁ Ρί-τσαρντσον.

— Ἀς πᾶμε στὸ τμήμα ν' ἀναγ-γείλουμε τὸ περίεργο αὐτὸ περιστα-τικὸ, εἶπε.

Στὸ δρόμο, ὁ πόλιμαν θέλησε νά μάθῃ περισσότερες λεπτομέρειες γιὰ τὸ ζεῦγος Κάτσουλ.

— Ἐγὼ δὲν ἀνησυχοῦ καθόλου, εἶ-πε ὁ ἀνεψιός, Κάπου θὰ ἔχη πάει ἡ θεῖα μου.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀστονομικοῦ τμή-ματος χαμογέλασε μόλις ἔμαθε γιὰ τὴν παράξενη ἀργοπορία τῆς ἡλι-κιωμένης αὐτῆς κυρίας.

— Ἐχετε τὸ κλειδὶ τοῦ καταστήμα-τος; ρώτησε τὸν ἀνεψιό.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Χέρμπερτ. Ὁ θεῖός μου δὲν ἐμπιστευότανε σὲ κα-νένα τὸ κλειδὶ τοῦ μαγαζιῶ του. Εἶ-χε μιά κλειδαριά σπάνια, μ' ἕνα μο-νάχο κλειδὶ, πού ἔπρεπε νά εἶχε βρε-θεῖ ἐπάνω του.

Ἐκτύταξαν καὶ πάλι τὸ μεγάλο φάκελλο, ὅπου εἶχαν βάλει τὰ ἀντι-κείμενα πού βρέθηκαν στὶς τσέπες τοῦ νέου τοκογλύφου. Ἀλλὰ κλειδὶ δὲν ὑπῆνε.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ περίεργο! φώ-ναξε ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀστονομικοῦ τμήματος. Πῶς θὰ ἐπέστρεφε ὁ Κά-τσουλ στὸ κατάστημά του; Θὰ ε-

..... ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΚΟΤΩΜΕΝΗ

σω ἐντολή στὸν ἀξιωματικὸ τῆς ὑπη-ρεύας νά πάῃ αὐριο τὸ πρωὶ ὀψω-δήποτε στὸ κατάστημα, ἐάν ἡ κυρία Κάτσουλ θὰ ἐξακολουθεῖ νά παρα-μένη ἀφαντῇ.

Ὁ Ρίτσαρντσον δὲν μπόρεσε νά κλείσῃ μάτι ὡς τὸ πρωὶ. Νὰ ἐπρόκει-το ἄραγε περὶ τυχαίου αὐτοκινήτικου δυστυχήματος; Ὅχι, συλλογιζόταν ὁ νεαρὸς πόλιμαν. Γιατί ὁ "Αρθουρ Χάρρις εἶχε ἰσχυριθεῖ ὅτι δὲν ἐγνώ-ριζε τὸ γέρο τοκογλύφο, ἐνῶ ὁ ἀνε-ψιὸς τοῦ τελευταίου ἐβεβαίωνε τὸ ἀντίθετο; Καὶ τί εἶχε γίνῃ τὸ κλειδὶ τοῦ μαγαζιῶ, πού ὁ γέρο-Κάτσουλ δὲν τὸ ἀποχωριζότανε ποτέ;

«Δὲν εἶναι δυνατόν, ψιθύρισε ὁ Ρί-τσαρντσον. Κάποιο δῖραμα κρύβεται σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι. Ἀλλὰ τὸ δῖρ-μα αὐτὸ θὰ τὸ διαλευκάνουν ἄλλοι καὶ ὄχι ἐγὼ. ὁ παραγνωρισμένος πό-λιμαν τῆς τροχαίας...»

— — —

Γιὰ καλὴ τὴν τύχη, ὁ Ρίτσαρντσον εἶχε τεθεῖ τὸ πρωὶ τῆς ἐπαύριον στὴ διὰφωσι τοῦ ἀστονομικοῦ τμήματος.

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας τὸν ἐ-κάλεσε στὸ γραφεῖο του.

— Ἐσὺ, τὸν ρώτησε ἀσκολήθηκες μὲ τὸ δυστύχημα τοῦ Κάτσουλ;

— Μάλιστα, εἶπε ὁ Ρίτσαρντσον.

— Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ θύματος τηλεφώ-νησε σήμερα τὸ πρωὶ ὅτι ἡ θεῖα του δὲν ἐπέστρεψε ἀκόμα στὸ σπίτι της. Τὸν παρακάλεσα νά ἔλθῃ ἀμέσως ἐ-δῶ. Πρέπει νά μποῦμε, ὅπωςδήποτε, στὸ παλαιοπωλεῖον τοῦ Κάτσουλ... Νὰ πᾶς νά βρῆς ἕνα κλειδαρά, γιὰ νά παραβιάσῃ τὴν πόρτα.

Σὲ λίγο, ὁ Ρίτσαρντσον, ὁ Χέρμπερτ

— Εἶναι ἡ θεῖα μου. Νὰ γιατί δὲν ἐπέστρεψε ἀπὸψε στὸ σπίτι της...

Ὁ Ρίτσαρντσον ἔσκυψε κι' ἄρχισε νά ἐξετάζῃ τὸ πτώμα. Καὶ μ' ὅλο πού ἦταν ἀστονομικὴ σχολή τοῦ Πῶλ Χάρρις εἶχε μάθει ὅτι οἱ ἀστονομικοὶ μὲ στολὴ δὲν εἶχαν καμμιὰν ἀνάμειξη στὸ ἔργον τῆς ὑπηρεσίας. Ἐγκλημα-τικῶν Ἀναζητήσεων, φέρεσε τὰ γάν-τια του, γιὰ νά μὴ καταστρέψῃ τὰ ὑ-πάρχοντα τυχόν δικτυλικά ἀποτυπώ-ματα καὶ προσάψῃ νά ἐξακριβώ-σῃ ἂν ὑπῆρχαν σημεῖα διαρρήξεως στὸ κατάστημα.

Τὰ παρῶντα δὲν παρουσιάζαν κα-νένα ἔγνω παραβίασι. Οὔτε τὰ σί-δερα πού ἦταν πίσω ἀπὸ τὴ βιτρίνα.

— Πολὺ μπερδεμένη ὑπόθεσις, εἶπε τέλος στὸν Χέρμπερτ. Εἶπατε ὅτι ἐ-κτός ἀπὸ τὸ θεῖο σας, κανένας ἄλλος δὲν εἶχε κλειδὶ τῆς πόρτας; Ἡ θεῖα σας δὲν εἶχε;

— Ὅχι. Τὸ ξέρω καλά, εἶπε ὁ Χέρμπερτ. Καὶ ἀπορῶ πῶς ἡ θεῖα μου μῆκε μέσα στὸ κατάστημα. Ἐ-κτός ἀν...

— Ἐκτός ἀν; ρώτησε ὁ Ρίτσαρν-τσον. Πρέπει νά ὁλοκληρώσετε τὸ συλλογισμό σας, κύριε Ρίς.

Ὁ Χέρμπερτ Ρίς εἶπε:

— Ἐκτός ἀν ἡ θεῖα μου μῆκε στὸ κατάστημα, πρὶν φύγῃ ὁ θεῖός μου...

— Θέλετε, δηλαδή, νά πῆτε ὅτι ἡ θεῖα σας πέθανε τὴν ὥρα πού ὁ θεῖος σας ἦταν ἀκόμα μέσα στὸ κατάστη-μα καὶ ὅτι κατόπιν ἔφυγε καὶ κλειδω-σε τὴν πόρτα, χωρίς ν' ἀναγγεῖλῃ σὲ κανένα τὸ θάνατό;

— Εἶναι ἡ μόνη ἐξήγησις πού μπο-

ρω να δώσω, είπε ο άνεπιός.

— Πολύ καλά, είπε ο πόλισμας, Τώρα πρέπει να αναφέρω άμέσως στο τηλέμα, για να στελνουν τον Ιατροδικαστή και μεταφέρουν το πτώμα στο Νεκροτομείο.

— Έβγαλε το καρνέ του κι άρχισε να παίρνει μερικές σημειώσεις. — Υστερα πλησίασε στο τραπέζι που χρησίμευε για γραφείο του, το κοινό του. Τό συρτάρι ήταν ορθογώνιο.

— Λέτε να εκλάπησαν τίποτε χρήματα από δω μέσα; ρώτησε τον Χέρμπερτ.

— Όχι. Ο θεός μου δεν έβαζε ποτέ λεφτά σ' αυτό το συρτάρι. Αυτό μέσα έβγαζε τα γραμμάτια των όφειλετών του.

— Πάμε, είπε ο Ρίτσαρντσον. Δεν έχουμε πρὸς το παρόν να κάνουμε τίποτε άλλο εδώ μέσα.

Και αφού ο κλειδαράς έβαλε στην πόρτα μίαν άλλη γερή κλειδαριά, ο Ρίτσαρντσον επέστρεψε στο αστυνομικό τηλέμα.

Όταν τελείωσε την αναφορά του ο διευθυντής του τηλέματος τον ρώτησε:

— Λέτε, αστυφύλαξ Ρίτσαρντσον, ότι τα παραθύρα δεν φέρουν ίχνη διαρρήξεως;

— Μάλιστα, κύριε επιθεωρητά.

— Ο άνεπιός έβεβαίωσε ότι ο γέρος είχε μόνο ένα κλειδί της πόρτας;

— 7άμισα. Και δεν το ένεπιστάτευο σε κανέναν. Με χρειαζόσθε τίποτε άλλο, κύριε επιθεωρητά;

— Όχι, πρὸς το παρόν.

Και ο Ρίτσαρντσον επέστρεψε πάλι στα ταπεινά του καθήκοντα της Τροχίας.

Την άλλη μέρα, οι έφημερίδες ήταν γεμάτες από πολύσητες περιγραφές του εγκλήματος, με πλήρη φωτογραφιών. Άλλα το όνομα του Ρίτσαρντσον μονάχα μία φορά ανέφερετο. Η υπόθεση αυτή, ή υπόθεση ΤΟΥ είχε φύγει από τα χέρια του και είχε περιέλθει στα χέρια των άρμόδιων της υπηρεσίας. Έγκλημα των Άναζητήτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον

Ποιός είναι ο δολοφόνος

Η υπόθεση Κάτσπουλ έμπεκε στα γραφεία της Σκότλαντ Γκάρντ και ό σηματοθεθεί άκάλλως παρεδόθη «πρὸς διεκπεραίωσιν» στον επιθεωρητή Μπέκκετ.

Ο επιθεωρητής Μπέκκετ, χωρίς να χάσει καιρό, έκάλεσε άμέσως στο γραφείο του τον Μόρντεν, ο όποιος ήταν ένα είδος νομικού συμβούλου του σώματος.

Και άμέσως άρχισε ή δουλειά. Ο Μόρντεν που ήθελε να συζητή μόνον επί γεγονότων και όχι με θεωρίες, είπε:

— Η έκδοχή της αυτοκτονίας απέκλεισθη;... Είναι βέβαιον ότι ή κυρία Κάτσπουλ έδολοφονήθη;

— Η έκθεση του Ιατροδικαστού, είπε ο επιθεωρητής Φόστερ, που συμμετείχε στο συμβούλιο, είναι κατηγορηματική. Η γυναίκα έχει στραγγαλισθεί. Ο λαιμός της φέρει καταφανή τὰ ίχνη του εγκλήματος.

— Πώς φαντάζεσθε ότι έγινε το έγκλημα; ρώτησε ο επιθεωρητής Μπέκκετ.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο προσεχές.

Η ΠΟΙΗΣΙΣ

"Ανοιξη!

"Ανοιξη! Ο ήλιος χρυσαφιού πλημμύρα. Μάγια, μύρα παντού. Και σ' αγαπώ, σε καρτερώ... Βραδύνεις κι' υποψιάζομαι, ζηλεύω, [δὲ σου πήρα] όλης σου της ψυχής τον θησαυρό!

Τὰ λόγια σου! Ω, τὰ λόγια σου, [μιά υπόσχεση που καίει,] μια υπόσχεση που άργεί πολύ νάρθη... Τ' ακούω παντού, δεν παύουνε, μέσα [τους κάτι κλαίει,] μέσα τους τρέμει ή αγάπη σου προ- [του μοιραία χαθή.]

Τὰ λόγια σου με μέθυσαν τη μέθη [του θανάτου] κι' ακόμα δεν έσίγασαν, Μιλούν και με τρελλάνουν, με μεθούν, με [φέρνουν πὸ σιμά του,] ενώ πιά άκαταμάχητα στην ύπαιξη [καλούν,

"Αγαπημένε! "Αν τη ζωή τη δώσω [πίσω, πὸ μου,] τι θά όφελήση αφού δὲ θά σὲ βρώ; Δὲ λογαριάζω τη ζωή, μὰ πὸς μπο- [ρεί, καλέ μου] να σβύση πιά ή αγάπη μου; Και να [μὴ σ' αγαπῶ,

ενώ θάναι άνοιξη παντού που ακού- [στηκε ή φωνή μας] να επικαλήται τον αώνιον έρωτα, [και μεις] στεφάνι να του πλέκουμε με, μόνο το [φιλί μας] μέσα στο γιορτασμό λατρείας θερ- [μής έ

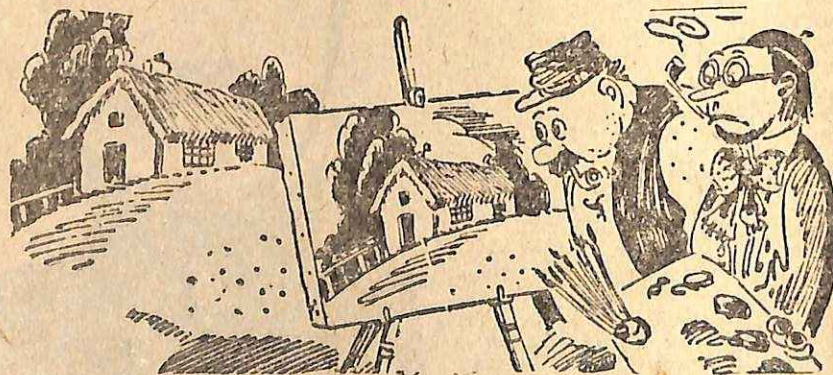
ΜΑΡΙΑ ΠΟΥΛΟΥΡΗ

(Απ' την «Ηχώ στο Χάος»)

Σὲ τρεῖς στίχους

Τὸ μόσκο, τὸ βαρύμοσκο νεκρούς δ- [που ανάσταίνει.] Στην πόρτα μου τότε σκορπᾷ μιά α- [γνωστή, μιά ξένη—] "Ασπρα μαλλιά και πὸ πολύ καρδιά [δυστυχισμένη... ΜΙΑΤ. ΜΑΛΑΚΑΖΗΣ

ΚΡΙΤΙΚΗ

— Δεν είναι επιτυχημένο το ταμπλό; Θά το εκθέσω αυτές τις μέρες και θά βάλω τιμή 20.000. — Και δεν εγρονται σὲ μὲνα να τοὺς δώσω τὸ πρωτότυπο γιὰ 10.000.

Πὼς αποκτᾶτε θέληση...

Τί λέει ένας σοφός

Ο σοφός Γάλλος δόκτωρ Φ. Ρενώ, γράφει τὰ έξῃς γιὰ τη θέληση:

— "Αν ή άβουλία, κατά την ψυχιατρική, είναι μιά από τις πὸ άπαισίες ψυχικές άρρώστειες αντίθετως ή δυνατή θέληση είναι ή βάση κάθε επιτυχίας στη ζωή και κάθε ευτυχίας.

Η θέλησις δεν είναι έξ ολοκλήρου δώρο φυσικό. Αποκτᾶται κι' αυτή, όπως π.χ. ή ευγένεια ή ή καθαριότης.

Γιὰ την άπόκτηση ισχυρᾶς θελήσεως δεν είναι άνάγκη να καταβάλετε μεγάλες προσπάθειες. Χρησιμοποιήστε την αὐτοποβολή γιὰ να βελτιώσετε τον χαρακτήρα σας.

Πέστε: "Έχω θέληση, γιατί πρέπει να έχω θέληση, γιατί θέλω να έχω θέληση!..." Μην κοιμάστε ποτέ το βράδυ, πρὶν επαναλάβετε αυτή τη σκέψη.

Η θέλησις είναι μιά δύναμις, που σπάζει όλα τὰ έμποδία.

Όταν ή ψυχή σας ποτιστή με την ιδέα αυτή, δεν μπορεί παρά να έχη θέληση, όπως άλλες ψυχές έχουν θλίψη ή κακία.

Θά μεγαλώσετε μάλιστα τὸ άποτέλεσμα της αὐτοποβολής, αν γράφετε συχνά επάνω σὲ χαρτί με' μεγάλα εὐανάγνωστα γράμματα, τὰ έξῃς:

"Έχω θέληση.

»Εκτελῶ κάθε τι που ή θέλησις μου μοῦ διατάσσει.

»Δεν εγκαταλείπω καμμιὰ από τις αποφάσεις μου.

»Τελειώνω κάθε τι που έχω άρχίσει, μόνο και μόνο γιὰ να υπακούσω στη θέλησή μου.

»Η θέλησις θά μοῦ δώσει την επιτυχία στη ζωή και την ευτυχία.

Βάλετε τὸ γαρτί αυτό επάνω στο τραπέζι σας και κυττάζετέ το πολλήν ώρα, γιὰ να διατηρηθή στη μνήμη σας βαθιά ή εικόνα του.

Πολύ γρήγορα θά πεισθῇτε γιὰ την άποτελεσματικότητα της περιεργής θεραπευτικής μεθόδου.

Media Luz

"Ένα πρωτότυπο και άρτιστικό κέντρο

Κάτι που πραγματικῶς δεν είχε ξαναγίνει ποτέ στην Ελλάδα. Τὸ πὸς πρωτότυπο κέντρο διασκεδάσεως, "Ένα μεγάλο μπάρ-ρεστωράν έχει μεταβληθῇ σὲ Μεξικάνικη συνοικία ή μάλλον μιά ολόκληρη Μεξικάνικη συνοικία έχει μεταβληθῇ σὲ μπάρ-ρεστωράν.

Κάτω από έναν οὐρανὸ οχτακοσίων τετραγωνικῶν μέτρων που τον φωτίζει ένας διάχυτος φωτισμὸς εἰκοσι έξη ηλεκτρικῶν σωμάτων, απλώνεται ή Μεξικάνικη συνοικία.

Έδω μιά καμάρια επιβλητική, έκει μιά ταράτσα, κὸς πέρα ένα σπῆτι με αὐλή και κληματαριά πὸς έκει μιά στοά... Τὰ χάνεις. Δεν ξέρεις τί να πρωτοδῇς και τί να πρωτοθαυμάσεις.

Σὲ θαμπώνει τὸ σύνολο, σὲ ξαφνιάζει ή λεπτομέρεια. Νομίζεις πὸς εἶσαι Μεξικανὸς με "γκάουτσο" και ψηλὸ ψάθινο καπέλλο, και περιμένεις από στιγμή σὲ στιγμή να βγῇ μιά μαυρομάτα Μεξικάνα απ' τὸ μικρὸ κυγκλιδωτὸ παραθυράκι και να σου πετάξῃ ένα κατακόκκινο γαρύφαλλο απ' τη γλάστρα που στολίζει τὸ περβάζι.

Θαρρείς, καθὼς βαδίζεις κάτω απ' τις επιβλητικές στοές, που τόσο τεχνικά δείχνονται πρασιτισμένες, από τις βροχές και τη πολυκαιρία, πὸς θρίσκεσαι πράγματι σ' ένα δρομάκι του Μεξικού.

Ο ντιζερ όμως αναλαμάνει να ξεσηπῇ απ' τὸ όνειρο που ζεις "Ένα ποτήρι κρασί να με κεράσης έσύ... Τί κρίμα!...

Πόρτες μεγάλες, επιβλητικές, σιδερένιες Μπαλκόνια γραφικά ξύλινα. Ταράτσες, πραγματικές ταράτσες, που γιὰ να φτάσης άπάνω πρέπει να ανέβης δέκα με δέκα πέντε σκαλιά. Δρομάκια που τὰ φωτίζουν λογίων λογίων φανάρια με σχήματα περίεργα, μὰ τόσο καλαίσθητα.

Λες και είναι ένα μεγάλο "Αμερικάνικο «Στούντιο» που όπου και να νάναι θ' άρχισῇ τὸ "γύρισμα" ενός φίλμ Μεξικάνικης ύποθέσεως.

Ο «ντεκορατέρ» κατάρθωσε να μεταφέρῃ την φανταστική εικόνα ενός θεατρικου σκηνηκού στη πραγματικότητα.

Οι πελάτες κινούνται και ζουν με μέσα σὲ μιά θαυμασία σκηνογραφία σαν κι' αυτές που έχουν θαυμάσει τόσες φορές στο σινεμά. Η πρωτότυπη αυτή εμπνευσις όφείλεται στον γνωστὸ καλλιτέχνη κ. Μάριο Άγγελόπουλο, που μ' ελάχιστα σχετικῶς μέσα, κατάρθωσε να παρουσιάσῃ κάτι που χωρίς υπερβολή προξενεί κατάπληξι και θαυμασμό.

Όλα, όλα είναι πάρα πολύ μελετημένα κι' όλα έχουν την καλλιτεχνική σφραγίδα του

Άγγελόπουλου.

Κι' οι παραμικρότερες λεπτομέρειες πρὶν πραγματοποιηθῇ, γίνεκαν «σχέδιο».

Όλα, τὰ φανάρια, οι δρόμοι, ή έπιπλώσις, και τὰ σερβίτσια ακόμα, όφείλονται σ' αυτόν.

Υπάρχει μιά όμοιογένεια στο σύνολο πραγματικῶς καταπληκτική που μπορεί να την διακρίνῃ κι' ο πλέον άδαής.

Παντού υπάρχει τὸ «στὺλ» του Άγγελόπουλου, αυτό τὸ άβρό στὺλ με τις άπαλές καμπύλες και τὰ γλυκά χρώματα.

Κυττώντας την «Μεξικάνικη συνοικία» κάνεις με κάποια πίκρα τη σκέψη πὸς υπάρχουν καλλιτέχνες με τέτοιο ταλέντο που χάνονται ως «ντεκορατέρ» ρεστωράν και κέντρων διασκεδάσεως ενώ μπορούσαν να διακριθῇ και να θριαμβεύσουν σὲ κινηματογραφικά «στούντιο».

Αν τέτοιους «ντεκορατέρ» σαν τον Άγγελόπουλο και σαν δυο-τρεις ακόμα, που υπάρχουν, μπορούσαμε να τοὺς χρησιμοποιήσουμε εκεί που έπρεπε. Θά είχαμε ασφαλῶς αξιόλογον ολληνικό κινηματογράφο και ελληνικές ταινίες, που θά μπορούσαν

να μὴν εἶνε χειρότερες από τις ξένες. Τότε οι διάφοροι Έβραίοι και "Ιταλοάραβες δεν θά τολμοῦσαν να παρουσιάσουν αυτά τὰ έξαμβλώματα που μᾶς παρουσιάζουν ως «ελληνικά» φίλμ.

Βέβαια, μιά ταινία δεν πετυχαίνει μόνο από τὰ «ντεκόρ», αλλά — μιά κι' ήρθε ή κουβέντα — έχουμε όλο τὸ έμψυχο υλικὸ που θά μπορούσε να στηρίξῃ ένα φίλμ, ένα φίλμ ελληνικό από τὸ αλφα έως τὸ ωμέγα.

Ο επιχειρηματίας μόνο λείπει.

Ας εἶνε. Έδω πρόκειται γιὰ τὸ «Μέντια-Λούζ», που ή «ντεκορασιόν» του τοῦδωσε άμέσως χρώμα πολιτισμοῦ και μιά νότα εκκεντρικου, ας τὸ ποῦμε, γούστου, που θυμίζει λίγη Εὐρώπη. Η «Κοσμική Κίνησις» που θά άποτελέσῃ μοιραίως την πελατεία του, ίσως — ή μάλλον άσφαλῶς — να μὴν καταλάβῃ τίποτε απ' δλ' αυτά. Γιατί δυστυχῶς δεν τὰ βλέπει στη Μονμάρτη ύστερ' από μιά θραδιά στην Όπερα. Τὰ βλέπει στην Αθήνα, στην Κυψέλη, στρίβοντας την κοινοτάτην οδὸν Πατησίων κι' όχι ένα ένδιαφέρον παριζιάνικο «μπουλνάρ». Αυτό όμως δεν έχει σημασία. Τὸ «Μέντια-Λούζ» θά γινῇ της μόδας. Θά τραθήξῃ τὸ σνομπισμό. Γιατί τὸ «άρτιστικό περιβάλλον, σερί», και ή «συγκεντρωτική του άτμοσφαίρα» — με «γῶ» — δεν μπορεί παρά να κριθῇ κατάλληλα, καταλληλότατα γιὰ τὸ «φλέρτ» και την «έντιμ κοζέρν». "Αν μάλιστα γράψῃ κι' ή «Μονταίν», ο καταστηματάρχης έσώθηκε! Και μόνον ο Άγγελόπουλος δεν έσώθηκε, που χάνει τον καιρό του γιὰ να κάνῃ τον «ντεκορατέρ» τὸν κομπάρε... Παρντόν κιόλας, άλλ' έτὸ εἶναι!...

ΑΛΦΑ ΣΙΓΜΑ

"Ένα σκίτσο από τις μακέτες του «Μέντια Λούζ» φιλοτεχνημένο ειδικά γιὰ την «Εβδομάδα» από τον Μάριο Άγγελόπουλο.

'Ανδρώπινα δράματα

Πόσα δράματα κρύβει, αλήθεια, η ανθρωπίνη ζωή! Πόσες σιωπηλές τραγωδίες ζετυλίζονται θλιβερά χωρίς κανείς να τις υποπτεύεται... Ένα ακόμη συγκινητικό γράμμα — το γράμμα μιάς «Δυστυχισμένης μητέρας» που ζητά τη συμβουλή μου — ανοιχτό μπροστά μου, έρχεται να μου φανερώσει τον πόνο μιάς γυναίκας, που θυσιάζει τον εαυτό της στην οικογένειά της και σήμερα — με συντριμμένη τη ζωή της — σκέπτεται να θυσιάσει και πάλι τον εαυτό της στο παιδί της...

Μονάχα μιά γυναίκα μπορεί να νοιώσει σε ποιά σημείο ήρωϊκής αυτοθυσίας είναι ικανή να φθάσει η γυναίκα καρδιά. Και πόσους θησαυρούς έγκαρτερήσεως και υπομονής κλείνουν μέσα τους πολλές γυναίκες, για να σώσουν την ευτυχία του παιδιού τους ή την αξιοπρέπεια της οικογένειάς των.

Η αναγνώστριά μου ήταν ένα κοριτσάκι δεκαπέντε χρόνων όταν οι γονείς της την εξηνάγκασαν να παντρευτεί έναν άνθρωπο βάρβαρο και αμόρφωτο μόνο και μόνο επειδή ήταν πλούσιος. Για να τους σώσει από την οικονομική καταστροφή δέχθηκε να θυσιάσει τον εαυτό της, μολονότι αντιπαθούσε τον υποψήφιο και αντιλαμβάνονταν τον φρικτό χαρακτήρα του.

Την έπεισαν ότι θα διορθωθεί με τον καιρό.

Υστερα από 8-9 χρόνια μαρτυρικής ζωής κατά το διάστημα των οποίων υπέστη όλους τους εξευτελισμούς, όλες τις ταπεινώσεις, όλες τις ύβρεις που μπορεί να άνεχθη μιά γυναίκα, η ψυχή της επανεστάθηκε κάποιο πρωί και παίρνοντας το παιδί της επέστρεψε στο πατρικό της σπίτι. Συγχρόνως δε υπέβαλε αίτησιν διαζυγίου.

Τώρα, ο αξιοθρήνητος αυτός σύζυγος προσπαθεί να την πείσει να επιστρέψει πάλι κοντά του και δηλώνει ότι μετάνιωσε, ότι έφταιγε εκείνος κλπ. Κι' εκείνη που ξέρει εξ' ιδίας πείρας πόσον καιρό διαρκούν οι «μετάνοιες» του ανδρός της και είναι ε-νενηταεννέα τοίς εκατό βεβαία ότι θα εναρχίσω το ίδιο μαρτύριο, διερρωτάται τι πρέπει να κάνει (πρό πάντων γιατί δεν θέλει να χάσει το παιδί της) και σκέπτεται να θυσιάσει πάλι τον εαυτό της και να ξαναπάει στο σπίτι του για χάρη του παιδιού. Και με ρωτά τι να κάνει...

Είναι δύσκολη η απάντησις, δυστυχισμένη μου φίλη, όπως δύσκολη είναι και η ζωή. 'Η συμμόνια που αίσθάνομαι για σάς κι' η αυθόρμητη αγανάκτηση για όσα υποφέρατε με σπρώχνουν να σάς γράψω να επιμείνετε στο διαζύγιο. Μά σκέπτομαι το παιδί σας, το παιδί σας του οποίου η τρυφερή ψυχούλα δεν πρέπει να πληγωθεί από κανένα αντίκτυπο...

Και η λογική μου επιβάλλει να σάς συστήσω να κάνετε μιά ακόμη — την τελευταία — απόπειρα συμβίωσης με τον σύζυγό σας, ίσως και έχει πραγματικά μετανοήσει, πράγμα που εύχομαι με όλη μου την καρδιά.

Ξέρω ότι χρειάζεται ήρωϊσμός για την νέα αυτή θυσία που σάς συμβουλεύω, αλλά όποτε νομίζω σε μιά Μητέρα και ξέρω ότι η καρδιά μιάς Μητέρας δεν λογαριάζει τίποτα μπροστά στην ευτυχία του παιδιού της...

ΛΟΡΑ

Το Καρνέ

Η ΜΟΔΑ

Ρόμπες του σπιτιού

Τώρα που οι βροχές και οι κακοκαιρίες μας κρατούν περισσότερο στο σπίτι, η γυναικεία κομψότης επιβάλλει στα φορέματα του σπιτιού μιά πιο προσεκτική φροντίδα για να παρουσιάζουν μεγαλύτερη προσωπική γοητεία.

Οι έφτετινές ρόμπες μοιάζουν περισσότερο με μαντώ, γι' αυτό άλλως τε και οι ερισσότερες ονομάζονται «μαντώ ντ' άπαρτεμάν», Μερικά μοντέλλα μάλιστα αποτελούνται από μιά ρόμπια εφαρμοστή από ζεσρά που συμπληρώνεται μ' ένα παλτό τρουά-κάρ από ύφασμα φανταζι ή έμπριμέ. Ένα μικρό ίσιο γιακαδάκι και πέντε

Πυτζάμα από φανέλλα για αγοράκι 10 ετών. 'Η μπλούζα μπάνι μεσα από το λάστιχο της ζώνης.—Ρόμπι ντέ σάμπο γι κοριτσάκι 8-10 ετών από βαμβακερό βελούδο. Το μοντέλο είναι πολύ σταυρωτό κι' έχει ένα μικρό άνοιγμα από το οποίο περνά η ζώνη και δένει πίσω

σουμπιά «μπούλ» συμπληρώνουν την κομψότητα του μοντέλλου αυτού.

Η ζώνη προσθέτει μεγάλη χάρη στην ρόμπια του σπιτιού. Συνήθως έχει την μορφή μιάς εσάρπας φαρδιάς και ντραπέ που περιβάλλει τους γοφούς κατά το ανατολίτικο σύστημα και κατασείγει πίσω σε διάφορες άκρες.

Οι πυτζάμες εξακολουθούν να έχουν αρκετές οπαδούς. Γίνονται από σάτεν κλοκέ ή σάτεν φασονέ. Κι' αυτές γαρνίρονται με μιά ζωηρόχρωμη εσάρπα που δένει στο πλάι.

Τα ντεζαμπιγιέ, τα «σών-τέ-λι» κ.λ. π. γίνονται από σάτεν κλοκέ, φασονέ, από τουάλ ντέ σουά, από λεπτό καμπίρι σε ρόδιους χρωματισμούς.

—E—

Όσον άφορά τα παιδικά φορέματα του σπιτιού είναι εξαιρετικά χαριτωμένα. Θυμίζουν τα φορέματα των κουκλών ή των νεράιδων των παραμυθιών.

Εσώρουχα μικροσκοπικά, νυχτικές που σέρνονται στο πάτωμα... χαριτωμένα μικροπράγματα που τα κυττάζουν οι μητέρες πάντα με συγκίνηση.

Οι πυτζάμες των μικρών έχουν συνήθως τη μπλουζα χωμένη μέσα από τη ζώνη ή όποια συγνά είναι λαστιένια, για να συγκρατη καλά τα πανταλόνια.

Οι ρόμπες των κοριτσιών είναι αρκετά μοκρούς και ευρύχωρες για να μη εμποδίζουν την άνεση των κινήσεων.

Τα παιδικά εσώρουχα γίνονται συνήθως από νανοούκ ρόζ, αλσασι ή λευκό, πάντοτε λαβάνιπλ.

Έκτός του νανοούκ βλέπουμε και εσώρουχα από βαμβακερό τρικό λευκό. Τα εσώρουχα αυτά είτε από νανοούκ ή υφασμα γαρνίρονται με φεστόνια, κεντήματα, φίλτιρ κλπ. ή με καμμιά στενή δαντελίτσα.

—E—

Έρχονται οι καλεσμένοι μας

Πώς θα τους περιποιηθώ

Είναι η ώρα τέσσερις. Σε λίγο οι πρώτοι καλεσμένοι σας θα άρχισουν να φθάνουν. Τά έχετε προβλέψει όλα για να περάσουν στο σπίτι σας μερικές ώρες ευχάριστες και διασκεδαστικές;

Πρώτα-πρώτα τó κυλικείον. Είναι το

ΤΗΣ ΠΥΝΑΪΚΑΣ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Συμπεράσματα

Σήμερα θα σάς δώσω συνοπτικά, τó συμπέρασμα των διαφόρων ως τώρα λεπτομερών άρθρων μου όσον άφορά την υγείαν και την ομορφιά. Αυτό τó κάνω ιδίως για να κατατοπίσω έστω και σύντομα τις πολυπληθείς νέες αναγνώστρίες μας που βέβαια δεν με έχουν παρακολουθήσει ως τώρα, και γι' αυτό... διαρκώς παραπονούνται στις έπιστολές των, 'Αλλά τά «συμπεράσματα» θά χρησιμοποιουν και για τις παλιές μας αναγνώστριες.

1) Μην παρασύρεσθε από άνεύθυνες κι' άντεπιστημονικές συμβουλές ανθρώπων ξένων πρós την Ιατρικήν και

Ένα κομψό πενιούρ, σταυρωτό, γανιρισμένο μ' ένα γιακά εσάρπα. Μιά ώραία ρόμπι ντέ σάμπο από ύφασμα μονόχρωμο. 'Ο γιακάς είναι τριπλός, από τρία στρώματα

απείρων της δερματολογίας.

2) 'Αμα βρήτε ότι τó καλλυντικό σας συμφωνεί με τήν ποιότητα του δέρματός σας, να μην τó αλλάξετε πλέον, αλλά να εξακολουθήτε να μεταχειρίζεσθε τó ίδιο πάντοτε.

3) Μή δίνετε πίστη σε διάφορες συστάσεις για καλλυντικά από φίλες σας, πώς τάχα άνεκάλυσαν κάτι καλλίτερο σ' αυτά, και μη μεταβάλλετε τó πρόσωπό σας σε δειγματολόγιο, γιατί τά καλλυντικά αυτά μπορεί να συμφωνούν με τó δέρμα της φίλης σας ενώ τó δικό σας μπορεί να τó καταστρέψουν.

4) Να μη μεταχειρίζεσθε σαπούνι για τόν καθαρισμό του προσώπου σας γιατί γρήγορα θά ξερασθή, θά ρυτιδώσθ και πρόωρα θά γεράσθ. Σπανίως επιτρέπεται και σε παθολογικά μόνον καταστάσεις του δέρματος ή χρήσις σαπουνιού. Αυτό θά τó κανονίσθ ό δερματολόγος γιατρός σας.

5) 'Αντί σαπουνιού να χρησιμοποιήτε άπαραιτήτως δυό φορές τήν έβδομάδα καλοχτυπημένο άσπράδι αυγού. 'Όσες έχετε λιπαρό δέρμα τήν μὲν μιά φορά να χρησιμοποιήτε τόν κρόκο και τήν άλλη τó άσπράδι.

6) 'Αν έχετε έλαφρό χνούδι στο πρόσωπο μην τó περνάτε ποτέ. 'Εάν όμως είναι πυκνό και σκληρό να πάτε σε πολύ πεπειραμένο ειδικό για τήν άφαίρεσή του, γιατί ή εργασία αυτή είναι λεπτή κι' επικίνδυνη, ή δέ κακή επέμβαση προκαλεί έκτεπανόρθωτες βλάβες και δυσμορφίες.

7) Να μη σπάτε ποτέ τά μπιμπίκια και τά σπυράκια του προσώπου σας, γιατί αυτό διαρκώς τά πληθαίνει και διατρέχετε ακόμη κίνδυνο γενικής λοιμώξεως.

8) Να μη χρησιμοποιήτε τήν ημέρα άνοιχτές πούδρες και χτυπητά μακιγιάζ.

9) Να δίνετε μεγάλη σημασία στα ζητήματα της διατροφής και θρέψεως γιατί ή ωραιότης είναι ό καθρέπτης της γενικής υγείας. Να καταπολεμήτε επίσης τήν δυσκοιλιότητα.

10) Οι πρόσφατες λοσιόν και κρέμες είναι όφελιμοτατές γιατί δεν περιέχουν άπιπλαβείς ουσίες χρήσιμες για τήν επί μακρόν χρόνον συντήρησή των. 'Ιδίως να χρησιμοποιήτε ρευστές κρέμες γιατί οι αλοιφές υποβόηθουν τήν άναπτύξη του χνουδιού.

11) Να έχετε πάντοτε άτομική τσάστρα και είδη ευρίσματος. 'Όπως δεν είναι δυνατόν να υπάρχη κοινή βούρτσά των δοντιών, τó ίδιο δεν μπορεί να υπάρχουν και κοινές τσάστρες, πινέλα και ευράφια. 'Ετσι άποφεύγετε σοβαρές μολύνσεις και δερματικά νοσήματα.

12) Τέλος μόλις παρατηρήσετε σπυράκια, λειχήνες, τριχόπτωση ή υπερβολική υπερτρίχωση ή εξάνθημα στο πρόσωπο ή στο σώμα σας, να έπισκεφθήτε άμέσως ειδικό δερματολόγο γιατρό, ό όποιος θά διαγνώσθ σοβαρότερον ένδεχομένως τινά πάθησθ και θά δώσθ υπεύθυνα κάθε συμβουλή για τήν βελτίωσή της ωραιότητός σας, όσον και για τήν άποκατάστασθ της υγείας σας.

Δερματολόγος Γ. Μ. ΑΛΑΔΑΣ

Ο βρυκόλακας μέ το γαλάζιο ρύγχος

(Συνέχεια από την σελίδα 10)

νος στην γυναίκα, της έδωσε μια γρήγορη διαταγή. Εκείνη έσπευσε να εξαφανιστεί στο έσωτερικό της καλύβας και σε λίγο ξαναφάνηκε κρατώντας πάλι ανάμμενα κάρβουνα σ' ένα μεταλλικό πιάτο. Τά έβαλε κι αυτά στον κύκλο. "Υστερα ο άνδρας έριξε ξανά λίγη σκόνη απ' εκείνη που είχε ρίξει και προηγουμένως. "Ενα γαλάζιο συννεφάκι σχηματίστηκε και πάλι. Ο άνδρας ξανάπασε στα γόνατα κι άρχισε να ψάλλει.

"Δεν ξέρω γιατί, πάντως ένοιωθα τον έαυτό μου πιο ήρεμο.

"Περίμενα να διαλυθεί ο καπνός, θέσθαισα ότι θα δώ και πάλι τον πήλο στο μέσον του πυρίνου κύκλου.

"Πραγματικά δεν θυγάκα γελασμένος. Όταν ο καπνός διαλύθηκε, ο πίθηκος με το χρυσό κουδουνάκι θρισκόταν ακίνητος, ξαπλωμένος στο χώμα. Φαινόταν αποκαμωμένος από την κόυραση, λές και σ' όλο το διάστημα της απουσίας του έτρεχε με όλη του τη δύναμη μέσα στην πιο πυκνή ζούγκλα.

"Η γυναίκα τον πήρε στην άγκαλιά της και μπήκε στην καλύβα. Σε λίγη ώρα το μυστηριώδες ζευγάρι κι ο πίθηκος με το χρυσό κουδουνάκι θρισκόταν κλειδωμένοι μέσα στο καλαμόσπιτό τους.

"Ετοιμαζόμουν να καθίσω καταγής για να ξεκουραστώ, όταν ξαφνικά μια μεγάλη επιθυμία με κατέλαβε να δρεθώ το γρηγορότερο σπίτι μου. Τα λόγια της γυναίκας, που είχε πη μέσα στον ναό, ξανάρθαν στο μυαλό μου, ρίχνοντας με μια φώς στο αντίγμα αυτό που έκανε να αγωνιζώ.

"Το πώς διέτρεξα τα 7 μίλια που με χώριζαν από το μπάνγκαλόου μου μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας ούτε κι' εγώ ο ίδιος το ξέρω! Τα πόδια μου έκαναν φτέρη. Πετούσα μάλλον παρά έτρεχα.

"Επί τέλους έφθασα σπίτι μου. Στην θεράντα διέκρινα τον Κέυνον καθισμένον αναπαυτικά σε μια καλαμμένα πολυθρόνα.

"Τόν πλησίασα πιο πολύ και αντιλήφθηκα ότι κοιμόταν, ενώ το πιστόλι του είχε ξεγλυστρήσει από το χέρι του στο πάτωμα.

"—Κέυνον! το φώναξα, άρπάζοντας τον από τις πλάτες και κουνώντας τον με όρμη. Κέυνον, ξύπνα!...

"Ανοιξε τα μάτια του και με κούταξε αψηχημένα, λές και δεν με άνεγνώριζε. Ξαφνικά έφερε το χέρι του στον δεξιό του ώμο και ψαχούλεψε το κρέας του. Το πρόσωπό του συσπάσθηκε άγρια.

"—Ξανάρθε ο δαίμονας! ξεφώνισε. Ξανάρθε και μου ρούφηξε το αίμα μου!... Ο θρυκόλακας! Ο θρυκόλακας! Το αίμα μου!...

"Τόν είχε πιάσει μια νευρική κρίσις. "Ενας τρομερός σπασμός διέτρεχε όλο το σώμα του. Η κατάσταση του ήταν απελπιστική.

"Όλο το απόγευμα το πέρασα,

προσπαθώντας να τον ησυχάσω. "Αδίκος ο κόπος μου. Προς το θράδυ, ανησυχώντας πιά σθεαρά για την κατάσταση του, αναγκάστηκα να ανακατέψω μια γενναία δόση υπνωτικού μέσ' στο ούισκυ του. Τό ήπια και σε λίγο θρισκόταν ευθυσιμένος σ' έναν κωματώδη ύπνο. Θά κοιμόταν τουλάχιστο 12 ώρες συνέχεια.

"Τότε γύμνωσα τον δεξιό του ώμο και στην γραμμή που θρισκόταν τα δαγκώματα, δυό εκατοστά πιο κάτω απ' το τελευταίο, άπλωσα ένα μίγμα διαφόρων ιατρικών και στρυχνίνης, ανακατεμένα με πολύ ζάχαρη. Θά ήταν κιόλας δέκα ή ώρα και κουρασμένος από όλες τις συγκινήσεις της ημέρας, έπεσα να κοιμηθώ.

"Τό άλλο πρωί ξύπνησα τα χαράματα κι' έσπευσα στο μέρος όπου κοιμόνταν ο Κέυνον. "Όπως περίμενα, η πλάτη του είχε δεχθεί και άλλο δάγκωμα, δέκατο στην σειρά. Φρόντισα να καθαρίσω καλά κάθε ίχνος της στρυχνίνης από πάνω του και περιμένα τον Κέυνον να ξυπνήσει, και τόν Ιθαγενή ύπνρέτη μου να μου φέρη το ταχυδρομείο και να μου πη τα νέα της περιοχής. Δεν ξέρω πώς, πάντως είχα την έντοψηση ότι τα νέα που θά μου έλεγε μου ήταν ήδη γνωστά.

"Στις 8 περίπου ο Ιθαγενής μου παρέδωσε κάτι εφημερίδες και κάτι περιοδικά και μου άνεκοίνωσε ότι κάποια άχυρένια καλύβη, όπου ζούσε ένας άδρωστος Ιθαγενής με την γυναίκα του, είχε συμβή κάποιο δυστύχημα. Ο άνδρας κάτι θά έφαγε

NEOII
IIIOIHTAII

Μια μικρούλα

πεδαμένη άμαρτωλή

Σιγά θρηνεύετε, χριστιανόι, προσέξτε την να μην ξυπνήση, πρώτη νυχτιά είναι που ή 'Ηδονή να κοιμηθί την έχει αφήσει.

Κυττάετε πόσο είναι γλυκειά θαρρείς στο πρώτο είνε όνειρό της μικρούλα άρραβωνιαστικά που περιμένει τον καλό της

Τών νεκρών ή άφατη Σιωπή τ' άνθος σι' άγέλι έχει μαθήσει κι' ο Χάρος σβύνει την ντροπή στών πιθεμάτων της τη δύση.

Μέσ' στην κραπάλη τη θολή μ' έναν να ζήση πώς ποθούσε. Τόν αώνιον Έρραστή καλεί που μάταια ζήταγε όσο ζούσε...

Και τώρα άνογελα μέσ' σ'ής βουβής στρωμνής της τη γαλήνη: ξέρει που ο Μαύρος Έρραστής πιστός για πάντα θά της μείνη!...

Σιγά θρηνεύετε χριστιανόι προσέξτε την να μην ξυπνήση, πρώτη νυχτιά είναι που ή 'Ηδονή να κοιμηθί την έχει αφήσει!...

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

Λίγο έξυπνα και λίγο κουτά

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΤΗΡΙΟΥ

Δυό κύριοι πίνουν στον πάγκο ένα, μπάρ. Είναι ήδη άρκετά μεθυσμένοι και σε λίγες λεπτά να μαλλώνουν.

— Κύριε, λέγει σε μια στιγμή ο ένας, άπαντώντας στις άπειλές του άλλου, δεν με τρομάζετε και οι δυό σας με τις άπειλές σας!...

— Και ο άλλος.

— Και σεις κύριοι, πρέπει να ξέρετε ότι δεν είναι διόλου άνηθικόν να τα βάζετε δυό άνθρωποι με ένα ν!...

ΜΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΓΝΩΡΙΖΕ!..

Στο γραφείο κηδεών, ο υπάλληλος προς την άπαρηγόρητη χίρα που ήλθε να παραγγείλη την κηδεία του μακαρίτη.

— Τόν ήξερα καλά, τόν καμμένο τόν σύζυγό σας! Ήταν ένας πολύ ευγενικός κύριος!...

— Άλήθεια; Τόν γνωρίζετε λοιπόν; Τότε δε μου κάνετε μια μικρή έκπτωση!...

κατά λάθος, κάτι δηλητηριασμένο, και πέθανε.

"Τό ίδιο κι' ο πίθηκός του. "Ενας πίθηκος με γαλάζιο ρύγχος και μ' ένα χρυσό κουδουνάκι στον λαιμό. Άπο λύπη, το δίχως άλλο για τόν θάνατο το αφάντη του...

"Μετά μια ώρα ξύπνησε κι' ο Κέυνον. "Όταν ανέκάλυψε την νέα δαγκωματιά, τόν ξανάπιασε πάλι μια ύστερική κρίση. Χρειάσθηκε πολλός κόπος για να τόν διαβεβαιώσω ότι αυτό το δάγκωμα ήταν και το τελευταίο.

—Πώς το ξέρεις; με ρώτησε.

—Είμαι θεύσιος γι' αυτό, άρκέσθηκα να το άπαντήσω χαμογελώντας.

"Και πράγματι, έξη μήνες έμεινε ακόμη ο Κέυνον στην περιοχή εκείνη, χωρίς να δεχτεί την δυσάρεστη επίσκεψη το βρυκόλακα με το γαλάζιο ρύγχος.

"Όσο για την γυναίκα του τερασώδους εκείνου μάγου, ξαναπαντρεύτηκε, όπως έμαθα έναν γέρο και άκμαίο άνδρα, κι' έκανε μάλιστα και πολλά αγόρια.

"Ο Κρόμχοντ σηκώθηκε από την πολυθρόνα του και άρχισε να περπατά πάνω κάτω στην θεράντα του μπάνγκαλόου του. "Υστερα σταμάτησε και θυβίζοντας το βλέμμα του στην μαύρη νύκτα προσέθεσε:

— Αυτά που σοι διηγήθηκα, φίλε μου, δεν είναι τίποτε πλάσι σ' αυτά που συμβαίνουν καθημερινώς στην άπαισία αυτή χώρα: την Μαλασία!...

"Η φύση γύρω μας φαινόταν ευθισμένη στον νυκτερινό ύπνο της. Και τα ζώα του Κρόμχοντ κλεισμένα στα κλουδιά τους ήσυχάζαν κι' αυτά, αποκαμωμένα λές από τόν καύσωνα της ημέρας κι' ίσως νανουρισμένα από την διήγηση του άγαπητού μου φίλου Κρόμχοντ.

ΤΖΑΙΗΜΣ ΝΤΑ-Ι-ΒΕΡ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

"Ο ντέντεκβ Ντάνιελ Ρόν και ή συνεγάτις του, Άνν Λάνκαστερ, καταδιώκουν μήνες τώρα τόν διάσημο άλλοτε, αλλά τρελλό τώρα χειρουργό δοξα Χόκιν, που έχει διαπράξει πλείστα εγκλήματα, για να βρη τόν ανθρώπινο εγκέφαλο, που θά αντικαθιστούσε κατά την γνώμη του, τόν δικό του. "Ο δορ Χόκιν, αφού κατώρθωσε να ξεφύγη την τελευταία πάντα στιγμή από τα χέρια τών δικτών του, είναι τώρα με την γυναίκα του στην Γαλιζία Ριβιέρα.

180N

Κότταξε μια στιγμή επάνω από τόν ώμο της, προς την άνοικτη μπαλκονόπορτα, και φώναξε: —Γρήγορα, Τζόζεφ, τρέχα. "Εχω κάτι να σοι δείξω.

Την ίδια στιγμή ένεφανίσθη ο Χόκιν. Μόλις πρό ολίγου είχε τελειώσει το ξύρισμά του, και φορούσε ένα μεταξωτό, πορφυρό έπενδυτή, με ένα χρυσοποίκιλτο κορδόνι στη μέση.

Στράφηκε προς τη θάλασσα κι' άνάπνευσε θαθεία τόν καθαρό άέρα, τόν άρωματισμένο από τις λεμονιές. "Εσκυψε μετά προς την προκυμιά, όπου ήταν άγκυροβολημένο κάποιο κομψό "γιγύτι".

— "Ο νοτιάς έπαυσε, παρατήρησε με φανερή ικανοποίηση. Και αυτό είναι σπουδαίο, μια και ή "Εσθήρ", το γιγύτι το υπόκομητος, είναι στη διάθεσή μας. "Η φυγή μας έτσι θά είναι εύκολοτερη.

— "Ω, έκανε γελώντας ή γυναίκα του. "Όλο αυτό σκέπτεσαι!

"Ο τρελλός χειρουργός, στράφηκε και κάθισε σ' ένα πλεκτό κάθισμα εμπρός στο μικρό στρογγυλό τραπέζακι, που επάνω του άστραφταν τα λεπτά, άσημένα σκεύη του προγεύματός τους.

— Τί ήθελες λοιπόν να μου δείξης; ρώτησε άφηρημένα, παρατηρώντας τόν λευκό, απαλό ώμο της γυναίκας του, που είχε ξεσκεπασθή, καθώς είχε σκύψει για να σερβίρη τόν καφέ.

Με τó ελεύθερο χέρι της, ή "Εσθήρ το έδωσε κάποιο εικονογραφημένο περιοδικό, και το έδειξε με ύπερφάνεια τόν πρώτο σελίδα.

— "Εγώ είμαι! φώναξε. Πώς σο φαίνομαι, Τζόζεφ; Δεν είμαι όμορφη;

Κάτωχρος, ο τρελλός, περιεργάσθηκε το κλισί που έπανε όλη σχεδόν τη σελίδα. Ήταν μια φωτογραφία που παρίστανε την "Εσθήρ, κομψότατα ντυμένη, ύπεροχη, όνειρώδη.

Δίπλα της, συζητώντας μαζί της, στεκόταν κάποιος νέος με στολή τένις. Δυό γραμμές από κάτω ανέφεραν τά έξης:

"Η κ. Μπενντμπεντ και ο υποκόμης ντ' Αϊε εις τó γήπεδον το τένις τού Μόντε Κάρολ.

— Τους επέτρεψες να σε φωτογραφίσουν; μουρούρισε ο χειρουργός, με τα μάτια καρφωμένα επάνω στο κλισί.

— Γιατί όχι; το άπάντησε χαρούμενα ή γυναίκα του. Για δες τί όμορφη που φαίνομαι; Τζόζεφ. Τό φόρεμά μου είναι κομψότατο. Και τό καπέλλο μου... ή "Ελιζ μου λέγει πάντα, ότι καμιά γυναίκα δεν μπορεί να φορέση με τόση χάρη, τά σπόρ καπελλάκια.

— Πώς θά σοι φαινόταν αν σοι έξαναφορούσαν τη στολή το άσύλου; την ρώτησε άπότομα.

— Το άσύλου! "Ω Τζόζεφ, μη γίνεσαι σκληρός! φώναξε ξετρελλάμενη ή "Εσθήρ.

— Κι' όμως έτσι είναι, συνέχισε ο τρελλός, ενώ ή φωνή του έτρεμε από συγκρατημένο θυμό. Θά σοι ξαναφέρουν κατάσκαρα τη χονδρή φανέλα, θά λούζεσαι μια φορά την έβδομάδα με κίτρινο, πρόστυχο σαπούνι, και για φόρεμα θά έχης ένα πάνινο σάκκο, που θά τυλίγη το λαχταριστό σου κορμί.

"Η "Εσθήρ έκλαιε με λυγμούς. "Εμοιαζε με παιδάκι που τό είχαν μαλώσει.

— Δεν σκέφτηκες ότι την φωτογραφία αυτή θά την δουν και στο Λονδίνο, και θά μάθουν έτσι ότι ξαναγυρίσαμε στο Μόντε Κάρολ; συνέχισε ο άνδρας της με λύσσα. Ξέχασες ότι έχουμε έχθρους, που μοναδικός σκοπός της ζωής τους είναι να μας κυνηγούν: "Ο Γουόρτον, π. χ. που χάρις στον εγκέφαλό του θά ήμουν τώρα κι' εγώ λογικός αν δεν επενέθεισας εσύ, με την κατάρμενη ευαισθησία σου. "Επειτα, εκείνος ο σατανάς ο άποκρυπτογραφιστής, που μου ξέφυγε την τελευταία άκριβώς στιγμή και τέλος εκείνη ή κοπέλλα, που τόν πατέρα της τόν μεταχειρίστηκα για τά πειράματά μου.

Ξεχνάς, λοιπόν ότι μάς κυνηγούν όλοι τους; Είναι τρελλοί, κι' όμως, κι' οι τρελλοί, κάποτε φανούν στα τυφλά στο τέρμα που έπιδιώκουν. Ήρθαν εδώ και έψαξαν να μάς θρούν τόν Φεβρουάριο που μάς πέρασε, για την ύπόθεση εκείνου το νέου που είχε αυτοκτονήσει. Ήσυχάσαμε μετά κάπου δυό μήνες, κρύμμενοι μακριά από τόν κόσμο, και τότε, μόλις άξιωθήκαμε να ξαναγυρίσωμε σ' αυτόν τόν τόπο, που για μένα, τουλάχιστον παρρησιάζει κάποιο ενδιαφέρον, έρχεσαι εσύ και τους φωνάζεις, κυριολεκτικά, να έρθουν από την Άγγλία και να ξαναρχίσουν το κυνηγητό. Είσαι θεοτρελής! Τόσο άνόητη είσαι λοιπόν ώστε να

μην αντιλαμβάνεσαι ότι όλοι τους θά σε άναγωνίσουν να έδω τη φωτογραφία; Φαίνεται πως τό μυαλό σου, όλο και καταστρέφεται μέρα με τη μέρα.

"Απομακρύνθηκε ξαφνικά από κοντά του. Τά όμορφα της μάτια ήσαν ακόμα υγρά από τά δάκρυα, και τά χείλη της έτρεμαν.

— Με συγχωρείς Τζόζεφ, έκανε με παράπονο. Τό ξέρεις ότι κάπου-κάπου δεν σκέπτομαι λογικά. Μέρα με την ημέρα λές και δυσκολεύομαι περισσότερο... ο νους μου σταματά, δεν θυμάμαι πιά τίποτε. "Εχεις δίκιο, ήταν τρελλά μου. "Ω, τί φορτικός τόπος που ήταν εκείνο τό άσυλό! Τώρα τό θυμάμαι ολοκάθαρα... Φρίκη, φρίκη!

"Εσφίξε τα χέρια της με άγωνία, ενώ ο άνδρας της την παρακολουθούσε με φανερή ικανοποίηση, διασκεδάζοντας με τόν τρόπο της.

— "Η κατάστασίς σου όλο και χειροτερεύει της είπε. "Όσο πάει γίνεσαι και περισσότερο παιδί, άπομακρύνεσαι από την πραγματικότητα της ζωής.

"Έχεις δίκιο, φώναξε ή "Εσθήρ άπελπισμένα. Είναι στιγμές που δεν μπορώ να σκεφτώ, που νοιώθω σαν σύννεφα να κυκλώνουν τό μυαλό μου. Σώσε με Τζόζεφ, σώσε με! Είσαι τόσο έξυπνος ώστε μπορείς να τό κατορθώσεις!

"Ο τρελλός χειρουργός έμεινε ακίνητος και σκεπτικός. Άπό τόν κήπο της γειτονικής έίλλας, έρχόταν ο γλυκός ήχος μιας κιθάρας, και φωνές ευθύμιες, νεανικές, που τραγουδούσαν ξενοιαστικά, ύμνώντας τόν έρωτα με θέρμη και πάθος.

"Ο ήλιος ήταν τώρα πιο θερμός, κι' ή μυρωδιά της θάλασσας ένάγονταν με τά μεθυστικά άρώματα τών λουλουδιών.

— Κανείς δεν μπορεί να σε σώση, της είπε ο Χόκιν με κακία. Δεν θά ξαναέρης τό μνημονικό σου. Πρόκειται να άρκεσθής σ' ότι σοι προσφέρει ή κάθε στιγμή που περνά, και να την απολαμβάνης μ' όλη τη δύναμή σου, γιατί δεν σοι μένει κι' άλλη χαρά στη ζωή... "Αν, κατά τύχη σε ξαναπιάσουν εξ αιτίας αυτού έδω — έδειξε με τό δάκτυλό του την φωτογραφία της στην εφημερίδα, — και σοι στερήσουν τά όμορφα και πολυτελή σου ρούχα, να είσαι άπολύτως θεσίαια, ότι σε μια έβδομάδα, τό άργότερο, θά έχης κατακτήσει μανιακή, τρελλή για δέσιμο.

— Μην τούς άφίσσης να με συλλάβουν, Τζόζεφ, τόν παρακάλεσε ή "Εσθήρ. Μην τούς άφίσσης!

"Ο δόκτωρ Χόκιν με σφτιγμένες τις γραβιές του, είχε κορφώσει το βλέμμα του πέρα από τη Μεσόγειο, αδιάφορος στον άπαλό, ύπεροχο, γαλανό κυματισμό της, που τόν διέκοπταν, που και πού, άσημένες λίμνες φωτός, που άστράφταν σαν άμέτρητα,

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΟΥΡΗΜΑ
ΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΥ
ΦΙΛΙΠ.
ΟΠΠΕΝΧΑΪΝ

Ο κ. Μ. Καλομοίρης

Ο Πιμπρινέτ στα 'Ωδεία! Σοβαρό πιά, και χωρίς κουτσουμπολιά ρεπορτάζ. 'Αφού η μουσική μας κίνησις τόσο προσοδεύει, αφού, τα τρία τέταρτα των 'Ελλήνων, άλλοι ασχολούνται με τη μουσική, και άλλοι παρακολουθούν τούς... «ασχολούμενους», επιβάλλεται... η ασχοληθούμε κι' έμεις... 'Η μουσική αναλόγως με τις άλλες... μανίες, τα τελευταία χρόνια, έχει τούς περισσότερους θαυμαστές, και οι φιλόμουσοι υπερτερούν κατά πολύ τούς θαυμαστές του θεάτρου και του κινηματογράφου...

Στα περισσότερα σπίτια, οποιασδήποτε τάξεως, δεν μπορεί να μην υπάρχει κι' ένας τουλάχιστον που να παίξει κάποιο όργανο, που να τραγουδή, που να φοιτά σ' 'Ωδεία... και γά μην παρασύρη και τούς άλλους οικείους του στο να αγαπούν τη μουσική και το τραγούδι και να ενδιαφέρονται για κάθε ζήτημα που ν' αφορά την κίνησή της. Δυστυχώς ακόμα δεν κατορθώσαμε να αποκτήσουμε και μελοδράμα κρατικών, επίσημων και πραγματικών, μα και σ' αυτό που έχουμε οι φιλόμουσοι δεν παραλείπουν να προσερχονται και να δείχνουν μ' αυτή τους την προθυμία πως αγαπούν τη μουσική. 'Εκτός των φιλομούσων και θαυμαστών του μελοδράματος υπάρχει και η σοβαρά μερίς των φιλομούσων των «συμφωνικών συναυλιών», του 'Ωδείου 'Αθηνών. Και αυτή η μερίς έχει όχι και λίγους φανατικούς φίλους της μουσικής, που δυο φορές την εβδομάδα κάθε Κυριακή πρωί στη γενική δοκιμή και κάθε Λευτέρα απόγευμα, πλημμυρίζει τα «Όλμπια».

'Εκτός των συναυλιών αυτών και οι «ιδιωτικές» συναυλίες τραγουδιού ρεσιτάλ κ.λ.π. σημειώνουν πάντα επιτυχίαν και βρίσκουν πρόθυμο το κοινόν να πληρώση εισιτήρια να πάη να ακούση. ('Εκτός όμως αυτών υπάρχει και μία άλλη «μερίς»... η «νομπορία!». 'Ενας όλοκληρος κόσμος που τσακίζεται να πάη σε συναυλία χωρίς να καταλαβαίνει γιατί πάει, χωρίς να τον πηγαίνει... η μουσική αλλά απλώς η επίδειξις! Μία άδομη απόδειξις, η μεγαλύτερη πως στην πατρίδα μας υποστηρίζεται πολύ η μουσική.

Και μία τρανή απόδειξις πής το μουσικό μας αίσθημα έχει φτάσει σ' ένα σημείο άκμης είναι το γεγονός ότι και τα τρία μεγάλα 'Ωδεία μας, το «'Εθνικόν», με όλα τα έντονα και έντονα της πρωτευούσης παραστήματά τους είναι γεμάτα από μαθητές και μαθήτριες και ότι κάθε χρόνο και μας δίνουν ένα σωρό μουσικά και φωνητικά «άστέρια» που

ΤΑ 'ΩΔΕΙΑ ΜΑΣ

Καλλιτεχνικό ρεπορτάζ του Πιμπρινέτ (κ. Σ. Πετρά)

πολλά απ' αυτά δοξάζουν το ελληνικό όνομα στα μεγαλύτερα θέατρα της Ευρώπης. Στα 'Ωδεία λοιπόν, θα μπη ο υποφαινόμενος, θα κάνει μία επίσκεψη στο καθένα και το «ρεπορτάζ» του θα το σερβίση αρχίζοντας από σήμερα.

Και πρώτα πρώτα θα πάρω το «'Εθνικόν 'Ωδείο», το 'Ωδείο αυτό που μέσα σε δώδεκα χρόνια που έχει ιδρυθή, έχει διευθυνητή τον κ. Μανώλη Καλομοίρη και με τούς εξαιρετικούς του συνεργάτες, κατόρθωσε να πραγματοποιήσει... «θαύματα» και να βγάλει μεγάλα ταλέντα, σαν τον Μοσχονά, την Νικολαΐδου, την Τασοπούλου και ένα σωρό ακόμα καλλιτέχνες του άσματος και της μουσικής.

Το «'Εθνικόν 'Ωδείο» μας λοιπόν που

Η 'Ελένη Νικολαΐδου

ιδρύθηκε στα 1926, στεγάζεται τώρα στο πολυτελέστατο εύρυχωρο και πολυόροφο επί της οδού Σολωμού και Γ' Σθρίου μέγαρον. Σ' αυτό φοιτούν υπέρ τούς εννεακοσίους μαθητές και μαθητρίες. Το θήλυ γένος υπερτερεί ως γίνεται συνήθως σε όλα τα 'Ωδεία. Στο 'Ωδείο αυτό το διδάσκουν περί τούς 150 καθηγηταί και διδάσκαλοι τακτικοί και έκτακτοι. 'Εκ των πλέον γνωστών εις τόν μουσικόν μας κόσμον.

Το «'Εθνικόν 'Ωδείο» έχει και δραματικήν σχολήν. Εις τα υπάρχοντα τμήματά του, προσετέθη και η πολύτιμη συνεργασία της «Νέας Δραματικής σχολής» του κ. Σοκράτη Καραντινού. 'Η ιδεολογική της κατεύθυνσις εξυπηρετεί σοβαρά το θέατρό μας και αποτελεί μία σπουδαία και πολύτιμη συμβολή στο όλο έργο του «'Εθνικού 'Ωδείου».

Στο άλλο φύλλο που θα μιλήσω για τις διάφορες τάξεις του 'Ωδείου, και θα ασχοληθώ με τούς μαθητές και τις μαθητρίες του, θα περιλάβω και την σχο-

λήν του κ. Καραντινού ή όποια όπωσ μου είπε ο κ. Καλομοίρης «είναι είναι ένα τέλειο, παιδαγωγικό θεατρικό δημιούργημα που αναπτύσσεται σε μίαν αληθινή βάση ανιδιότελης αγάπης και πίστης στα καλλιτεχνικά ιδανικά».

'Εκτός του κεντρικού «'Εθνικού 'Ωδείου» υπάρχουν και άλλα άπειρα παραστήματά του, σε όλες τις κυριότερες πόλεις της 'Ελλάδος στην 'Αλεξάνδρεια, τη Λεμεσό και τη Λευκωσία.

Και τώρα θα σας κάνω και μία ευχαιριστική εκπλήξη: Ο κ. Καλομοίρης τόν όποιον είδα πρώτον, μου έδωσε ένα γράμμα του κ. Θανάση Μέλλου του συζύγου της μενάλως μας καλλιτέχνιδος 'Ελένης Νικολαΐδου, και καλού μας θαυματού, ό οποίος γράφει σχετικά με τόν θρίαμβο της 'Ελένης στην Κρατική 'Οπερα της Βιέννης. 'Ως γνωστόν η κ. 'Ελένη Νικολαΐδου (Μέλλου) απόφοιτος του 'Εθνικού 'Ωδείου, προσελήφθη ως τακτικό μέλος της Κρατικής 'Οπερας της Βιέννης και θριαμβεύει τώρα. 'Εξαιρετική επιτυχία έσημείωσε η 'Ελένη καλλιτέχνις στην 'Ελλάδα με τόν μεγάλον τενόρον Ζάν Κιεπούρα, λίγες μέρες προτού αυτός φύγη με την σύζυγό του Μάρθα 'Εγκερθ για την 'Αμερική: Παραδίδω το γράμμα του Μέλλου στον κ. Καλομοίρη, όπως έχει:

'Αγαπητέ μου Δάσκαλε,

Σου γράφω σήμερα και πάλι για να σου γνωστοποιήσω μία πάρα πολύ μεγάλην επιτυχία της 'Ελένης. 'Ηταν προχτές η πρώτη εμφάνισή της φέτος στην Κάμεν, σε μία πανηγυρική παράστασι με τόν Κεπούρα ως Δόν Ζοζέ που έπαιξε για πρώτη φορά τόν ρόλο αυτό, μία παράστασι στην οποία παρευρέθησαν από τόν Πρόεδρο της Δημοκρατίας και τόν Σουδύνιγ: η πιο καλή κοινωνία της Βιέννης. 'Η 'Ελένη, σε

Η 'Αννα Τασοπούλου

πρώτης τάξεως φόρμα, είχε μίαν αληθινή αποθέωσι που ξεσπάσε πιά όταν για μία στιγμή εμφανίστηκε μονάχη της στο προσκήνιο.

Οι εφημερίδες σήμερα εκδηλώνονται κολακευτικά για την εξέλιξή της και μερικές, καθώς θα ήθελε, φθάνουν να γράφουν αληθινούς ύμνους.

Το καμαρίνι της ήταν σαν άνθη-πος από τα λουλούδια. Μία βραδυά από κεινες που κάνουν να ξεχά ο καλλιτέχνης όλη την αγωνία και τόν άγωνα που προηγείται της επιτυχίας, γεμάτη χαρά και δόξα. 'Εξω από τήν πόρτα των καλλιτεχνών την περίμενε ακόμα μία δυνατή εκπλήξη, οι εκδηλώσεις μιας άνθρωπομαζας θαυμαστών που της φώναζαν... 'Ελληνιστί και Γερμανιστί «Ζήτω»!

Ο Κιεπούρα της φιλούσε διαρκώς τα χέρια κι' η Μάρθα 'Εγκερθ πρώτη και καλύτερη έτρεξε στο καμαρίνι της να τη συγχαρή με εκδηλώσεις θαυμασμού.

'Ηταν μία ωραία βραδυά από κεινες που μένουν ως ωραίες αναμνήσεις. Σήμερα ήρθαν να τις συμπληρώσουν οι ωραίες κριτικές και τα θερμά συγχαρητήρια των ανθρώπων της 'Οπερας.

Σε λίγες μέρες τραγουδάει η 'Ελένη για πρώτη φορά στη Βουδαπέστη σε μία παράστασι της 'Αίντα. Είναι η δεύτερη φορά που τραγουδάει έξω από τα σύνορα της 'Αυστρίας. Μέσα Φεβρουαρίου τραγουδά την Κάμεν στο «'Εξέρεν» της Ουγγαρίας και τήλη Φεβρουαρίου στο «Γιόρτα». Φαντάζομαι, πόσο θα χαρίσει μαζί μ' όλους τούς αγαπημένους μας για τα ευχάρια που σου γράφω. Βλέπεις η αγάπη μας και η θύμησή μας είναι πάντα προς τα εκεί.

'Ελπίζω ν' ακούσατε εκεί την 'Ιοσακίδη 'Εγώ δυστυχώς απασχολημένος δεν τήν άκουσα. Πώς ήτανε; Τώρα θα περιμένω όπως γράμμα σας. Χαϊρέτσε μας όλους τούς καλούς φίλους και πιο πολύ τήν Κα Καλομοίρη και τόν Ζόρα. Στα παιδιά του γράφω την αγάπη μας. Σε φιλούμε και οι δυο

ΘΑΝΑΣΗΣ
ΕΛΕΝΗ

Υ. Γ. Τήν Τρίτη 25, επαναλαμβάνεται πάλι η Κάμεν με την 'Ελένη και τόν Κιεπούρα.

'Αλλά εκτός της 'Ελένης Νικολαΐδου, και του κ. Θ. Μέλλου, ό οποίος και' αυτός πολύ γρήγορα θα διαφύγει εις το εξωτερικόν, το «'Εθνικόν 'Ωδείο» είχε την ευτυχία να δώση και άλλους μεγάλους καλλιτέχνες στα ξένα θέατρα. 'Εδωσε τόν μοναδικό... Νίκο Μοσχονά ό οποίος τώρα τραγουδάει με θριαμβευτική επιτυχία στο «Μετροπόλιταν» της Ν. 'Υόρκης, τήν 'Αννα Τασοπούλου που και αυτή εθριάμβευσε πρό ήμερών στην «Πατερφλάντ» στην 'Οπερα της Βιέννης, τήν Φανή Παπαναστασίου που και αυτή δέπει δάφνας στην 'Ιταλία, και πολλούς άλλους ακόμη καλλιτέχνες που με τις επιτυχίες των τιμούν την 'Ελλάδα και το 'Εθνικόν 'Ωδείο εις το όποιον έσπουδασαν και χρεωστούν σ' αυτό την εξέλιξήν τους και τώρα το όνομά των φιγουράρει δίπλα στα μεγαλύτερα όνόματα των παγκόσμιου φήμης μεγάλων καλλιτεχνών του άσματος και της μουσικής.

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

Στ' άλλο φύλλο: Μία ματιά στα «άστέρια» του 'Εθνικού 'Ωδείου. Τα νέα ταλέντα του... 'Η «Δραματική» Σχολή του. Ο Μαθητικόσμος του πιάνου και του βιολιού.

"Εξυπνα 50%)"

'Η προτίμησις του

— Με τί τρόπο γιατρέ μου, θα μπορέσω να σας ευχαριστήσω για τήν αφοσίωσή σας και τήν επιστημονικωτάτη σας περιθαλψη;
— Θα προτιμούσα τούς μετρητοίς...

Δέν υπήρχε λόγος

'Ο γυιός.— Το πρόβλημα που με βοηθήσατε να λύσω χθές το βράδυ, μου είπε ο δάσκαλος πως ήταν λανθασμένο.
'Ο πατέρας.— 'Ηταν λανθασμένο; Λυπούμαι παιδί μου.
'Ο γυιός.— Δέν πρέπει να στεναχωριέσαι γι' αυτό γιατί κανείς από τούς πατέρες των συμμαθητών μου δέν μπόρεσε να το λύση.

Στοργικός γαμπρός

Στο γραφείο κηδεών:
—Τί κηδεία προτιμάτε κ. Δ. για τήν πεθερά σας; Πρώτης, δευτέρας, τρίτης, τετάρτης, ή πέμπτης τάξεως;
— 'Εκτής δέν έχετε;...

'Ερωτική... προεξομολόγησις

Στην κοσμική συγκέντρωση:
'Ο νεαρός.— 'Αγαπάτε τα ραδιόφωνα;
'Η νεαρά.— 'Οχι! Πολύ.
'Ο νεαρός.— Και εγώ επίσης! Πόσο συμφωνούμε οι δυο μας.

'Αψιλίες

'Ενας (διηγείται).— Φαντασθήτε κύριε, πως ο διαβάτης εκείνος γλύτωσε από δέδαιο θάνατο... 'Η σφαίρα βρήκε αντίστασι σ' ένα διάφραγμα που είχε μέσα στην τσέπη του.
'Ο κύριος.— 'Αν ήμουνα εγώ, θα είχα σκοτωθή.

Περίττο

'Η σύζυγος.— 'Ο γείτονάς μας πέθανε, φαντάζομαι ότι θα πήγαινε στην κηδεία του.
'Ο σύζυγος.— Για ποιο λόγο; Μήπως αυτός θάρρη στην δική μου;

Συνεννόησις

Καθηγητής.— Σ' αρέσει η μουσική;
Μαθητής.— Πολύ κύριε, καθηγητά.
Καθηγητής.— Και τί παίζεις;
Μαθητής.— Μπιλάδο!

Δυστύχημα

Γνωστός δραματικός συγγραφέας έχει μία γυναίκα πολύ γκρινιέρα που διαρκώς τού κάνει σκηνές.
Μία μέρα ένας στενός φίλος του τού λέγει:

— Φοβερό πράγμα τέλος πάντων, η γυναίκα σου, καμήνε. 'Όλο σκηνές σου κάνει!
—Ναι, αλλά δυστυχώς, με τις σκηνές αυτές δέν μπορώ να γράψω κανένα έργο.

Εκλεκτοί στίχοι

Της μάσκας
τό παράπονο

'Η νύχτα κάτω έμέθυσε,
Τούς μαύρους πέπλους σέρνει,
Παραπατάει και γέρνει
Τ' άστέρια άπάνω είναι θαμπά
Και τύφλα στο μεθύσι
Γλυστράνε και κυλούν κατά
(τη δύσι

Μέσ' στην ταβέρνα σαματάς
Φωνές και περιγέλια,
Τά παντολίνα παίζουνε
Και στ' άσημένια τους τ'ά τέλια
Λές και γτυπούνε μύρια
Γλυκόφωνα κρουστάλλινα
Κρασιού ποτήρια.

Μά να και κάποιος μασκαράς
'Όλο κουδούνια και φτερά
Πού άναστενάζει γέροντας
Στου δρόμου το άγκονάρι
Τό στεναγμό του μία παληά
Κιθάρα άκομπανιάρει
Μά τα κουδούνια άνήφερα...
Χτυπούνε με τρελλή χαρά

Τί νάνε τάχα τό μικρό
Παράπονο που λέει
'Η μάσκα ή γελαστή που
(κλαίει;
Ποιός ξέρει... Στου καρναβαλιού
(τό έρωτικό μεθύσι
Μπορεί κι' ή Δάη νάθελε
Κάτω απ' τό φως τό γελαστό,
Μπορεί και τό παράθυρο
Που είν' άψηλά να φτάη
Γιατ' είναι σφαλιστό...

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

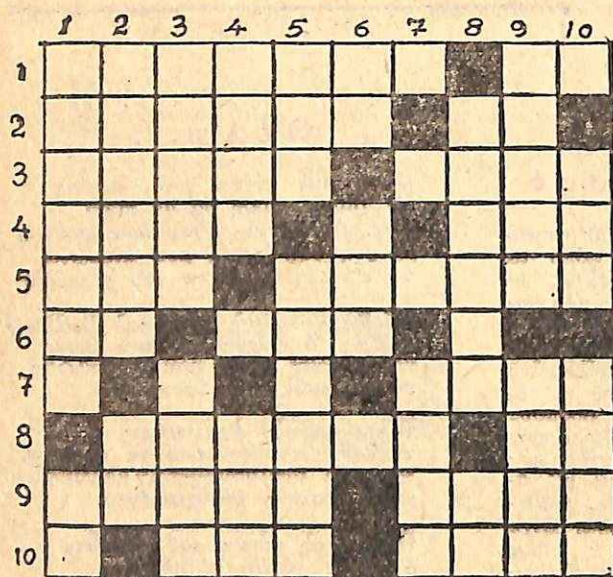
ΣΤΟ ΚΟΥΡΕ Ο

— Θα μου κόψης τα μαλλιά, θα με ξυρίσης... και να και ο κατάλογος των θεμάτων για τα όποια θα προτιμούσα να μού μιλήσης σήμερα...

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

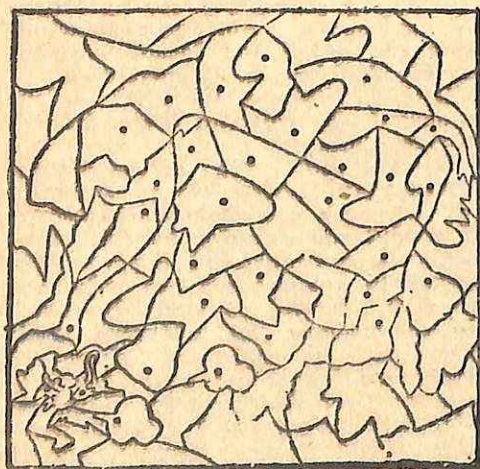
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1.—Ένδοξος ελληνική νήσος. — Πόλις της Γαλλικής Ίνδοκίνας, πρωτεύουσα του Αννάμ.
- 2.—Ήτο ωραιότατος. — Ροδανθή φυτά.
- 3.—Ιερών φυτών των Αιγυπτίων και των Ινδών. — Τά φέρουν οι στρατιώται.
- 4.—Πατήρ Βαβυλωνίων θεών. — Θρεπτική τροφή (ένικός).
- 5.—Καλλονή θραυθενείας. — Χειμω νιάτικα φαγώσιμα.
- 6.—Κλωστή. — Παρακελευσμάτικόν μόριον.
- 7.—Έκατονταετία.
- 8.—Καρποί. — Αιγυπτιακή θεότης.
- 9.—Τζάμια. — Χρονική υποδιαίρεσις (αίτ.).
- 10.—Πρόθεσις. — Μυθιστόρημα του Ζολά.

(Αποστολεύς: Σοφία Πιλαφίτζη, Τελεόφοτος Νομικής, Αθήναι.)

Ζωγραφικό παιχνίδι

Γεμίστε καλά μ' ένα μαύρο μολύβι τα μέρη που σημειώνονται με τις μικρές μαύρες βούλες και θάχετε ένα εύκολο σκίτσος.

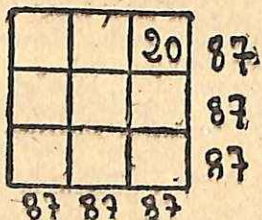

ΑΝΑΠΟΔΟΓΥΡΙΣΜΑΤΑ

Στο περασμένο φύλλο έγιναν κατά το «πατήμα» της σερίδος των παιγνιδιών στο πιεστήριον, δυο άναπο δογυρίσματα, εις βάρος των οπτικών παιγνιδιών και του Πατινάζ. Παρακαλείται ο αναγνώστης να έπαυαφέρη μόνος του τα, παρεκτραπέντα κλισιά εις την τάξιν, αφού δέν μπορούμε πιά να το κάνουμε έμεις...

Το καρρέ με τους αριθμούς

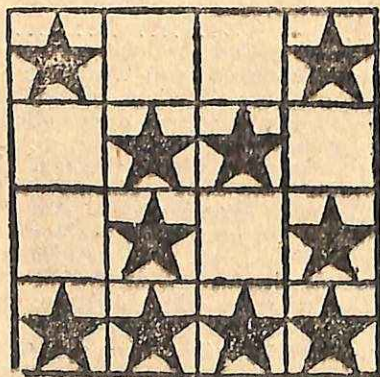
Σας δίνουμε σήμερα ένα νέο τετράγωνο με αριθμούς. Πρόκειται να τοποθετήσετε τους αριθμούς 17, 23, 26, 29, 32, 35, 38 και 41 κατά τέτοιο τρόπο μέσα στο τετράγωνο, ώστε να δίνουν από όλες

τις μεριές, καθέτως και οριζοντίως, το άθροισμα 87. Ο αριθμός 20 που υπάρχει μέσα στο τετράγωνο, θα μείνη στη θέση του.

Τα άστέρια

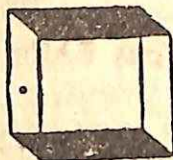
Μπορείτε να ξαναθάλετε μέσα σ' αυτό το τετράγωνο τα δέκα άστέρια που βλέπετε, αλλά κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να υπάρχουν τόσα άστέρια στην πρώτη οριζόντια γραμμή, όσα και στην πρώτη κάθετο, τόσα στην

δεύτερη οριζόντια όσα και στην δεύτερη κάθετο και ούτω καθέξής. Έπι πλέον, πρέπει να υπάρχει ίσος αριθμός άστεριών στις δυο μεγάλες διαγώνιες γραμμές του τετραγώνου.

Όπτική άπατη

Μπορείτε να μάς πείτε αν η μαύρη βούλα βρίσκεται μέσα ή έξω από το τετράγωνο της εικόνας μας.

Κυττάξτε καλά την εικόνα προτού μάς απαντήσετε.

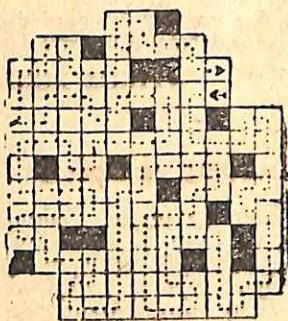
Λύσεις προηγούμενων ΤΟ ΑΘΡΟΙΣΜΑ ΤΩΝ 8 ΑΡΙΘΜΩΝ

Ίδου πώς θα τοποθετήσετε τους οκτώ αριθμούς για να έχετε απ' όλα τα μέρη άθροισμα 81:

30	33	18
15	27	39
36	24	24

ΤΟ ΠΑΤΙΝΑΖ

Σας δίδουμε παρακάτω το δρομολόγιο που πρέπει να ακολουθήση ο Μίκυ Μάους. Μόνος για να περάση από όλα τα σημεία.

πό μία φορά από όλα τα λευκά τετράγωνα, χωρίς ποτέ να βάλη το πόδι του στα μαύρα.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΔΟΧΕΙΑ

Ύστερα από τις διάφορες πράξεις που έκανε ο μπακάλης, έχει τόσο κρασί στο δοχείο Β, όσο νερό έχει στο δοχείο Γ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 541

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΗΛΙΑ ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ο γιατρός σηκώθηκε βιαστικά, έσβυσε με ανήσεις νευρικές το φως, κι' άρχισε να βηματίζει άνάμεσα στην βαρεία επίπλωση του δωματίου...

Ένα αιματόχρονο θαμπόφωτο ξεχνόταν, τώρα, δειλά-δειλά, από τα πυρωμένα κάρβουνα της θερμάστρας και διέλυε υποβλητικά το βαθύ σκοτάδι που βασιλευσε στο γραφείο... Πελώριες βιβλιοθήκες σκέπαζαν τους τοίχους σαν γίγαντες βουβόι κι' ακίνητοι, παραδομένοι σε νάρκη βαθεία... Στις άλλες αναλαμπές που έβριγαν κάπου-κάπου τ' αναμμένα κούτσουρα, του γιατρού το μέτωπο φαινόταν αυλακωμένο από συλλογές βασανιστικές...

Ένας σκελετός, — χτήμα του άπ' τα φοιτητικά τα χρόνια, — λείκαζε κρεμασμένος σε μία γωνία του γραφείου... Έξω, ή θύελλα μαινόταν. Τό χαλάζι, σε στρόβιλους λεπτούς βασίγωνε αλύπητα, δι'ι συναντούσε «ποστά του, — τα σπία, — τα ξεθυμωμένα δέντρα, τον δρόμο, και, κάποτε, κανένα διαβάτη άργοπορημένο, που έτρεχε βιαστικός.

Ο γιατρός άσπασκτιούσε. Σε μία στιγμή, άπλωσε το χέρι του με κάποια διάθεση ν' άνάψη το φως, μα μετάνοισε... Σε λίγο ξαναγύρισε και με μια κίνηση άποσπαστική γύρισε τον διακόπτη.

Μισόκλεισε για λίγα δευτερόλεπτα τα μάτια σαν για να τα προφυλάξη άπ' το έντονο φως, κι' ύστερα έπεσε σε μία πολυθρόνα και πήρε μια βραδυή έκδοση της έφημερίδας που βρισκόταν άπλωμένη άπάνω στο γραφείο του. Κάτω από μια λωρίδα μελανή, πλατιά διάβασε πάλι, — για μυριστή φορά:

«Τελούσα, σήμερα, το έτήσιον μνημόσυνο του συζύγου μου Δημητρίου, καλω...»

Απέστρεψε τα μάτια του, με φρίκη... Έπιθυμούσε με κάθε τρόπο να σβύση τη φράση αυτή, να την καταστρέψη, να την αφανίση...

Έσβυσε και πάλι, σαν μανιακός, το φως, άρπαξε την έφημερίδα και με λύσσα την πέταξε σ'ης θερμάστρας τη φλόγα... Μία γλώσσα πυρίνη ύψώθηκε άπ' τ' άνοιγμένο στόμιο της και μέσα άπ' αυτήν, τα τρομαγμένα μάτια του γιατρού, διέκριναν να ξεπετιούνται διαδοχικά σαν δαίμονες κάτι μεύρα μικρούτσικα γραμματάκια, που έτρεχαν βιαστικά να καρφωθούν στον τοίχο, τόνα δίπλα στ' άλλο:

«Τελούσα, σήμερα, το έτήσιον μνημόσυνο...»

Προσπάθησε να ήρεμήση... Στ' αϊτιά του βουίζουν άκόμα τα λόγια της μητέρας του που τούλεγε σαν ήταν μικρός και πεισμονε, μ' ένα πείσμα άγριο παράξενο, άτελείωτο: «Θά γίγνης κακός και μοχθήρας άνθρωπος!»

Χώρ'ος άναπαυτικά σε μία πολυθρόνα και με άργες κινήσεις άναψε ένα τσιγάρο... Λοιπόν, δαγυλιδάκια καπνού άνοιγαν ν' ανεβαίνουν προς το ταβάνι, πλέκοντας μέσ' στο μισόφωτο τα πιδ παράξενα ίερογλυφικά...

Έχωσε το κεφάλι του μέσα στις παλάμες του. Τό χαλάζι χιμπούσε έξακολητικά, μονότονα, ρυθμικά, τις στέγες και των παραθυριών τα έξωφύλλα... Που και που άνάμεσα από τις χαραμάδες της πόρτας, ξεγλυστρουσε ένα φύσημα του βορρηνά παγερό, που έκανε τον σκελετό, άπέναντι στα μάτια του γιατρού, να κουνιέται σαν να χόρευε κάποιον αλλόκοτο, μακάβριο χορό!

Σαν λείψανα, άργά-άργά, άρχισαν να κυλούν στη θύμησή του τα παλιά... ..Και βρέθηκε σε μία άλλη έποχή, πριν τρία χρόνια:

Ένα δειλινό άνοιξιάντικο, πλημμυρισμένο άπ' ένα φως χλωμό που έβριγνε ο ήλιος καθώς έδυε, κατηφορίζαν — φλυαρώντας — κάποιον συνουσιακό δρομάκο, αυτός — τελειόφοτος, τότε — κι' ο άγώριτος, ο φίλος του, ο Δημήτρης. Σχεδιάζαν κι' οι δυο τους μ' εύθυμες φωνές, που θα περνούσαν το βράδυ τους, κι' ο Δημήτρης επαναλάμβανε μ' ένα εύθυμο πείσμα:

— Σου λέω, ότι καλλίτερα είναι στο Παλιό Φάλλο, — γιατί...

Κόπριε. Κείνη τη στιγμή μία ψηλή κι' εύλιγιστη σιλουέτα γυναικεία, ξεπετάχτηκε άνάλαφρη από μία πόρτα λίγα μέτρα μακρύτερά τους...Και τα μάτια της πετούσαν γαλάζιες άνταίγες, καθώς τα προσήλωνε μ' ενδιαφέρον στην ύψηλή κορμοστασιά του Δημήτρη...

...Κάτι, — κάτι σαν μία ξαφνική ύπονοια μίσους έσφιξε την καρδιά του άλλου και φαινόταν αυτή καθάρα στο βλέμμα του, καθώς ύψωνε ηλδότηπα τα μάτια του για να κυττάξη τον φίλο του...

...Τό χαλάζι, εξακολουθούσε τον ναυουριστικό θόρυβό του κι' ο γιατρός θυσιμένος στις άναμνήσεις του καταλάβαινε το κεφάλι του, όλο και βαρύτερο... Θυμόταν, τώρα, ολοκάθαρα τον άγριο Πόνο πουνοιωσε σαν είδε το βαθύ

ΤΗΝ ΚΑΘΗΣΥΧΑΣΕ

— Βεβαιώηκατε γιατρέ μου αν είναι πνευμονία;
— Όχι άκόμη, κυρία μου. Μην άνησυχήτε όμως, θά βεβαιωθούμε στην γερνοψία!

αίσθημα που έδεσε το φίλο του κι' Έκείνη... Θυμάται την στιγμή που, παραμερίζοντας κάθε φιλικό αίσθημα, ζήτησε να την πείση να γίνη δική του και την κάπως ειρωνική της άπάντηση.

Σιγά-σιγά, το κρυφό μίσος του για τον άτυχο το φίλο του, μεγάλωσε, γιγαντώθηκε, ώσπου γίνθηκε θανάσιμο, — τη μέρα που παραστάθηκε στο γάμο του...

Τούρχειται, τώρα, στο νου ή βροχερή εκείνη νύχτα, — πριν από ένα χρόνο, — που, τρομαγμένη, τον ξύπνησε Έκείνη, ζητώντας την άμεση βοήθειά του, για τον άγαπημένο της που κινδύνευε!... Την θυμάται, ύστερα, δίπλα στο κρεβάτι του άντρα της, να τον κυττάξη μ' ένα βλέμμα που κάθε άλλον θά συγκινούσε, έκτός άπ' αυτόν!

«Θά γίνης κακός... Θά γίνης μοχθηρός» ξαναθυμήθηκε...

Και στ' αλήθεια τη στιγμή εκείνη, ή σκέψη ότι Αυτή υπέφερε άπ' τη μεγάλη της αγάπη σ' έναν άλλο, τον έκανε τρελό από μανία... Έσκυψε στον άρρωστο... Μέτρησε προσεχτικά τους σφυγμούς κι' ύστερα κάρφωσε επίμονα το «ήχοσκοπίο» του στο μέρος της καρδιάς. Καταλάβαινε!

Η κατάσταση ήταν άρκετά σοβαρή, αλλά με μία άμεση καρδιοτόνωση ο κίνδυνος άποφυγόταν... Καθώς, σήκωνε το κεφάλι του άποφασισμένος να κινή ότι τούλεγε ή συνείδησή του ή έπιστημονική, αντίκρισε και πάλι το έκτεντικό της βλέμμα να θωπεύη δακρυρμένο, μ' άνείπωτη λατρεία το πονεμένο κομμάτι...

...Έξω, ή βροχή εξακολουθούσε... Τό τσιγάρο έξφυγε από τα χέρια του πεσμένο χάμω έκαινε άργά-άργά το χνούδι του χαλιού...

Μά έξαφνου... Τί ήταν κείνο που έβλεπε μυστά του;

Ο Σκελετός, που πριν κρεμόταν αντίκρου του, τώρα φαινόταν σαν ν' άφρισε τη θέση του, σαν να γιγαντώθηκε, να πήρε το παράστημα και τη μορφή του Δημήτρη!

Ο γιατρός, παραλυμένος άπ' το φόβο τον κυτούσε...

Κι' εκείνος, άφρισε τη θέση του και με βήμα άνάλαφο, μα σταθερό, τον πλησίαζε!

Ο άλλος, θέλει να φωνάξη, να κινήθ, να τρέψη, να φύγη, αλλά αισθάνεται δυο χέρια σκελετωμένα να του σφίγγουν τον λαιμό άσφυκτικά!... Και, τότε ο γιατρός βάδοντας μια κραυγή τρομακτική, τινάχτηκε από την πολυθρόνα του κι' έντρομος ρίχτηκε προς την πόρτα!...

...Καθώς οι πρώτες αύγες άχτίδες έπερνούσαν τις κουρτίνες του δωματίου για να σκορπίσουν το νυχτερινό σκοτάδι, έβλεπε κανείς το γιατρό πεσμένο χάμω νεκρό, με την άκρη του σακκατιού του καρφωμένη στο χερούλι του σφραγιστή του γραφείου του...

Ποιός, όμως, θά μπορούσε να μαντέψη το δράμα που έπαιζε στην ψυχή του εγκληματικού γιατρού και ότι αϊτία τοθ θανάτου του ήταν ένα όνειρο φοβερικό που είχε γεννήσει ο έλεγχος της επαναστατημένης του συνείδησης, σαν άποκοιμήθηκε ναυουρισμένος άπ' τις άλλες λωδιάδες άναμνήσεις και το ψιθύρισμα της βροχής;

ΗΛΙΑ ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μιὰ μιὰ μεριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε το όνομα σας και τη διεύθυνσή σας για την ύπηρεσία του περιοδικού.

Γ. Όταν αναφέρεσθε σε παλαιότερες απαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον αριθμό του φύλλου, για το οποίο μας γράφετε.

Δ. Να μην στέλνετε ποτέ περισσότερα από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

Όσοι στέλνουν περισσότερα από δυο δρίζουμε να έχουν υπ' όψιν τους ότι θα διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο ποιήματα και τα άλλα θα σιγχίζονται.

Ε. Να μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργασία σας αν δεν λάβετε απάντηση σ' εκείνη που έχετε στείλει, γιατί δεν θα ληφθεί υπ' όψιν. Να σημειώνετε σε κάθε καινούργια αποστολή ποτέ ελάβατε απάντηση στην προηγούμενη.

Σημ. Ός γνωστόν ή «Εβδομάς» κρίνει τα έργα των αναγνωστών της και δημοσιεύει τα εγκεκριμένα χωρίς καμιά χρηματική αμοιβή.

Χρήστον Σ. Παρίτσην. Έγκρινονταν και τα δύο και θα δημοσιευθούν με την σειρά των. Γιώργον Παπαδάκη. Μάτρια τα «Χαμένα Όνειρα». Από σας έχουμε περισσότερες απαιτήσεις γιατί ξέρομε ότι μπορείτε να γράψετε καλύτερα. Η παράκλησίς σας νεται το «Έρθε ο Χειμώνας» και θα σούλην Πανουράκη. Έγκρίνεται το «Έρθε ο Χειμώνας» και δημοσιευθή με τη σειρά του. Το «Φτωγὸ Κρινάκι» θέλει ένα τετάρτο ακόμη για να γίνει δυοσεύς. Δουλέψτε το με

προσοχή και ξαναστείλτε το μας γιατί το θέμα του είναι συμπληρωτικό. Α. Θηναίων. Αναγνώστην. Η Ντανιέλ Νταρρέ εύρισκεται τελευταίως στο Χόλλυγουντ. Αν μπορούσαμε να πληροφορηθούμε την διεύθυνσίν της θα σάς την γράψουμε από της στήλης αυτής. Προς το παρόν δεν την γνωρίζουμε, δυστυχώς. Γιάννην Παπαγιαννόπουλον. Πολύ κοινό το θέμα του πεζού σας. Δύο-τρεις φράσεις του αρκετά καλές ως σύνολο όμως όχι δημοσιεύσιμο. Διαλέξτε κανένα θέμα περισσότερο πρωτότυπο. Μηττον Σκουτζίπουλον. Έγκρίνονται οι «Καρδιές» και θα δημοσιευθούν, όχι βέβαια γιατί συμφωνούμε με τα επιχειρήματα της επιστολής σας, αλλά γιατί είναι αρκετά καλογραμμένη εντός από μιὰ-δυὸ φράσεις «παραιοραβηγμένες». Όσο για την κριτική μας, αδυνατούμε, δυστυχώς, να την αλλάξουμε για χάρη σας! Αν βρίσκετε ότι ήρτικη του κ. Φ. είναι καλύτερη, γιατί προτιμάτε να τα στέλλετε σε μας και δεν αποτεινέσθε σ' αυτόν; Έμεις σε κάτι τέτοιες περιπτώσεις προτιμούμε να θυσιάσουμε την «επιτομή» στην «ελευθέρωση» και νομίζομε ότι αυτό απαιτεί το συμφέρον των αναγνωστών μας προ πάντων, όχι το δικό μας βέβαια.

Κρίνον. Η παράκλησίς σας ως προς το «Έχω» ελήφθη υπ' όψιν. Το «Ξερό χορτάρι» καλύτερο από το προηγούμενό σας. Δεν το έχουμε δουλέψει με προσοχή. Σχετικά καλύτερο το τρίτο τετράστιχο (κ). Κώσταν Γαρίδη. Έγκρίνεται ή «Ακουσέλλα» και θα δημοσιευθή με τη σειρά της. Τα άλλα καλύτερα. Το «Σάν ξουινες» συμπαθητικό αλλά κοινότοπο. Μην γράφετε από τις δυὸ πλευρές του χαρτιού. Κώσταν Σίμων. Θα δημοσιεύσωμε το «Κλέιν-κροδία μου» όταν έλθω ή σειρά του. Το «Διάνα σ' αγαπώ» είναι επιτυχημένο στην όλη. Ιδίως στο πρώτο τετράστιχο, αλλά τα δύο τελευταία είναι αδύνατα. Με λυγίω. Σας είχαμε απαντήσει στο «Κλέιν-κροδία» και δεν μπορούμε γὰ ξεγνήσωμε πώς παρέπεσε ή απάντησίς μας και δεν δημοσιεύθηκε

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 10ον

Άριθ. Φύλλου 542
ΤΕΤΑΡΤΗ, 16 Φεβρουαρίου 1938

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΑΡΡΗ 11 άριθ. Τηλεφ. 28517
Έκδεται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
Διευθυντής: ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ
Αρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ
Καλλιτ. Συνεργάτης: ΜΑΡΙΟΣ
ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
Έτησία έσωτερικού δρ. 250
Έξάμηνος » 125
Έτησία έξωτερικού Λίραι 1.10
» Αμερικης Δολλάρια 6
Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Υπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
(Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ
(Παπαστοράτου 10 Σ)μός Ύμητιού)

Τα αποστέλλόμενα χειρόγραφα,
δημοσιεύμενα δεν επιστρέφονται.

Το περιοδικό. «Ας ελπίσουμε ότι δεν θα ξανασημειώ ή παρόμοιο και σάς ζητούμε συγγνώμη. Το νέο διήγημά σας αρκετά καλό αν και πολύ μεγάλο. Το κρητούμε κι' ελπίζομε να το δημοσιεύσωμε υόλις μὰς έλθω βολικά. Για την τυπογραφική εργασία που μὰς έρωτάτε δεν μπορούμε δυστυχώς να την αναλάβωμε. Απευθυνθήτε σε κανέναν έκδοτικό οίκο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα ύγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Μιράνταν. Ποτέ να μη σπάτε τα μπιμπίκια. Το πρωί μετά το πλύσιμο με κρύο νερό κάθε βράδυ πριν κοιμηθήτε, ν' αλείφετε το πρόσωπό σας μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στο κάτωθι φάρμακο:

Alcool camphré 30 gr.
Teint de benjoin 15 »
Eau de cologne 60 »
Eau distillée 50 »

Δυὸ φορές την εβδομάδα χτυπημένο άσπραδι αυγού και μετά ένα τετάρτο καθάρισμα με χλιαρό νερό. Κρέμα προ της πούδρας την Βάνιανγκ Χαρέμ. Μετά διμηνο κόουρα ξαναγράφετε μου.

Λέανδρον. Σας εύχαριστώ για τα καλά σας λόγια και για την εμπιστοσύνη σας. Η πάθησή σας λέγεται σε μ-

πορείμ. Αυτή βέβαια ή υπερλίπανση υποδοθεί την ραγδαία τριχοπύωση. Η πάχει ειδικό αποτελεσματικό φάρμακο γι' αυτό, πωλούμενο και εις χύμα στο φαρμακείο Ζαχαριακόπουλου (Σόλωνος 35). Μέσα σ' ένα μήνα ή υπερλίπανσις δεν θα ύπάρχη.

Μηττον Πιστόλην. Η επιστολή σας περιέχει και... όλίγον Μαντεϊον Δελφών. Γράψτε μου αν το δέρμα της κεφαλής σας είναι ξηρό ή πολύ λιπαρό, αν έχετε τριχοπύωση και πόσων ετών είσθε. Πιτυρίθρα μιὰ κουθέντα είναι, αλλά από πού προέρχεται; Πρέπει να ξέρομε την προέλευση, τα αίτια γιατί αναλόγως με αυτά είναι και ή θεραπεία. Γι' αυτό απαραίτητως πρέπει να μου απαντήσετε στα άνωτέρω ερωτήματα, για να σάς συμβουλευσω καταλλήλως.

Β. Α. Πειραιά. Μ' άφου δεν διαθέτετε λουτρό, δεν μπορείτε επίσης λόγω της μεγάλης εντάσεως να χρησιμοποιήσετε κομπρέσες. Τί να γίνη λοιπόν; Λυπούμαι γιατί άλλος τρόπος δεν ύπάρχει. Η βούρσα είναι καλή αλλά να χρησιμοποιήται έλαφρά για να μη ερεθίξη το δέρμα του σώματος και πάθετε δερμτίτιδα. Για τ' άλλο ζήτημα άποτανθήτε στον κ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Κυρία με τὰς καμελίας. Δυὸ φορές την εβδομάδα άσπραδι αυγού. Μετά ένα τετάρτο καθάρισμα με βαμβάκι και χλιαρό νερό. Προ της πούδρας την έξης λουσιόν.

Lait d' amandes 40 gr.
Glycerine 8 »
Eau de roses 120 »

Για το βραδυνο ξεκακιγιάζ την έξης συνταγή:

Amandes mondées 20 gr.
Eau disti lee d'Hamamelis 50 »
Eau de roses 50 »

Αν θέλετε πάλιν τα ειδικά γάλακτα, αυτά παρασκευάζονται μόνον κατόπιν παραγγελίας και στοιχίζουν 75 δρχ. ή φιάλη, για θαφές δυστυχώς δεν γράφω έφόσον επιστημονικώς άπαγορεύονται, ως καταστρεπτικές.

Α. Α. Α. Χανιά. Βεβαιότατα ή δίαιτα πρέπει να εξακολουθήση μερικώς και μετά την τελείαν εξαφάνιση της παθήσεως. Έσωτερικώς καλόν θάναί να παίρνετε 20 σταγόνες το μεσημέρι και 20 το βράδυ μέσα σε λίγο νερό από το Liquide Calcium dres Άμα τελειώσετε ένα μπουκαλάκι τότε αρχίσετε να παίρνετε από το φάρμακο Πιπεραζίνη Μιντ. ένα κουταλάκι του καφέ το πρωί νήσις κι' άλλο ένα το βράδυ πριν κοιμηθήτε, μέσα σε μισό ποτήρι νερό. Θα όλιγοστεύσουν κι' οι άρθρικοί πόνοι. Ιδίως ν' άποφεύγετε τα κρέατα.

Η Λοσιόν προσώπου Scherk ξανώνει το δέρμα, ωμαρφώνει το πρόσωπο. Ζητήστε φιαλίδια των δρχ 35., 55., 90., και 175.

Εάν θέλετε νύ είσθε ωραία

χρησιμοποιείτε το βελούδινο, αιθέριο και λεπτό άρωματισμένο κομπάκ Μυστικουμ. Πρέπει όμως να το συνδυάζετε με την πούδρα Μυστικουμ, σύμφωνα με τον πίνακα του Scherk. Μόνον έτσι θ' άρέσετε πάντοτε. Ο πίναξ του Σερκ εύρισκεται εις όλα τα καταστήματα. Πούδρα Μυστικουμ σε κουτιά των Δρ. 80.- & 50.- • Κομπάκ Μυστικουμ Δρ. 40.- • Έναντι 3δρ. γραμματοσήμου άποστέλλεται δείγμα πούδρας & κομπάκ. Γεν. Άντ. Οίκος

Π. Ι. Μαγκριώτη, Νίκης 10, Αθήναι
πούδρα Μυστικουμ
ΚΟΜΠΑΚ ΜΥΣΤΙΚΟΥΜ (ROUGE)

ΒΟΗΘΗΣΑΤΕ
ΤΟΝ
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΝ
ΣΑΣ

—ΝΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΗ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΣΑΣ

Χιλιάδες Ιατροί ανά τον κόσμο συνιστούν την ΚΟΛΥΝΟΣ, διότι έχει άποδειχθή ή άντισηπτική και καθαριστική της Ιδιότης.

Έκατομμύρια μικρόβια, άτινα προκαλούν την καταστροφή των οδόντων, φονεύονται όσάκις τα δόντια πλύνονται με την ΚΟΛΥΝΟΣ.

Ο ένεργητικός, άναζωογόνας άφρός της δεισιδύει εις κάθε

κοιλότητα και σχισμή και εξαλείφει τα κίτρινα κηλιδώματα και έκδιώκει τα ύπο σήφιν έναπομεινάντα φαγητά. Συντόμως οι οδόντες σας άποκότουν νέαν λαμπρότητα και όλοκληρο το στόμα σας γίνεται καθαρό και άρωματιστό. Αρχίσατε από σήμερα την χρήση της ΚΟΛΥΝΟΣ, θα μείνετε ένθουσιασμένοι με τα έπί των οδόντων σας άποτελέσματα.

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΜΟΡΙΣ ΦΑΡΑΙΤΖ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ

40 χρονά
θα πει φθινόπωρο, μα-
ραμένο πρόσωπο, ρυ-
τίδες, άπόμαχος της
ζωής!
Γι' αυτό και δεν το λυμάνε
νάν' όμολογήσωμε πως πα-
τήσαμε τα 40. Δυστυχώς δε
φτάνει να το κούδουμε, πρέ-
πει και να μη φαίνεται! Εμ-
πιστευθείτε έγκαιρώς
στις φροντίδες της ΑCΑΔΕ-
ΜΙΕ DE BEAUTE ME KETIV-
που, με την άπλή φυσικοθε-
ραπευτική της μέθοδο και
τά άδωα καλλυντικά της, θα
σας συγκρατήσει για να μη
γίνετε ποτέ 40 χρονά. Είν
εύκολότερο και φθηνότερο
να προλάβει κανείς παρά να
διορθώσει.

ΕΡΜΟΝ 57, ΠΛΑΕΦ 22-0-88

Κάθε μέρα περνάτε τις άσπρες τρίχες με μια βούρτσια βουτηγμένη στο κάτωθι φάρμακο άφου προηγουμένως τ' ά- ναικνήσετε καλά.

Chlorure d' ammonium	1,50	gr.
Acetate de plomb	1,30	>
Fleurs de soufre	1,80	>
Alcool pur	20	>
Glucérine	40	>
Eau de roses	200	>

Για τ' άλλο ζήτημα γράψτε άπ' ευθείας στον κ. Λαδά (Σόλωνος 40) γνωρίζοντας του άν έσθε τακτική και στα έμμηνα και θα σάς άπαντήσει ιδιαιτέρως. Ιουδίθ. Να παύσετε την λουσιόν με τα θεϊάφια κ.τ.λ. γιατί αυτή μόνο το δέρμα σας θα σάς καταστρέψει και θα το ζαρώσει. Να πλένεσθε με δροσερό νερό. Μετά το πρωινό πλύσιμο να περνάτε όλο το πρόσωπο, μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κάτωθι λουσιόν.

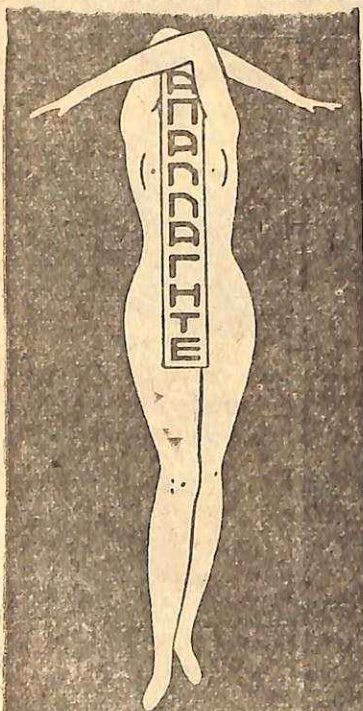
Alcool camphré	30	gr.
Teinture de benjoin	15	>
Eau de cologne	60	>
Eau distillée	30	>

Την ίδια λουσιόν και το βράδυ, πριν κοιμηθήτε.

Επίσης πρέπει χωρίς άναβολή να πάτε στον γιατρό σας να σάς κάνει 18 ενέσεις αντίσταφυλοκοκκινικές. Ήμεραν παρ' ήμεραν μίαν ένδομυϊκή. Έσωτερικώς Σιρόπι Ιοντοτανικό δυό κουταλιές της σούπας ήμερησίως. Μιά τή μεσημέρι και μία τή βράδυ προ του φαγητού. Μόνον έτσι θ' απαλλαγείτε ριζικά. Με τοπικά μόνον φάρμακα χειροτερεύετε. Μετά τή τέλος των ενέσεων ξαναγράψτε μου.

ΛΟΡΑ

ΚΟΜΨΟΤΑΤΑ και καλλιτεχνικώτατα κοσμήματα στοιχίζονται ευθιγέστερα από άλλου διότι τή εργάζονται προσωπικώς ό κ. Ν. ΣΙΓΑΝΟΣ και οι υιοί του. Είς τή χρυσοχοείον του ίδιουθεν τή 1906 δ- πισθεν Χρυσοσπηλιωτίσης 'Αγίου Μάρ- του 35 Τηλ. 32910.

Απαλλαγείτε από τίς περίτε τριχες
ACADEMIE DE BEAUTE
ME KETTY
ΕΡΜΟΥ 35 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ 22 088

Ο έρωσ αρχίζει πάντα

μ' ένα μειδίαμα...

Dentol

Πωλείται παντού προς
Δραχμάς 18 τή σωληνάριον και
30 τή διπλόυν.
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Ζ. Μ. ΚΑΠΟΥΑΝΟ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 1 - ΑΘΗΝΑΙ

Θρέψατε τή δέρμα
σας μέ Biocel-έξαχθέν
από ζωντανά κύτταρα
νέων ζώων και
ΘΑ ΦΑΙΝΕΣΘΕ ΝΕΩΤΕΡΑ
ΚΑΘΕ ΠΡΩΪ

Τή Biocel είναι ή μεγαλύτερα άνακά- λυψις τού αιδώνος μας είς ό,τι άφορμή την ωραιότητα—γε- νομένη από ένα περιήμον καθηγητήν, ένός περιήμου έρ- γοστασίου.

Από ήλικία 25 έ- τών ή έπιδερμίδας σας αρχίζει νά χάνη τή πολυτιμόν της Biocel και ένάν δέν της έ- παναδοθής, ή άπά- λεια αυτή εξακολουθεί κάθε χρό- νο και περισσότερο, μέχρις ότου γίνεσθε γηρασμένη και ρυτιδωμέ- νη. Είνε τή Biocel της έπιδερμίδας σας, τή όποιον την καθιστά φρέσκη, σφικτή και νέα. Τή Biocel εξαγόμενον από νεαρά ζώα, είνε όπως τή Biocel της έπιδερμίδας σας. Είνε, κατά την γνώμην μας, τή μόνον δερματι- κόν προϊόν πού έγινε ποτέ. Εί- σέρχεται βαθέως είς τή δερματι- κά κύτταρα και τροφοδοτεί την έπιδερμίδα σας είς τή μέρος ά- κριβώς όπου ήργισαν νά σχημα- τίζωνται αί ρυτίδες. Κάνει νά ξαναβίβη ή νεότης άκόμη και στα μάγουλα της γιαγιάς. Τά νέα κορίτσια κάνουν ένα φρέσκο και θαυμάσιο χρώμα, όπου δέν έχει ξαναγίνει. Τή Biocel συν- δάζεται τώρα μέ την Κρέμα

Tokalon χρώματος ρόζ, είς την ποσότητα άκριβώς όπου χρειάζεται διά νά τροφοδοτήση την έπιδε- ρμίδα σας Μεταχειρισθήτε την τή βράδυ προτού κα- τακλιθήτε. Χρησιμοποιήσα- τε την Κρέμαν Tokalon χρώματος λευκού, μή λι- παρά, τή πρωΪ. Τή τελευ- ταιόν τούτο προϊόν περιέ- χει «blanc d'oxygene» μαγι- κόν υλικόν, πού θα κάμη την έπιδερμίδα αίσθητώς λεπτοτέραν έντώς μερικόν ήμερών. Έγγυώμεθα κα- λά άποτελέσματα, άλλως σάς έπιστρέφωμεν τή χρή- ματά σας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ι'Ο παθολόγος Ιατρός μας δέχε- ται τούς άναγνώστας πού τού στέλλει ή «Έβδομάς» είς τή Ιατρείον του, Μιλιτιάδου 11, καθημερινώς, πλύν των Κυρια- κών, από τας 5 — 7 μ. μ.— Ζητήσατε τόν Ιατρόν της «Έβδομάδος».

Μενεγάκη ν. Κατά λάθος κλείσατε στο φάκελλο πού μου στείλανε ένα γράμ- μα πού προωρίζετο για κάποιον συγγενή

σας. Καί... φυσικά, θα στείλατε τή δι- κό μου γράμμα στον συγγενή σας... Πάν- τως κρατώ τή γράμμα πού δέν μου ά- νηκει στην διάθεσή σας και περιμένω νά μου ξαναγράψετε.

Εμ μ.ν. Τή ζήτημά σας δέν είναι της άρμοδιότητός μου. Δέστε καλλίτερα κα- νέναν νευρολόγο.

Παρείσακτον. Γιατί τή ψευδώνυμο αυτό για την «Έβδομάδα» και εί- δικώτερον, για τίς στήλες αυτές; Κανείς δέν είναι παρείσακτος και ένοχλητικός, άλλ' άπεναντίας πολύ εύπρόσδεκτος. Ή «Έβδομάς» είναι εύτυχής κάθε φορά πού έξυπηρετεί τούς άναγνώστας της. Για την πάθησή σας, χρειάζεται προσω-

πική εξέταση. Έλάτε νά με δείξετε στή Ιατρείον μου. Δέν έχετε νά σκεφθήτε για άμοιβή. Οι συμβουλές τού Ιατρού της «Έβδομάδος» είναι άπολύτως δω- ρεάν, έντώς άν πρόκειται νά έξυπηρετη- θή ό άναγνώστης δι' ιδιαιτέρας άλλη- λογραφίας, έν μερους τού Ιατρού.

Πέρισαν Φ. Πάρτε λίγο μουρουνέ- λαο. Ο καιρός είναι άκόμη πολύ κα- τάλληλος. Είναι τή μόνον πού θα σάς κά- νη καλό. Μήν δίνετε προσοχή στις συμ- βουλές της μίας και της άλλης. Είναι τόσο επικίνδυνο πράγμα.

Ν. Γ. Μ. Ηράκλειον. Τά ίδια θα είχα νά πώ και σέ σας. Ένα φάρ- μακο πού ωφελεί στον έναν δέν ωφελεί πάντοτε και στον άλλον. Υπάρχουν στην μέση ζητήματα ιδιοσυγκρασίας πού φέρ- νουν συχνά σέ άμνηχανία την έπιστήμη. Γι' αυτό, και σεις, άντι νά πάρετε τή φάρμακο πού ωφέλησε τόν φίλο σας, συμβουλευθήτε καλλίτερα ένα γιατρό. Γιατί έντώς από τίς ιδιοσυγκρασίες ύ- πάρχει και διαφορά έκδηλώσεως μίας και της άλλης παθήσεως. Καί στο κάτω κάτω, μπορεί και νά μήν έχετε αυτό πού έχει ό φίλος σας!

Μαρίαν. Μή σκέπτεσθε διόλου. Έφάρσον έχετε και μέσα, νά κάνετε τή ταξίδι πού λάτε και είμαι βέβαιος ότι θα ωφεληθήτε.

Δυστυχή συμπολίτην. Όχι δά και τόσο τραγικά τή πράγματα... Άν είναι από τόσο μικρό πράγμα νά γίνεται κανείς δυστυχής και νά κυριεύεται από την άπελπισία, τότε όλοι οι άνθρωποι θα έπρεπε νά έχουν αυτοκτονήσει. Γιατί, ποιός λίγο, ποιός πολύ κάτι έχουμε ό- λοι μας. Είναι ή έποχή μας τέτοια. Αυ- τός ό αιδών τού πολιτισμού! Τέλος. Τή στοιάχι σας μπορείτε νά τή τακτοποιή- σετε παίρνοντας λίγη σόδα (μιά κου- ταλιά τού γλυκού) ύστερ' από κάθε γεύ- μα, και προσέχοντας τή τί τρώτε. Ούτε σάλτσες, όπως ούτε άλμυρά, ούτε ξινά, ούτε ολιγοπνευματώδη. Αλλά για κανένα μήνα τή πολύ. Κατάπι μου ξα- ναγράψετε και σάς λέγω. Θα ιδήτε ότι θα είσθε όλιγώτερο δυστυχισμένος τότε.

Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ιατρός

ΔΩΡΕΑΝ!
Η ΚΡΕΜΑ
MATITE
L.T. RIVER-PARIS

Μέσα δέ κάθε
κουτί πούδρας
"ΠΟΜΠΕΪΑ"
μέ μπλε τόνο

"ΜΗΝΥΤΩΡ."

Τό κτένισμα διαρκεί περισσότερο

...Όταν μετά το λούσιμο ξεπλύνετε προσεκτικά τὰ μαλλιά σας με τὸ "Σεβεκλά", πού περιέχει κάθε φάκελλος τοῦ Σαμπούαν Τέτ-Νουάρ • Με τὸ "Σεβεκλά", ἐπιτυγχάνετε ἀπόλυτη ἀποστείρωση καί τὰ μαλλιά σας ἀποκοῦν ἐλαστικότητα καί γυαλάδα ἐξαιρετική • Γιά τὰ ξανθὰ μαλλιά μεταχειρι-

Ζητήτε ἀπὸ τοὺς κούρεϊς νὰ λούσουν τὰ μαλλιά σας με τὸ "ΟΝΑΛΚΑΛ", τοῦ Τέτ-Νουάρ. Ταχύτης, ὑγεία καί φθοροφιλία.

ζεσθε τὸ Σαμποντόρ καί γιά τὰ σκούρα τὸ Σαμποζάν.

• Ὑπάρχει καί ὑγρὸ Σαμπούαν συνδυασμένο με τὸ "Σεβεκλά",

γιά ξανθὰ καί γιά σκούρα μαλλιά. • Ὑγιεινὴ καί οικονομικὴ περιποίησις τῶν μαλλιών. • Φιάλη Δρχ. 80 καί 50

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤÊTE-NOIRE

avec cheveclat

ΔΡΧ. 12.50

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10-ΤΗΛ. 25-739

COTILLON

ΔΙΑ ΧΟΡΟΥΣ
ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ,
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
ΛΟΥΣΤΡΙΝΙΑ,
ΓΡΑΒΒΑΤΕΣ,
ΓΑΝΤΙΑ κ. λ. π.

Η ΚΑΛΤΣΑ ΑΠΟ ΖΩΪΚΗΝ ΜΕΤΑΞΑΝ

150

MARQUE DÉPOSÉE

Εἶνε διαφανὴς καὶ ἐξαιρετικῶς στε-
ρεά, διότι εἶνε κατασκευῆς τῶν ἐργο-
στασίων

ELBEO

Πωλεῖται μόνον πρὸς δρχ. 150
Τιμὴ ἀπολύτως ὠρισμένη

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

Μητροπόλεως 44 Β.